

BELLEK**12-13****Zafer ve Yenilgilerle Dolu Bir Tarih! 1/2**

Dönemin işçi grevlerine, toprak işgallerine, gençlik hareketlerine katılan Kaypakkaya, edindiği bu tecrübe ve deneyimle proletarya partisinin tarihsel tezlerini oluşturdu. Burada devrimci teori ile pratiğin

uyumu vardır. Burada tarihi tecrübeleri somut koşullara yaratıcı bir tarzda uygulama gerçeği vardır. Kısacası burada uygulanan yöntem bilimsel bir yöntemdir. Bu yöntem, gücünü Marksizm-Leninizm-Maoizm'den almaktadır. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü olan proletarya partisi de bu kaynaklardan beslendi.

özgür gelecek

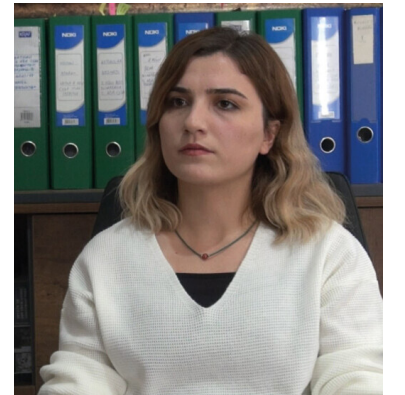
pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 30 Mart - 12 Nisan 2022 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 258 www.ozgurgelecek34.net Fiyatı: 4 TL

Newroz'dan 1 Mayıs'a, DİRENİŞ ve MÜCADELE!

EMEK**6****Salcomp Xiaomi'de
İşçi Kıyımı**

Avcılar'da bulunan Salcomp Xiaomi fabrikasında 18 Mart 2022 günü, 110 işçi telefonlarına gönderilen bir mesajla işten çıkarıldı. İşten çıkarılan Betül ve Damla ile işten çıkarılma süreçlerini, sendikânın sürece yönelik tavrını ve direnişi konuştuk.

YENİ KADIN**9****Yargı Tacizleri Bizi
Yıldırılmaz, Güçlendirir**

Diyarbakır'da 16 Mart günü sabah saatlerinde polis birçok kadının evine baskın yaptı ve 24 kadın gözaltına alındı. Konuyla ilgili Rosa Kadın Derneği üyesi Av. Berfin Polat ile kadınların yaşadığı gözaltı süreci ve nedenlerine dair bir söyleşi yaptık.

ROJAVA | “Onun Gibi Bir Yoldaşımız Olduğu İçin Gururluyuz!”

Enternayonalist savaşçı Tekoşer Piling (Lorenzo Orsetti), ölümsüzleşmesinin üçüncü yılında 18 Mart günü Rojava’da anıldı.

Tekoşına Anarşist’in düzenlediği anma Tekoşer Piling ve Şevger Ara Makhno ismi verilen ve düzenlenmeye başlanan bahçede yapıldı. **tkpml.com**’da yer alan habere göre, temsili mezarların başında gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından konuşmalar gerçekleştirildi. Tekoşer Piling ve onlarca enternasyonalin yaşamını feda ettiği Rojava Devrimi’nde ölümsüzleşen 11.000’in üzerinde şehidin emeğine dikkat çekildi. Tekoşına Anarşist adına yapılan konuşma onun “Bütün fırtınalar küçük bir damla ile başlar. Siz de bu damla olmaya çalışın” sözleriyle başladı. Devamında şöyle denildi.

Konuşma “Gerçek bir enternasyonalist olan Şehid Tekoşer, Kuzey ve Doğu Suriye halklarının mücadelesini dünyanın her yerinde aynı özgürlük mücadelesinin bir parçası olarak görmüş ve sahiplenmiştir. TIKKO’da Türkiyeli yoldaşları ile YPG ve QSD’deki Kürt

ve Arap yoldaşların yanında savaştı ve Tekoşına Anarşist’te örgütlü bir enternasyonalist anarşist hareketin kurulmasına yardımcı oldu. Mücadele zaten her yerde yaşıyor ve kendimizde Orso ile aynı fırtınayı getirme kapasitesini görmemiz gerekiyor. Bunu, Ukrayna’daki Direniş Komitesi ve Dayanışma Harekati’nda olduğu gibi, kanlı emperyalist savaş karşısında, birbirine destek olmak, kendilerini savunmak için örgütlenen insanlarda görebiliriz. Bunu, Rusya’da pasif kalmayı reddeden, Putin rejiminin savaş çabalarına karşı harekete geçen Rus halkının eylemlerinde görebiliriz” şeklinde devam etti.

Açılış konuşmasının ardından ilk söz TKP-ML TIKKO Rojava Komutanlığı’na verildi. Komutanlık adına yapılan konuşma Tekoşer Piling şahsında tüm devrim ve komünizm şehitlerini selamlanarak başladı. Yüz yıldan uzunca bir süredir emperyalistlerin Ortadoğu ve dünyanın çeşitli yerlerinde yürüttükleri haksız savaşlar nedeniyle halkların hayatlarının gaspedildiğine dikkat çekilen konuşmada “Tekoşer yoldaş, ordumuzun

bir savaşçısıydı ve onun gibi bir yoldaşımız olmasından kaynaklı gururluyuz. Tekoşer yoldaş, Rojava Devrimi’nin sadece DAİŞ’e karşı yürütülen bir savaş olmadığını bilincindeydi. Emperyalistlerin ve bölge gerici devletlerinin işbirliği ile boğulmaya çalışılan bu devrime, bu enternasyonalist bilinçle katıldı. Tekoşer yoldaş anmak mücadeleye kesintisiz ve kararlı biçimde devam etmektir” denildi.

Bu konuşmaların ardından Tekoşer Piling’in bir yoldaşının yazdığı mektup okundu. Ardından söz alan bir DKP/BÖG savaşçısı ise “Şehit Tekoşer’le Rakka ve Afrin’de birlikteydik. Onu her zaman neşeli ve yoldaşlarına güç veren bir yoldaş olarak hatırlıyacağız” şeklinde düşüncelerini ifade etti. Tekoşer Piling’in son mektubunun okunmasının ardından Jineoloji’den enternasyonalistler onun için uyarladıkları İtalyanca bir parçayı seslendirdiler. Konuşmalar ve dinletinin ardından Tekoşer Piling için hazırlanan filmin gösterimi ile anma sona erdi.

Selvi Ana Son Yolculuğuna Uğurlandı

Tutsak Partizanlar Ahmet ile Leyla Elma’nın ve eski Partizan tutsağı Müslüm Elma’nın annesi, kapısını daima devrimcilere sonuna kadar açan Selvi Ana, 23 Mart günü Dersim’in Pertek ilçesinde son yolculuğuna uğurlandı.

Selvi Ana bir süredir İstanbul’da hastanede verdiği yaşama mücadelesini 20 Mart sabahı kaybetti.

Selvi Ananın cenaze töreni, tutsak olan çocukları Leyla ve Ahmet Elma’nın 3 gün süren uzun uğraşlar sonucu izinlerinin alınmasıyla Dersim’in Pertek ilçesindeki köyünde gerçekleştirildi.

Cenaze için ilk olarak Pertek Cemevi’nde dini vecibeler yerine getirildi. Ardından Leyla Elma’nın köye getirilmesi ile cenaze köye getirildi.

Jandarmanın “güvenlik önlemi” altındaki köyde, uzun süre diğer çocuğu Ahmet Elma’nın getirilmesi beklendi. Yoğun abluka altında Ahmet Elma’nın getirilmesinin ardından cenaze için mezarlıkta defin işlemi gerçekleştirildi.

Cenazeye yüzlerce kişinin yanı sıra Partizan, SMF, Dersim Belediye Başkanı Fatih Mehmet Maçoğlu, HDP Elazığ İl Eş Başkanı, HDP il ve ilçe yöneticileri katıldı.

Başta Kürt halkı olmak üzere Mezopotamya halklarının isyan ve direniş günü olan bir Newroz'u daha geride bıraktık. 8 Mart'ta kadınların dalgalandırdığı isyan bayrağı, 21 Mart Newrozlarında başta Kürt halkı olmak üzere Türkiyeli işçi ve emekçilerin kitlesel ve coşkulu eylem ve mitinglerine sahne oldu. 2020 Newroz'u salgın bahane edilerek yasaklanmış, 2021 Newroz'u salgının etkisi altında kalmıştı. 2022 Newroz'u ise gerek Kürt ulusunun artan özgürlük talebi ve gerekse de yaşanan ekonomik krizin derinleşen etkisiyle görkemli bir katılıma neden oldu.

Sadece Türkiye Kürdistanı değil, Türkiye'nin diğer bölgeleri de dahil olmak üzere bütün dünya da başta Kürt halkının kitlesel katılımı olmak üzere işçi ve emekçilerin isyan ve tepkisinin gösterildiği Newroz kutlamaları, 2022 yılının başından itibaren giderek yükselme eğilimi içinde olan kitlelerin hareketliliğinin somut yansıması oldu. Önce başlayan işçi sınıfı eylemleri, ardından kadınların kitlesel ve militan eylemleri ve nihayetinde Kürt halkının isyan ve özgürlük bayramı, direniş günü olan Newroz'un kitleselliği, 1 Mayıs 2022 öngününde bizlere kitle hareketinin daha da yükseleceği mesajını net olarak vermektedir.

Newroz alanlarında kitleselliğin dışında en ön plana çıkan yönlerden biri de gençlerin ve kadınların katılımının yoğun olmasıdır. Bu durum sınıf mücadelesi içinde kitle hareketinin en dinamik bileşenlerine işaret ettiği kadar, bu alanlardaki çalışmanın önemi ve ısrarını da teyit ediyor.

Newroz'un vermiş olduğu mesaj sadece bölge halkları açısından değil zalim Dehaklar tarafından da görülmüş durumdadır. Demirci Kawa'nın binlerce yıl önce yaktığı ve Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı mücadelesinin yadsınamaz katkısıyla günümüz koşullarında politik olarak güncellenen başkaldırı ve isyan ruhu milyonlarca kişinin ellerinde yeniden kuvveden fiile geçti. Tam da bu nedenle TC, Newroz'a karşı zalim Dehak tavrını takınmakta gecikmemiştir. TC faşizmi bu süre içinde boş durmamış, gerek Newroz öncesinde ve gerekse de Newroz'da en iyi bildiği şeyi yaparak gözaltı ve tutuklama saldırılarına girişmiştir. TC'nin bu saldırganlığından Newroz'da verilen mesajı net olarak anladığını görebiliriz.

50. Yılın Deneyimi, Newroz Ateşinin Görkemiyle 1 MAYIS ALANLARINA!

Newroz'u, Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı isyanıyla birlikte, emperyalist işgal ve savaşların yaşandığı, gerici ilhak ve işgal saldırılarının gün aşırı gerçekleştirildiği ve yine örneğin Türkiye işçi ve emekçi halkına ağır ekonomik kriz koşullarında, işsizlik, pahalılık, açlık ve yoksulluk dayatıldığı koşullarda, tüm bu koşullara isyan ve tepki olarak da kavranmalıdır. Nitekim tam da bu nedenle ki Newroz sadece T. Kürdistanı'nda değil, Türkiye'nin büyük şehirlerinde de kitlesel katılımı kutlanmış durumdadır. Bunda işçi sınıfına ve emekçi halka yaşatılan koşulların etkisi vardır. Türk hakim sınıfları ve onların temsilcileri ne kadar pembe tablo çizmeye çalışırlarsa çalışsınlar, TC yüzüncü yılına girerken tarihinin en ağır krizlerinden birini yaşıyor. Bu gerçek, kimi burjuva iktisatçılar tarafından da dile getiriliyor. Örneğin enflasyon ve işsizlik oranının toplamından oluşan sefalet endeksinde TC faşizmi benzer rejimler arasında birinci sırada bulunuyor. (6 Mart) Zaten işsiz olan insanların bir de çok daha yüksek enflasyona (alım gücü düşüşüne) maruz kalması sefaletin arttığı anlamına geliyor.

Artan ekonomik kriz yeni saldırıların habercisidir

Ay'a yüksek hızla iniş yapan "yerli ve milli" AKP-MHP iktidarı, Türkiye halkını açlık ve sefaletle yüzyüze bırakmış durumdadır. İktidara yönelik alttan alta biriken öfke ve tepki dalgası, yılbaşından itibaren başlayan işçi sınıfı eylemleri, kadın mücadelesi ve nihayet Kürt halkı başta olmak üzere Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkının meydanlara, sokaklara dökülen öfke ve tepkisi de buradan besleniyor.

Kitlelerin iktidara yönelik öfke ve tepkisinin daha da artacağı öngörülebilir. Burjuva muhalefet partilerinin seçim ekseni dalaşları ve günübirlik yapılan kamuoyu yoklamaları sonuçları da bunu göstermektedir. İktidar partilerinin eriyen kitle desteğine karşı, muhalefette olan burjuva partilerinin oy oranlarının yüksek olmaması, dahası kararsız olarak tanımlanan kitlelerin yüzdesinin çokluğu, kitlelerde sisteme ve düzen partilerine yönelik güvensizliğe işaret ettiği kadar kitlelerin düzenden kopuşunun zeminine de işaret etmektedir.

Tam da bu nedenle gerek iktidar ve

gerekse de muhalif burjuva partileri kitleleri olabildiğince sokaktan uzak tutmak istemektedir. İktidar partileri açıktan kitleleri sokağa çıkma konusunda tehdit ederken muhalefetteki burjuva partileri ise seçimi ve sandığı işaret etmektedir. İktidarı ve muhalefetiyle bütün hakim sınıfların ve onların temsilcilerinin korku ve kaygıları nedensiz değildir. Ülkede işsizlik salgın koşulları nedeniyle daha da artmış durumdadır. Nitekim DİSK Araştırma Merkezi'nin İşsizlik ve İstihdamın Görünümü-2021 raporuna göre gerçek işsiz sayısı salgın öncesine göre 1.4 milyon arttı. Raporda, çalışma çağındaki 63.7 milyon yurttaşın sadece 19.7 milyonunun kayıtlı ve tam zamanlı istihdamda görüldüğü belirtilmektedir. Geniş tanımlı işsizliğin 8.8 olduğu kaydedilirken, bu rakamın gençlerde yüzde 43 olarak belirlendiği ifade edilmektedir. Her 100 kadından sadece 16.7'si kayıtlı ve tam zamanlı istihdamda olduğu ifade edilen raporda, genç kadınlarda geniş tanımlı işsizlik oranı ise yüzde 54 olduğu belirtilmektedir. (24 Mart)

İktidarı ve muhalefetiyle TC'nin yeni "Gezi"lerden ve Serhildanlardan çekin-

mesinin daha somut karşılığını İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İstanbul Planlama Ajansı tarafından yapılan "Ekonomik Krizin Kıskaçında İstanbul'da Geçim ve Dayanışma" araştırması sonuçlarında da rahatlıkla görebiliriz.

Araştırma kapsamında görüşülen ev işçisi emekçi kadınların yüzde 62'si temel gıda ürünleri dışında gıda alışverişi yapmayı bıraktıkları ve yüzde 37'sini her gün neredeyse aynı malzemelerle yemek yaptığı aktarılmaktadır. Araştırmada kadınların yüzde 42'si taneyle ve gramla alışveriş yapmaya başladığını söylemektedirler. Kadınlar akşam pazarlarına çıkıyor, bebek bezlerini taneyle alabilecekleri mahalle bakkallarını kullandıklarını ifade etmektedirler.

Aynı araştırmada ekonomik krizin yoksul hanelerde aynı zamanda bir sağlık krizine de dönüştüğü çünkü yeni doğum yapan annelerin yeterli beslenemediği için anne sütünün yetersiz kaldığı belirtilmektedir. Bebek mamalarına gelen zamlar nedeniyle de yeni doğan bebeklere kendilerine uygun olmayan besinler verilmek zorunda kalındığı ifade edilmektedir.

Araştırmanın çarpıcı sonuçlarından biri de krizin yükünü kadınların sırtladığını göstermiş olmasıdır. Bu durum kadın kitleleri içinde çalışmanın önemi ve gerekliliğine işaret etmektedir. Görüşülen ev emekçisi kadınların yüzde 84'ünün son altı ay içerisinde sadece kendileri için hiç harcama yapmadıklarını söylemektedirler. Her beş kadından biri son altı ayda geçinebilmek için eve iş aldığını belirtmektedir. Kadınların yüzde 34'ü sadece kendileri evde olduğu zaman doğalgazı komple kapattıklarını, yüzde 41'i gerekmedikçe dışarı çıkmadıklarını ifade etmektedirler. Araştırmada dikkati çeken sonuçlardan biri de esnaf ve zincir market çalışanları ile yapılan görüşmelerde son bir yıl içerisinde özellikle temel gıda ürünlerine yönelik "hırsızlık vakaları"nın arttığının ifade etmeleridir. (25 Mart)

Halk kitlelerinin biralakım daha iyi koşullarda yaşamasını beslenebilmek için temel gıda maddelerini çalmak zorunda bırakıldığı koşullarda, AKP-MHP iktidarı halka "sabır" tavsiye etmektedir. R.T.Erdoğan, hayat pahalılığı sorununu yakından takip ettiklerini ve gerekli müdahaleyi yaptıklarını iddia ederek; "Milletimden soğukkanlı davranmalarını, sabırlı olmalarını, biz güvenmeye devam

etmelerini istiyorum" demekte ve ekonomik dalgalanmaların yarattığını sorunların geçici olduğunu ve enflasyonun yalnızca Türkiye'nin problemi olmadığını savunmaktadır. (9 Mart)

Türk hakim sınıfları ve temsilcileri Rusya'nın Ukrayna'yı işgalini kendileri için bir fırsat olarak kullanma amacındadırlar. Bunun için yoğun bir diplomatik çaba içindedirler. R.T.Erdoğan Brüksel'de gerçekleştirilen NATO toplantısına katılımı ve verilen mesajlar bu pragmatizme işaret etmektedir. NATO zirvesi dönüşü gazetecilere konuşan R.T.Erdoğan: "Dünyanın birçok markası, grubu Rusya'dan ayrılıyor. Bunlardan ülkemize gelenlere tabii ki kapımız açıktır, buyursunlar gelsinler deriz. Bunun dışında yine belli sermaye gruplarından ülkemize gelip bizde imkânlarını park etmek isteyenler olursa onlar için de tabii ki kapımızı kapalı tutmayız. Buna da kapımız açıktır" demektedir. (25 Mart)

Batı emperyalistlerinin Türkiye'yi "yeniden keşfetmeleri" tamamen kendi çıkarları içindir. Diğer bir ifadeyle TC faşizmi, "Dimyat'a pirince giderken evdeki bulguru da kaybedebilir".

Bu güçlü ihtimal beraberinde TC'nin yaşadığı sıkışmayı bir kez daha "Kürdistan'a sefer" ile aşma çabasını getirecektir. Geçmişte bunun örnekleri vardır. TC'nin, Irak Kürdistanı Bölgesel Yönetimi ve özellikle KDP ve Barzani ailesiyle geliştirdiği ilişkiler, kapalı kapılar

ardında yapıldığı iddia edilen kimi anlaşmalar bu tehlikenin güncel olduğuna işaret etmektedir. Nitekim R.T.Erdoğan; "Şu anda özellikle Irak'ta ve Irak'ın kuzeyinde Barzanilerin duruşu çok çok farklı. Ve bu duruşu Türkiye ile çok daha ortak, çok daha dayanışma içerisinde yürütüyorlar. PKK terör örgütüne karşı da farklı bir duruşları var ve bu farklı duruşlarını da her geçen gün ispat ediyorlar. Bu gelişte yaptığımız görüşmelerde de ben kendisinde bunu özellikle gördüm ve anlaşılan o ki cumhurbaşkanlığı seçimiyle birlikte Irak'ta yeni bir süreç başlayacaktır. Bölge halkları terörden bıkmış durumda. Kim ne derse desin biz ülkemizin ve bölgenin güvenliğini, huzurunu, istikrarını tehdit eden terör örgütlerinin kökünü kazımakta kararlıyız" demektedir. (4 Şubat)

50 yılın deneyimi ve birikimiyle 1 Mayıs alanlarına

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı bu koşullar altında 1 Mayıs'ı karşılamaya hazırlanmaktadır. İçinde bulunduğumuz yıl aynı zamanda bu topraklarda proletarya partisinin yeniden ayağa kalkışının ellinci yıldönümüdür. Diğer bir ifadeyle yarım asırlık deneyimin ve bilincin ilhamıyla 1 Mayıs'ı karşılıyoruz. Bu anlamıyla sadece Türkiye'de değil nerede olursak olalım yarım asra ulaşan mücadelenin haklı gururu ile 1 Mayıs alanlarına akmak anın devrimci görevlerindendir.

Bu 1 Mayıs'ta da başta İstanbul Taksim 1 Mayıs alanı olmak üzere "alan" tartışmaları yeniden gündeme gelecektir. Anın devrimci tutumunun alan tartışmasından ziyade esas olarak devrimci hareketin kitlelerle ilişkilenebilmesinin öncelenmesi, kitlelerle ilişkinin güçlendirilmesi olarak tanımlamak gerekir. Birleşik Devrimci Mücadele'nin asıl olarak yönelmesi ve tartışması gereken gündem, devrimcilerin mümkün olduğunca kitleye ulaşması, kitlelerin yakıcı sorunlarının 1 Mayıs alanlarında gündemleştirilmesi olduğu unutulmamalıdır. 1 Mayıs öncesinde ne kadar çok kitleye gidilebilir, kitlelerin içinde bulunduğu duruma devrimci temelde yanıtlar üretilebilirse o oranda önümüzdeki şanlı günlere hazırlanmamız söz konusu olabilir.

1 Mayıs çalışmalarımız hem birleşik mücadelenin güçlenmesi hem de sınıf bilinçli proletaryanın kendini daha üst boyutta yeniden örgütlenmesi temelinde ele alınmalıdır. Özellikle bizler açısından gençlik ve kadın alanlarındaki faaliyetimizin 50. yılın deneyim ve birikimiyle daha da güçleneceği, bu pratik faaliyetlerimizin işçi sınıfının yakıcı gündemleriyle hemhal olacağı bir tarzda ele almak gerekir.

50. yılın deneyimi ve birikimiyle; her türden emperyalist saldırganlığa, başta TC olmak üzere bölge gericiğinin işgal ve ilhak saldırılarına karşı 1 Mayıs alanlarına!

50. yılın deneyimi ve birikimiyle; Kürt ulusu başta olmak üzere ulus ve milliyetlere karşı gerçekleştirilen ulusal baskıya ve imha politikalarına; Alevi inancı başta olmak üzere ezilen inançlara yönelik baskılara, kadın ve LGBTİ+'lar yönelik "erkek" devlet saldırganlığına, doğanın ve çevrenin kapitalist rant uğruna talan edilmesine karşı 1 Mayıs alanlarına!

50. yılın deneyimi ve birikimiyle, işçi sınıfına ve emekçi halka dayatılan sefalet koşullarına, açlığa, yoksulluğa, işsizliğe, gençliğe vaat edilen geleceksizliğe karşı 1 Mayıs alanlarına!

Ocak ayından itibaren giderek artan işçi direnişi ve eylemleriyle, 8 Mart'ta alanları, meydanları dolduran ve geceleri zapt eden kadınların militanlığıyla, 21 Mart'ta meydanları dolduran Kürt halkının kitleliliği ve coşkusuyla 1 Mayıs alanlarını dolduralım.

50. yılın deneyimi ve birikimiyle 1 Mayıs'ı kazanalım!

Tarımda Bağlılık Krizi Derinleşiyor

24 Şubat 2022 tarihinde Rusya'nın Ukrayna'yı işgal etmeye başlamasıyla birlikte dünya piyasalarını sarsmaya başlayan ekonomik, siyasi ve askeri krizin en ağır faturasını kuşku yok ki Ukrayna ve Rusya'da yaşayan emekçi halklar ödüyor.

Savaşın ağır yükü bir kez daha halkın sırtlarına yüklenmiştir. Filler tepişirken çimenler eziliyor. Emperyalist güç odakları arasında uzun yıllardır yaşanmakta olan küresel hakimiyet/hegemonyasının çatışma haline evrilip, savaşın Ukrayna topraklarına taşınması emperyalist bloklar içindeki egemenlik krizine yeni bir boyut kazandırmış oldu. ABD önderliğindeki savaş örgütü NATO'nun kıta sahasını parça parça genişleterek Rusya'nın sınırlarına dayanması Putin ile simgeleştirilmeye çalışan (aslında emperyalist bloklar arasındaki hegemonya mücadelesinin savaş hali olmasından başka birşey olmayan) Rusya ve Ukrayna savaşı bu iki halk dışında Dünya halklarını da açlıkla yüzyüze bırakabilir.

Avrupa sınırında Karadeniz bölgesinde başlayan bu savaş, Rusya ile enerji ticareti olan ülke ekonomilerini olumsuz yönde etkilemiş olsa da aslında ekonomik darbeyi bu iki ülke ile enerji ticaretinin yanı sıra turizm ile devasa boyutlarına ulaşmış tarım-gıda ticaretine sahip ülke olan Türkiye alacaktır.

Tarımda özelleştirme

Türkiye'nin 1980 sonrası neo-liberal serbest piyasa ekonomi politikalarıyla emperyalist-kapitalist tarım tekellerinin tarım programlarını uygulamaya başlaması; ülke tarımının yeniden şekillendirmesi sürecini de başlatmış oldu. Son 40 yılda köylük bölgelerin kademeli şekilde siyasi iktidar tarafından parçalandığını görmekteyiz. 1980 öncesi Türkiye coğrafi özelliklerinden kaynaklı tarımda (büyük ölçüde) kendi kendine yeterli az sayıda ülke için yer alırken Özal hükümeti ile başlayan uluslararası iş bölümü sonucu uygulanan tarım politikaları ile 2022'ye gelindiğinde Birleşmiş Milletler raporuna göre dünyada kendine yeterlilik sıralamasında gerileyerek 27 sıraya düşmüştür. Tarım ve gıdada kendine yeterlilikten, dışarıya bağımlı ithalatçı ülke durumuna gelmesinde köylülüğün/küçük aile işletmelerinin tasviye edilerek yerine endüstriyel tarımın geçirilmeye çalışılması gerçek anlamlı pay sahibidir.

Yarı-sömürge sosyo ekonomik yapı-

ya sahip ülke, kırsal bölgelerinde hakim üretim modeli, küçük aile işletmeciliğidir. Türkiye ve benzeri ülkelerde tarım-gıda piyasasının devlet tekellerinden çıkartılıp kapitalist tekellerin hakimiyetine geçmesinin önündeki en büyük sorunlardan biri köylü küçük aile işletmeciliği olduğundan buraların var olan üretim biçimi tasfiye edilerek piyasa için üretime çevrilmesi gerekmektedir.

Turgut Özal hükümeti ile temelleri atılan tarımdaki dönüşümün özünü, devletin baş belirleyici olduğu tarımdan özelleştirme aracılığı ile çekilmesi oluşturur. Tarımsal kamu iktisadi teşebbüslerinin özelleştirilerek ticarileştirilmesi, kırsal bölgelerde gelenekleşmiş yerel ürün çeşitleri yerine tarım tekellerinin pazar ihtiyacına yönelik üretim şekline yönelik üretim, küçük üreticinin gücünü kırmıştır.

Küçük aile işletmelerinin tarımdan çekilişini kırsal alan nüfus rakamları açıkça göstermektedir.

1980 yılında ülke nüfusu 44.4 milyon iken şehirde yaşayan sayısı 19.4 milyon (toplam nüfusun % 43.8'i) Kırsal alanda yaşayanların sayısı ise 24.9 milyon (toplam nüfusun % 56.2'si) 2022 yılına gelindiğinde ülke toplam nüfusun, TÜİK verilerine göre 84 milyona yükselmiş, buna 6 milyon civarında mülteci sığınmacı nüfusu da eklediğimizde ülke toplam nüfusu 9 milyon civarına ulaşılıyor. 31 Aralık 2021 TÜİK verilerine göre nüfusun % 93.2'si il ve ilçe merkezlerinde yüzde % 6.8'i de (5 milyon 770 bin) köylerde yaşıyor. Neo-liberal tarım politikası neticesinde 40 yıl içindeki köylerde yaşayan yani tarımsal üretim faaliyeti içinde yer alanların oranı % 56.2 den % 6.8 e düşüyor.

Köylüler tarımsal üretimle geçimlerini sağlayamadığından yüzlerce yıldır ekip biçtikleri toprakları terk ederek şehirlere göç etmek zorunda kalmış ve tarım arazileri zamanla boşalmaya başlamıştır. Köylerde ısrarla kalmaya devam edenler ise geçimlerini sağlayabilmek için büyük tarım şirketlerin, gıda-sanayi fabrikalarının, zincir marketlerin, tüccar ve tefecilerin eline terk edilmiş olduğundan köylünün neyi, nasıl, ne oranda, ne zaman üreteceğine bunlar karar verir hale gelmiştir. Üretim desenli belirleme küçük küçük üreticinin elinden alınarak şirketlerin eline bırakılması zaman içinde birçok ürün çeşidinde dışarıya bağımlı hale getirmiştir. Bunlar içinde en ibretlik örnek ise Rusya'nın Ukrayna saldırısı nedeniyle buğday ve ayçiçeği yağında yaşanan sorunlardır.

AKP'nin köylülükle savaşı

Yerküremizde buğday tarımının yapıldığı yerin bu coğrafya olmasından kaynaklı dünyada buğday denildiği zaman akla gelen ilk yer Anadolu Mezopotamya topraklarıdır. Dünyaya buğday bu topraklardan yayılmış olsa da AKP iktidarının uygulamış olduğu emperyalist kapitalist tarım politikasının doğal bir sonucu olarak son yıllarda dünyanın en büyük ithalatı yapan ülkelere biri olmuştur. (Türkiye Rusya'dan, milyarlık nüfusa sahip olan Çin'den bile daha büyük buğday ithalatı yapmıştır.) TÜİK verilerine göre 2021 yılında 17. 5 milyon ton buğday üretimi yapıldı. Tarım uzmanları ise iklim krizinin neden olduğu kuraklıktan dolayı üretim 15 milyon ton civarında kalmıştır. Türkiye'nin buğdayda yeterlilik için 19 milyon tonun altına düşmemesi gerekiyor. Yine TÜİK verilerine göre bile üretilen miktar nüfusun ihtiyacını karşılamaktan uzak. 2021 yılında toplam buğday ithalatı % 78'i Rusya'dan (6.7 milyon ton), % 12'si de Ukrayna'dan yapılmıştır.

Buğday ve ayçiçek yağında bu iki ülkeye ciddi bir bağımlılık söz konusu olduğundan savaşın etkisi şimdiden görülmeye başlanmıştır. Türkiye'nin ayçiçek yağında kendi yeterliliği % 64'tür. Bu nedenle Rusya-Ukrayna savaşı ülkemizde gıda krizini çok hızlı bir şekilde tetikleyecek bir faktör olarak karşımızda duruyorken tarımda uluslararası endüstriyel tarım gıda tekellerine var olan bağımlılığı daha da derinleştirecek zeytinliklerle ilgili Cumhurbaşkanlığı kararı, zeytin üretiminin yaygın olarak yapıldığı köylük bölgelerde yeni bir yıkım, rant alanına yol açacaktır.

Bitkisel yağ sanayicilerini derneğinin açıklamalarına göre market raflarında varolan yağ miktarı ancak Nisan ayının ortasına kadar yeterli. Ukrayna-Rusya'dan ayçiçek yağı gelmezse yağ, karaborsada sadece parası olanların ulaşabileceği bir şey haline gelecek.

500.000 ailenin üretimi ile geçimini sağladığı (İzmir Ziraat Mühendisleri Odası) zeytinlikler ile ilgili 28 Şubat 2022 tarihinde resmi gazetede yayınlanan Cumhurbaşkanlığı yönetmeliği tarihi de manidardır. Savaş nedeniyle ülkemizde ayçiçek yağı kıtlığı yaşanmak üzereyken kökleri topraklarında binlerce yıl öteye uzanan ve halk için kutsallık atfedilen zeytin ağaçları bir gece yarısı Cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle talana açıldı. AKP iktidarının tarım politikası dolayısıyla zeytinlikler

ile ilgili politikası bu topraklardan oç alır gibi her fırsatta zeytin ağaçlarını katline ferman yazmak şeklinde. AKP 20 yıllık iktidarı sürecinde defalarca mecliste 1939 yılında çıkartılan 3573 Sayılı Zeytinciliğin Islahı ve Yabancıların Aşılattırılması Hakkında Kanununu değiştirmek ve buraların rant alanına açılması için yasa teklifi hazırladı. AKP'nin zeytinlikleri talan açacak olan yasa teklifi başta bölge köylüleri olmak üzere ekoloji mücadelesi veren demokratik örgütleri mücadelesi ile geri çekilmek zorunda kalındı. Ne zaman zeytinlikleri el uzatsa halkın tepkisiyle karşılaştı ve geri adım attırıldı.

AKP, sermayenin oç alma duygusu ile hareket ettiği 3573 sayılı zeytin yasasına göre sadece zeytinlikler değil zeytinliklere en az 3 kilometre mesafede yer alan yerlerde de maden, taş ocağı, enerji santralleri, kimyasal üretim yapan tesisler vs. kurulması yasaktır. Yıllardır zeytinlik alanları madenlere, enerji santrallerine, otellere, arazi rantına istediği pervasızlıkta talana açamayan AKP bu defa meclisi baypas ederek zeytinlikleri talana açtı.

28 Şubat tarihli yönetmeliğe göre bundan sonra ülkenin elektrik ihtiyacını karşılamak üzere yürütülen madencilik faaliyetlerinin tapuda zeytinlik olarak kayıtlı olan alanlara denk gelmesi ve faaliyetlerin başka alanda yürütülmesi mümkün olması durumunda "madencilik faaliyetlerinin yürütülmesine ve bu faaliyetler için geçici tesisler inşa edilmesine kamu yararı dikkate alınarak enerji ve tabii kaynaklar bakanlığınca izin verilecek." AKP iktidar olduğundan itibaren ulusları tarım gıda tekerlerinin çıkarları doğrultusunda hareket etmiş ve tarım alanları ile ilgili yaptığı tüm icraatlar IMF, DB, DTÖ'nün küresel tarım politikasından başka bir şey değildir.

Bugün yaşanan tarım sorunu sadece köylülerin sorunu değildir. İşçilerin, emekçilerin ortak sorunudur. Kırsal alanda köylülerin yaşadığı her sorun kentleri etkilemekte, gıda faaliyetlerini artırmaktadır. Fahiş gıda zamlarının altında uygulanan emperyalist kapitalist tarım politikaları yatmaktadır. Zeytinliklerin talanına karşı durmak ekolojiyi tabiatı korumaktadır. Ekolojiyi bozacak zeytin talanına karşı durmak sınıflar mücadelesinde emperyalizme karşı dünya halklarının yanında saf tutmaktır. Rusya-Ukrayna Savaşı'nda bugün hayır demek emperyalist bloklar hegemonyasını hayır demek olduğu kadar bu savaş nedeniyle oluşacak gıda krizine karşı da hayır demektir.

SÖYLEŞİ | Salcomp Xiaomi'de İşçi Kıyımı: Sendika Sessiz!

Avcılar'da bulunan Salcomp Xiaomi fabrikasında 18 Mart 2022 günü, 110 işçi telefonlarına gönderilen bir mesajla işten çıkarıldı.

Fabrika yönetimi, Rus-Ukrayna savaşı, pandemi ve enflasyon gibi sebeplerle daralmaya gitmek zorunda kaldıklarını ve masraflarını çıkaramadıklarını bahane etti. Öte yandan işçiler, fabrika önünde yaptıkları açıklamalarla bunun doğru olmadığına, Xiaomi'nin yakın geçmişte dönemin en yüksek kâr oranlarından birini açıkladığına işaret etti. İşçiler ayrıca, Xiaomi patronlarının pek çok işçiyi 1 yıllık çalışma sürelerinin dolmasına 1-2 gün kala işten çıkararak, kıdem ve ihbar tazminatı almalarına engel olduğuna da dikkat çekti.

İşçiler, Salcomp'ta örgütlü olan Türk Metal Sendikası'nın ise kendilerini yalnız bıraktığını da vurguladılar.

Xiaomi Salcomp'ta işten çıkarılan **Be-tül** ve **Damla** ile işten çıkarılma süreçlerini, sendikanın sürece yönelik tavrını ve başlat-tıkları direnişi konuştuk.

İlk olarak, fabrikadaki 1 yılının dolmasına 12 gün kala işten atılan **Damla Işık** ile konuştuk. İçeride maruz kaldığı mobbing, baskıları anlatan Damla şunları söyledi:

“İçeride mobbing vardı, sendika girmeden önce yoğun psikolojik baskıya maruz kalıyorduk, biz de iş yerine sendika girerse daha rahat, daha huzurlu bir şekilde ve işten çıkartılma korkusu olmadan çalışırız dedik. Bu süreçte sendikanın gelişine hepimiz destek verdik. Sendikanın gelmesinden itibaren içeriden tehditler olsa da biz sendikaya alışmaya başladık ve süreci sona ka-

dar göttürdük. Bize yapılan baskılara karşı arkadaşlarımızla iş yavaşlatma eylemleri gerçekleştirdik zaten o eylemlerden sonra işten atılan arkadaşlar. İçeri sendikanın girişinin ardından mobbingin tarzı değişti. Giyim-kuşam ve benzeri yöntemlerle açığımızı aramaya başladılar çünkü iş ile ilgili herhangi bir açığımız yoktu. Mesela çalıştığım bölümde -benimki giriş bölümüdür- mallar ilk giriş kaliteye gelir. Orada on kişiyle birlikte çalışırken bize işte 'konuşmayın, konuşanı çıkartacağız, kapşonunu çıkartanı işten çıkartacağız, eşofmanla geleni çıkar-tacağız' vb. dediler. Bu bahsettiğim şeyleri sadece belirli insanlara uyguluyorlardı, mesela bir arkadaşım eşofmanla geldi ancak bir şey demediler, başka bir arkadaş kapşonu çıkarttığı için onun hakkında tutanak tutuldu. Bize telefonları veya ürünleri çözer diye turnak uzatmayı yasaklamışlardı ancak bahsettiğim işleri kimisi uzun turnakla yapmasına rağmen hiçbir şey söylenmi-yordu. Sadece bize bu tarz uyarılarda bulunuyorlardı. Yani onlara uygulamadıkları mobbingi bizlere uyguluyorlardı.”

“Direnişe devam edeceğiz!”

Salcomp'tan atılmalarına ilişkin de konuşan Işık, patronların açıkladığı “küçülme”nin bahane olduğunu da söyledi. İşten atılmalarının ardından Türk Metal Sendikası'nın da kendilerine destek olmadığını ve görmez-den geldiğini vurgulayan Işık şöyle devam etti:

“Bizi daralma bahanesiyle işten atıldılar ancak grev zamanında bize şunu söylediler;

ben o süreçte dışarıdaydım ve destek oldum. Yani süreci içeride dışarıda biliyorum. 'Merak etmeyin' dedi sendika, 'içeri girdiğimiz zaman bunun icabına bakacağız, bunu çözeceğiz'. 'İçeride bize destek olmayan insanları bir şekilde ayıştıracacağız' dediğini biliyorum. Şu an bu süreçte buradaysak dışarda yatmadığımız için diye düşünüyörüm. Biz bu konuda sendika ile görüşmeye gittiğimizde, 'biz sizinle aramızda arabulucu sokmak istemiyoruz, biz sizden destek bekliyoruz' dedik. Nasıl ki biz grev zamanda destek olduk, onlardan da destek istedik. Çünkü haksız bir şekilde çıkartıldık ve bunun belgeleri de hepimizde var. Elimizde videolar var, bunun daralmayla alakası olmadığına dair. Biz cuma günü çıkartıldık, pazartesi sevkiyat arabaları geldi. Şu an giriş kalite depo stoklarıyla dolu. Bununla ilgili kanıtlarımız var, sendikaya gittiğimizde de bunu söyledik. Biz dedik ki 'sizden destek olarak girmek istemeyenlerin hakları verilsin, girmek isteyenlerin de iadeleri yapılsın.' Çünkü birçok arkadaşın parasını da eksik yatırdılar, ki her zaman yaptıkları bir şeydir bu da. Sendika bize dedi ki; 'grevdeki arkadaşların durumu başkaydı, sizinki şu an başka. Çünkü şu an küçülme var, onlar grev yaptıkları için işe iadesi oldu, sizinki olmaz çünkü küçülme var. Eğer çok istiyorsanız size avukat ayarlarız'. Yani bizi bize bıraktılar, hiçbir şekilde yanımızda değiller.

Normalde bizi üç parça halinde çıkartacaklardı ama bir anda 110 kişi işten çıkarttılar. Biz de buraya gelerek direnişe başladık, direnişe başlayacağımızı düşünmüyorlar sanırım. Şu an işten çıkartmaları durdurdu-

lar mesela. Sendikanın da bu duruma nasıl yaklaştığını dair elimizde ses kayıtları da var. Her türlü kanıtlarımız ve kayıtlarımız var direnişine devam edeceğiz.”

“Sendika sürece sessiz kaldı!”

Işık'ın ardından işten atılan bir diğer işçi **Betül Demir** ile konuştuk. Demir de senesinin dolmasına 8 gün kala işten atılan işçilerden. Demir gazetemize şunları söyledi:

“Benim gibi senesinin dolmasına birkaç gün kala işten çıkartılan çok sayıda arkadaş var. Fabrikadaki kötü çalışma koşulları, maaşların yetersizliği, hijyenik olmayan koşullardan dolayı biz geçtiğimiz aylarda bir kez daha direniş başlatmıştık. O an arkadaşların yanında olan sendika şu an bizim yanımızda değil. O zaman işçiydik, kardeş-tik eşittik ama şu an sendika hiçbir zaman yanımızda durmuyor. Zaten içeride de baskı ve mobbing son derece yoğun, her an işten atılma korkusuyla çalışıyorduk ve tehdit ediliyorduk. Ve herkes birbirini kayırıyordu; yöneticiler, yetkililer yetkili müdür ya da liderler birbirlerini koruyorlardı. Sendika da kendisine yakın olan belli bir kısmı korudu, bizim hiçbir şekilde bu tarz meselelere muameleleri maruz kalmamamız gerekiyordu, şu an performansı en iyi olan ve işini en iyi yapan insanlar çıkartıldı.”

Sendikanın içeriye girmesinin ardından koşulların hiçbir şekilde iyileşmediğinin altını çizen Demir devamla şunları söyledi:

“Sendika içeri girdi ancak çalışma tarzımızda bir değişiklik olmadı. Kar yağdı, yolda mahsur kaldık, servis gelmedi ve bize 'kendi başınızın çaresine bakın' dediler. Cebinde parası olmayan, akbili bile olmayan insanları karın içerisinde ölüme terk ettiler neredeyse. İnsanlar evlerine çok zor bir şekilde döndüler.” Demir son olarak şunları söyledi:

“Asıl mesele bunların kârını artırmaktır çünkü biz yılbaşından önce bayağı bir stok yapmıştık zaten. Orada bir model dönüşü vardı aslında, bir durgunluk vardıysa da bize ücretsiz izin teklif edebilirlerdi. Bize herhangi bir şekilde teklif edilmedi, daralma ve küçülme olduğundan da bahsetmediler ve apar topar bizi işten attılar. Yani daha adaletli bir şekilde olabilirdi. Sendika da bu sürece sessiz kaldı ve hiçbir açıklama yapmadı. Her zaman gelip hal hatır soran sendika temsilcileri bizden kaçır vaziyetteydi, açıklamada yapmadılar ve üç maymunu oynadılar. Ama biz halkımızın yanındayız bir amaç doğrultusunda hakkımızı arayacağımızı devam edeceğiz.”

İşçilerin Mücadelesi Dört Bir Yanda!

Ülkenin dört bir yanında işçiler farklı iş kollarında patronların kâr hırsına, sendika düşmanlığına, güvencesiz çalışma koşullarına karşı mücadeleyi sürdürüyor. Kimisi beli kazanımlar elde ederken kimisi iki aya yakındır direnişlerine devam ediyor. Kimisi ise TİS imzalamak için iş bırakma, greve gitme biçiminde mücadeleye devam ediyor.

“İçeriye sendikayla gireceğiz!”

Pas South işçilerinin direnişi 39. Gününde. 25 Mart günü örgütlü mücadelenin önemi ne dikkat çeken işçiler, “Direniyoruz. Davamızdan dönmeyeceğiz. İçeriye sendikamızla birlikte gireceğiz” dedi ve dayanışma çağrısı yaptı.

Tekirdağ’ın Çerkezköy ilçesinde bulunan Pas South fabrikası işçileri sendikal hakları için direnişi sürdürüyor. Asgari ücret dayatması, kötü çalışma koşulları ve kölelik düzenin dayatıldığı fabrikada işçiler, Petrol-İş Sendikası’nda örgütlendi. Sendikanın yaptığı yasal başvuru sonrası bir saat içinde 15 işçi “Covid-19 nedeniyle küçültmeye gidiyor” iddiasıyla işten çıkarıldı.

İşten çıkarılan işçiler fabrika önünde direnişe geçti. Fabrika yönetimi, direnişteki işçilerin, çalışan işçilerle bağlantı kurmasını engellemek için çeşitli yöntemlere başvurdu. Ancak dayanışmayı engelleyemedi. Bunun üzerine direnişe destek veren işçileri de 25/2 maddesiyle işten çıkarıldı. Onlar da direnişteki işçilerin yanında yerini aldı. Pas South direnişi 40’lı günlere yaklaştı ve işçiler direnişlerine devam ediyor.

Farplas direnişi sürüyor

Farplas işçileri direnişlerinin 53’üncü gününde. 25 Mart günü işçiler fabrika önünden bir süre yürüdükten sonra Gebze Kent Meydanı’nda eylem yaptı. Güne fabrika önünde toplanarak halay ve sloganlarla başlayan işçiler, öğleden sonra sloganlarla yürüyüş başlattı.

“Atılan işçiler geri alınsın” ve “İşçiler açken patronlara huzur yok” pankartları açan işçiler, “Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın işçilerin birliği”, “Farplas’ta zulüm var”, “İşçiler açken patronlara huzur yok”, “Sendikalı olduk işten atıldık” yazılı dövizler, Birleşik Metal-İş Sendikası ve Limter-İş Sendikası bayrakları taşıdı.

Fabrika önünden sanayi sitesinin giriş kapısına kadar, “Sermayenin kölesi olmayacağız”, “Direne direne, direnişle zafere”, “Birleşen işçiler yenilmezler” ve “Yaşasın örgütlü mücadelemiz” sloganlarıyla yürüyen işçiler, sitenin girişinde polis tarafından durduruldu.

Uğur Tekstil işçileri kazandı

Urfa’da sendikal oldukları için 18 Kasım 2021 tarihinde işten atılan Uğur Tekstil işçileri, fabrikalarının üretim yaptığı Zara Mağazası’nın bulunduğu Adana Optimum AVM önünde basın açıklaması yaptı.

İşçilerden Erdal Ayata, 26 Mart günü taleplerinin kabul edildiğini söyledi. Ayata, “Küresel sendika koordinatörü sayın Wictor’dan gelen marka ve Uğur Tekstil İşvereni Sayın Hayri Uğur’un işçilerin hazırlamış olduğu üç maddelik protokolü kabul ettiklerini, küresel sendikanın ve markanın da bunun garantörü olduğunu tarafımıza mail yoluyla bildirdi” dedi.

Sinbo’da atılan işçiler geri alınsın

Sinbo fabrikasında aralarında TOMİS üyelerinin de bulunduğu işten atma saldırısına karşı fabrika önünde eylem yapıldı. TOMİS ve İşçi Emekçi Birliği, Sinbo’daki sömürü baskı ve işten atmaları teşhir ederek “İşten atılan işçiler derhal geri alınsın” dedi.

İstanbul Haramidere Sanayi Sitesi’nde bulunan Sinbo elektrikli ev aletleri üreten Sinbo fabrikasında ağır çalışma koşullarına karşı gelen işçilere yönelik hukuksuz işten atma saldırısı ve sendika düşmanlığı devam ediyor.

Geçtiğimiz günlerde aralarında Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) üyelerinin bulunduğu işçiler “daralma” bahanesiyle işten çıkarılmıştı.

İşçi Emekçi Birliği, TOMİS üleriyle birlikte Sinbo fabrikası önünde işten atmalara karşı 25 Mart günü eylem gerçekleştirdi.

“Sendikal Faaliyet Engellenemez.

Atılan İşçiler Geri Alınsın” yazılı pankart açılan eylemde sık sık “Sinbo İşçisi Yalnız Değildir” “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek” “Direne Direne Kazanacağız” “Yaşasın Sınıf Dayanışması” sloganları atıldı.

Sinbo işçilerine seslenen TOMİS üyesi Dilbent Türker, gasp edilen haklara karşı mücadele etme çağrısı yaparak “Sessiz kaldığımız için iş kazaları artıyor, mobbing ve baskıyla karşı karşıya kalıyoruz, yasal haklarımızı kaybediyoruz” dedi. TOMİS’e üye olma çağrısı yapan Türker, patronların pervasız saldırılarına karşı mücadelenin meşru olduğuna dikkat çekti.

Maltepe Belediyesi işçilerinden uyarı eylemi

DİSK Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 2 Nolu Şube, Maltepe Belediyesi’nde işten atılan işçilerin işe iade edilmesi, iş güvencesi ve çalışma koşullarında yaşadıkları sorunların çözümü talebiyle Maltepe Belediye Başkanlığı önünde 25 Mart günü basın açıklaması gerçekleştirdi. Belediye yönetimini hukuksuzluklara son verme çağrısında bulunulan açıklamada “Güvenceli insanca yaşam haklarımızdan vazgeçmeyeceğiz, mücadele edeceğiz. Belediye yönetimi işçiler varsa belediyenin var olduğunu unutmamasın” uyarısında bulundu.

Maltepe Belediyesi işçileri belediye binası önüne “İnsanca Yaşanacak Bir Ücret İstiyoruz”, “İş Güvenceme Dokundurtmam” yazılı pankartlar açarak “İnsanca Yaşamak İstiyoruz”, “Atılan İşçiler Geri Alınsın”, “İş Ekmek Adalet”, “Hak Hukuk Adalet İşçilerle Gelecek”, “Direne Direne

Kazanacağız”, “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam “,” Zafer Direnen Emekçinin Olacak” sloganlarıyla ve işten atmaları protesto eden alkış ve ıslıklarla yürüdü.

Eyleme Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 Nolu Şube üyesi Kadıköy ve Kartal Belediyesi işçileri de destek verdi.

“İş cinayetlerine karşı örgütlenelim!”

Finans Merkezi Şantiyesi’nde yaşanan iş cinayetinde katledilen Fikret Öztürk için eylem yapan İnşaat-İş, Dev Yapı-İş ve İSİG Meclisi, patronların bu pervasızlığı inşaat işçilerinin örgütsüz oluşu nedeniyle yapıldığını vurgulayarak “Tek çıkış yolumuz örgütlü mücadele” dedi.

Şantiyelerde çok basit önlemlerin alınmaması nedeniyle inşaat işçileri iş cinayetlerinde katledilmeye devam ediyor. 23 Şubat’ta İstanbul Finans Merkezi Halkbank GYO şantiyesinde çalışırken üzerine beton blok düşmesi sonucu ağır yaralanan 46 yaşındaki işçi Fikret Öztürk, 6 Mart Günü tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitirdi.

Dev Yapı-İş, İnşaat-İş,veb İşçi Sağlığı Ve İş Güvenliği Meclisi “Artık Yeter Çalışırken Ölmek İstemiyoruz” şiarıyla Finans Merkezi Şantiyesi önünde 24 Mart günü basın açıklaması gerçekleştirdi.

Ataşehir Finans Merkezi şantiyesinde İnşaat-İş Sendikası ile Dev Yapı-İş Sendikası’nın Yıldızlar Grup ve taşeron firma temsilcileriyle 21 Mart günü yaptığı ikinci görüşmede anlaşma sağlanmış, İnşaat işçileri bir kez daha eylemlerini kazanımla sonuçlandırmıştı.

KADINLARIN BİRLİĞİ

Tutsak Kadınlar; Sınırları Aşan Dayanışma

Yaşadığımız coğrafyada kadınlar bazen siyasette etkin bir özne olduğu için bazen sokakta hak arayışına dahil olduğu için bazen çürümüş düzeni alaşağı etme mücadelesinde yer aldığı için bazen var olana itiraz ettiği için bazen de sadece kendi yaşamını korumak için girdiği mücadelede erkek egemen düzenin gazabına uğruyor. Ve mücadelenin önü tutsaklıkla kesilebiliyor. Söz konusu kadınlar ve onların hayatta kalma mücadelesi, talepleri, kazandıklarına sahip çıkma, siyasi özne olma halleri olduğu zaman hepsinin uğrak yeri, yaşamlarının kesişme alanı hapishaneler oluyor. Hapishaneler ve tutsaklık gerçeği, kadınlara mücadele edilmesi gereken yeni alan açığa çıkarıyor.

Ezilenlerin mücadelesinin ayrılmaz bir parçası haline gelen hapishaneler ve tutsaklık hali yine söz konusu kadınlar olunca özgünleşiyor. Tutuklanma gerekçelerinden başlayarak, hapishanede yaşama koşullarına varana kadar her şeye bu özgünlük rengini veriyor. Erkek egemen devletin saldırıları bu özgünlükleri esasa alan bir yerden gerçekleştiren, kadınların mücadelesi de yine aynı noktadan geliyor.

Garibe Gezer şahsında tutsaklığın kadın olma halinin ne anlam ifade ettiğini en güncel hali ile gördük. Garibe Gezer, egemenlerin ölüm dayatan hücrelerinden birinde yaşamına son vermişti. Aldığı ağırlaştırılmış müebbet cezası henüz onaylanmıştı. Kadınların, ezilenlerin düşmanı eli kanlı katiller, çeteler Garibe'ye ölümü dayatan egemenlerin yasalarıyla dışarı salınalı çok olmamıştı. Bu sırada Garibe ne gördüğü işkencelerle ilgili ne de hapishanede maruz kaldığı cinsel saldırı ile ilgili yaptığı başvurulara yanıt alamıyordu. Faillere soruşturma dahi açılmamıştı, tıpkı Garibe'nin ölümünün "kovuşturmaya yer yok" kararı ile üstünün örtülmesinde olduğu gibi.

Sağlık raporunda insanın günlük yaşamını idame ettirmek için gerekli olan asgari zihinsel faaliyetlerin tümünün bozuk olduğu konusunda tespitler yer alan siyasi tutsak Aysel Tuğluk'un ATK'nın "tek başına hapishanede yaşamını sürdürebilir" raporu verilerek büyütülen tecrit politikası hapishane gerçeğinin başka bir yönüne ışık tutuyor. Raporda anlık hatırlamasının, akılda tutmasının, tekrarlamasının, tanımlamasının, muhakeme etmesinin, akışkan bir şekilde konuşmasının, hatırlatma notları olmadan eskiye dair bilgileri hatırlamasının bozuk olduğuna dair somut tespitler olmasına rağmen Aysel Tuğluk'un tutsak ediliyor oluşu tutsaklıkla birlikte doğrudan yaşam hakkının gasp edildiğinin göstergesi niteliğinde.

Söz konusu durum, TC'nin hasta tutsaklara yaklaşımının bir yansıması. Aynı zamanda erkek egemen devletin bu yaklaşımı, Kürt kadınlarının kadın özgürlük mücadelesinde üstlendiği role, mücadeleyi

taşıması olduğu aşamaya duyduğu tahammülsüzlük ve düşmanlıkla doğrudan ilgili. Eş başkanlık sistemi ile kadınların siyasette aktif birer özne olmasına beslenen kin ve nefretin bir sonucu.

Yakın zamanda yaşadığımız ve yaşamaya devam ettiğimiz bu iki örnek kadın tutsak olmanın en yakıcı iki yönüne ışık tutması bakımından kamuoyuna daha fazla yansıdı. Ancak tutsaklığın kadın halinin anladığımız, bildiğimiz ve daha bilmediğimiz pek çok yönü olduğu aşikar. Söz ettiğimiz iki örnek bu gerçekliğe yüzümüzü daha fazla dönmemiz bakımından zorlayıcı, itekleyici ve destekleyici yönü itibari ile ayrı bir önem kazanıyor.

Erkek egemenliği hayatın her alanında örgütlemiş ve yaşamın, mücadelenin her alanını kadınlara dar etmeye kitlenmişken hapishaneler gerçekliğine yüzümüzü daha fazla dönmek zorundayız. Sokaklarda, meydanlarda ve daha mücadelenin olduğu her alanda dayanışma ve kararlılıkla yükselttiğimiz mücadelede omuz omuza, kol kola olduğumuz kadınların yolu hapishane ile tutsaklık ile kesilmeye, tecrit politikaları ile bağ kurmamız engellenmeye çalışılıyor.

Bu gerçek yaşamımızın o kadar günlük bir parçası haline gelmiş ki, bugün 8 Mart'ta yan yana olduğumuz bir kadın ertesi güne tutsak başlayabiliyor. Siyasi operasyonlar kadınları, kadın örgütlerini, derneklerini vb. daha fazla ve doğrudan hedef alıyor. 8 Mart eylem ve etkinlikleri yasaklanıyor, kadınların yaptığı pek çok eylem polis saldırısı ile karşılanıyor.

Kadın siyasi tutsakların çoğunun dava dosyalarında 8 Mart mitinglerine katılmaları, konuşma yapmaları, 25 Kasım'da kadına yönelik şiddeti protesto etmeleri, kadınları 8 Mart'a çağırımları, şiddete uğrayan kadınlarla dayanışma için yaptıkları her türlü eylem ve faaliyet suçlama konusu oluyor.

Kadın mücadelesi erkek egemen devletin kin ve düşmanlık dolu politikalarının hedefi olmayı sürdürdükçe hapishanelerde kadın mücadelesinin öznelollerinin uğrak yeri olmaya devam edecek. Türkiye hapishanelerinde siyasi kadın tutsakların yarattığı mücadele deneyim ve değeri büyük. Tarihsel anlamda hapishanelerden yükselen mücadelenin omuzlanmasında kadın tutsaklar her dönem aktif birer özne oldu. Bugün dayanışma ve mücadelede ortaya koyduğumuz çabayı hapishane duvarlarını aşacak düzeye, tecrit politikalarını parçalayacak seviyeye taşımamız gerekiyor. Bunu başarabilmemizde kadın politikalarımızın hem ideolojik hem de politik-pratik olarak hapishaneler mücadelesini içermesi ile mümkün olacak.

İstanbul Sözleşmesi'ni Savunan Kadınlar Beraat Etti

"İstanbul Sözleşmesi yaşatır! Yaşam zincirinde buluşuyoruz" diyerek 12 Ağustos 2020'de Ankara Kolej Meydanı'nda buluşan ve eylem başlamadan saldırıya uğrayarak gözaltına alınan 33 kadın ve LGBTİ+ hakkında dava açılmıştı.

Mahkemeye sunulan bilirkişi raporunda polisin kamera kaydının belirli bir süreden sonra kesilmesi ve o süreden itibaren de kadınlara şiddet uygulaması avukatlar tarafından mahkeme heyetine iletilti. Ankara 28. Asliye Ceza Mahkemesi, bütün kadınlara beraat verdi.

Ne olmuştu?

Gözaltına alınan 33 kadın ve LGBTİ+ hakkında dava açılmıştı. Ankara 28. Asliye Ceza Mahkemesi'nde açılan davanın ilk duruşması 7 Haziran 2021 tarihinde görüldü. Ellerinde "İstanbul Sözleşmesi bizim, yargılanamaz" yazılı pankart ile adliye önünde açıklama yapmak isteyen kadınlara saldıran polis, davanın sanıklarının da aralarında bulunduğu yaklaşık 20 kişiyi gözaltına aldı.

Aysel Tuğluk İçin Adalet Bakanlığı'na İmza

Kandıra F Tipi Hapishane'de 2016'dan beri tutsak bulunan ve sağlık sorunları giderek ağırlaşan Kürt kadın siyasetçi Aysel Tuğluk'un serbest bırakılması talebiyle yürütülen mücadele devam ediyor. Aysel Tuğluk ve Hasta Mahpuslara Özgürlük Platformu, topladığı imzaları Adalet Bakanlığı'na gönderecek.

Aysel Tuğluk "cezaevinde kalamaz" raporu ve ileri derece demans hastalığı bulunmasına rağmen tahliye edilmiyor. Adli Tıp Kurumu (ATK) ise hastalığı sabit olmasına rağmen Tuğluk hakkında "cezaî sorumluluğu vardır" şeklinde rapor düzenledi. Tuğluk'un serbest bırakılması için ulusal ve uluslararası alanda birçok eylem ve etkinlik düzenlendi.

İzmir'de 9 Şubat'ta kuruluşunu deklere eden Aysel Tuğluk ve Hasta Mahpuslara Özgürlük Platformu da İzmir'de birçok kez imza stantları açarak binlerce imza topladı.

SÖYLEŞİ Av. Berfin Polat

Diyarbakır'da 16 Mart günü sabah saatlerinde polis birçok kadının evine baskın yaptı. Baskınlarda Rosa Kadın Derneği Başkanı Adalet Kaya, yerine kayyım atanan Sur Belediyesi Eşbaşkanı Filiz Buluttekin ve SES Amed Şube Sekreteri Fatma Yıldızhan'ın aralarında bulunduğu 24 kadın gözaltına alındı. Kasım 2021 tarihinde başlatılan soruşturma, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddet Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde kentte yapılan yürüyüşe dayandırıldı. O gün Dicle Amed Kadın Platformu'nun çağrısıyla binlerce kadın biraraya gelmiş ve kısa süreli bir arbede yaşanmıştı.

Geçtiğimiz 8 Mart'ta da kadınlar kitlel bir eylem yapmıştı. Ardından 21 Mart Amed Newroz'unda da birçok yerde gözaltı furyası başlatıldı. Amed'de her kitlel eylemin ardından gözaltı ve tutuklama rutinleşmiş durumda. Biz de Rosa Kadın Derneği üyesi Av. Berfin Polat ile kadınların yaşadığı gözaltı süreci ve nedenlerine dair bir söyleşi yaptık.

- Kısaca süreci özetleyip nedenlerine dair düşüncelerini aktarır mısınız?

- 16 Mart tarihinde 24 kadın arkadaşımız sabah erken saatlerde eş zamanlı yapılan baskınlarda gözaltına alındı. Dernek başkanımız Adalet Kaya'nın da içinde olduğu kadınlar gözaltına alındı. Gerek Türkiye'de gerekse de dünyada kadınlara ve kazanımlarına dönük saldırılar had safhada. Biz de bunun sonuçlarıyla karşı karşıya kalıyoruz. 4 arkadaşımız en azından en yakinen tanıdığımız dernek başkanımız ve yöneticilerimiz ile ilgili soruşturma kapsamında tek bir ifadeye çağırma gerçekleşmemiş ve direk

sabahın erken saatlerinde baskınlar düzenlenmiştir. Adalet Kaya'nın evinde neredeyse 2.5 saate yakın arama gerçekleşti. Roza Kadın Derneği olarak 2020'den bu yana 3. yargı tacizi ile karşı karşıya kalıyoruz.

Usul gereği ilk önce ifadeye çağırırsınız, çağrı kağıdı söz konusu kişiye ulaştıktan sonra eğer gelmezse akabinde ifadeye başvurmak için yakalama kararı çıkarılabilir. Ancak bu usul gerçekleşmeden evlerine baskın yapılarak yakalama ve gözaltına alınma yapılıyor. Akabinde bizim dosyaya erişim hakkımız da engellendi. Dosyaya kısıtlılık kararı getirildi ve 24 saat avukat görüşü yasaklandı. Biz arkadaşlarımızın ne gerekçe ile alındıklarını bilemedik ve hiçbir bilgi-evraka ulaşamadık. Daha sonra yaptığımız itirazlar oldu; ancak itirazlarımızdan sonra sadece avukat görüş yasağı kalkmış oldu.

Birçok arkadaşımızın daha önce yürüttükleri kadın eşitlik ve özgürlük mücadelesi nedeniyle derdest dosyaları vardı, yine aynı sebeple alındıklarını tahmin ediyorduk. Dosyada kısıtlılık devam ederken ifadelerde gördük ki, arkadaşlarımız 25 Kasım, 8 Mart, İstanbul Sözleşmesi vb. eylemlere katıldıkları için bu soruşturmaya tabi tutulmaktalar. Sorularda gördüğümüz, kadınların kadın mücadelesi yürütmeleri nedeniyle, eşitlik özgürlük mücadelesi yürütmeleri nedeniyle bu suçlamalara maruz kaldıkları oldu. Akabinde 24 arkadaşımız adliyeye sevk edildi ve 11 kadın arkadaşımız tutuklanırken, diğer arkadaşlarımızda adliye kontrol kararı ile serbest kaldı.

“Yargı Tacizleri Bizi Yıldırılmaz, Güçlendirir!”

“Diyarbakır’a has uygulamalarla karşı karşıyayız”

- Amed’de neredeyse rutinleşen bu gözaltı ve tutuklamaların nedenlerine dair değerlendirmeniz nedir?

- Türkiye’de her yerde kadınlar, eşitlik-özgürlük mücadelesini büyütmeye devam ediyorlar. Ancak belli bölgelerde kadın mücadelesi yürütürken, kadınların kadın olmalarının yanında farklı öteki kimliklere sahip olmaları yani çoklu temelde ayrımcılığa maruz kalmaları durumu söz konusu. Yani taşıdıkları Kürt kimliği sebebiyle de suç vasfı ile nitelendirilen şeylerle damgalanmaları ciddi anlamda bizi yoran bir şey. Kadınlar kadın olmaları nedeniyle zaten ayrımcılığa maruz kalıyorlar ancak Kürt kimlikleri nedeniyle maruz kaldıkları şiddetin boyutu artıyor. Son süreçlerde baktığımız zaman sadece 8 Mart’ta, sadece Newroz’da bunu görmedik; uzun süredir yapılan en azından son süreçlerde yapılan mitinglerde kadınlara yönelik ciddi bir uygulama ile karşı karşıyayız. Bizim güvenliğimiz sağlamakla mükellef olan kolluk, bize karşı güvenlik alma çabasına giriyorlar.

Bu 8 Mart’ta bunun en açık örneğini gördük. Kadınların kalabalık olması, dayanışma içinde olması onlarda bir tahammülsüzlük yaratıyor. Kadınlar alana girmesi engelleniyor ve daha önce yapılan bütün valilik bildirimlerine, izinlerine rağmen kolluk kadınların güvenliğini almak yerine kadınlara barikat kuruyor. Dolayısıyla bölgede Diyarbakır’a has uygulamalarla karşı karşıya kalıyoruz. Bu da bizi ciddi anlamda rahatsız eden bir şey.

- Peki bu yıldırma politikası karşılık buluyor mu sizce?

- Yani aslında en başta da söylediğim gibi bu 24 kadın arkadaşımız hakkında zaten derdest dosyaları mevcut. Yani bu mücadeleyi yürüttükleri için gözaltına alındı ve dosyaları vardı, yıldırma olsalardı şayet arkadaşlarımız bu mücadeleyi sürdürmeye devam edemezdi.

24 arkadaşımızın gözaltına alınması gerek bölgede gerek Türkiye’de uluslararası yankı uyandırdı, her yönden destek ve dayanışma çağrıları gelişti. Ve dolayısıyla şiddetle mücadele ağı, yine yapmış olduğumuz eylemlerde, basın açıklamalarında da ve direk bileşen olduğumuz basın açıkla-

malarında da biz gördük ki bu bir yıldırma politikası ve sonuç alamıyor. Bu şekilde bir yargı tacizi ile dayanışmamızın daha da büyüyeceğini ve bizi hiçbir şekilde yıldırma-yacaklarını, susturamayacaklarını ve itaat ettiremeyeceklerini anlamış olmalılar. Çünkü bu ülkede hak, hukuk, eşitlik mücadelesi veren herkesin terörizmle damgalanması söz konusudur ve mitinglerde kadınların engellenmesi, “ince aramalara” maruz bırakılması vb. son dönemlerde yaşanan ciddi bir hak ihlalidir. Bunlara ilişkin suç duyurularımızı ve takiplerimizi yapıyoruz.

Ama dediğim gibi yapılan hiçbir yargı tacizi bizi yıldırılmaz, aksine kadın mücadelesini güçlendiriyor, kurumların birbiriyle dayanışmasını sağlıyor. Zaten bunun cevabı yapılan eylem etkinliklerde, birlikteliklerde açığa çıkmıştır.

“Dayanışmayı büyütmemiz gerekiyor”

- Son olarak; gözaltılara dair ciddi bir dayanışma gösterildi ancak bunların önüne geçmek için başka neler yapılabilir, nasıl bir çağrınız var?

- Her yerden destek mesajı geldi, bizim de içinde olduğumuz tüm ağlardan destek mesajı geldi, uluslararası dayanışmaya dönüşü aynı zamanda. Ve zaten kadın mücadelesinde her zaman ortaklaşıyoruz. O konuda bir sıkıntı yok.

Ama Kürt kadın olunca bazen geri durmalar olabiliyor. Yani aslında kadın mücadelesi denildiğinde aynı yolda yürüttüğümüz kadın arkadaşlarımız, kurumlar, dernekler mesele Kürt kadın mücadelesi olunca veya Kürt kadına yönelik saldırılar olunca bazen geri planda kalabiliyor veya ilk durumdaki gibi ses çıkarmayabiliyorlar.

Ama bu son gözaltısında ciddi anlamda destek gördük, dayanıştık ve herkes artık Kürt kadın mücadelesiyle dayanışma içinde.

Yine altını çizmek isterim; bölgede yaşayan kadınlar çoklu temelde bir ayrımcılığa maruz kalıyor. Bizim buradaki tek çağrımız bu yönlü olabilir; kadın olmamızın yanında ayrımcılığa maruz kaldığımız diğer kesişen bütün kimliklerimiz, ne olursa olsun desteği-dayanışmayı her türlü büyütmemiz gerekiyor. Çünkü ancak dayanışarak bu zorlu mücadeleden çıkabiliriz.

Direnîş ve Mücadele Newroz'u!

“Dem dema serkeftinê ye” (Şimdi kazanma zamanı) şiarıyla gerçekleştirilen 2022 Newroz'u kutlamalarına Türkiye ve T. Kürdistanı'nda yüzbinlerce insan katıldı. Newroz, kutlandığı tüm alanlarda önceki yılı aşan bir katılım ve coşkuyla gerçekleşti. Kürt halkı, ulusal baskıya, imhaya, inkara ve katliamlara karşı direneceğinin mesajını verdi, Abdullah Öcalan ve tüm siyasi tutsaklar üzerindeki tecridin kaldırılmasını istedi.

Ayrıca genç katılımı da dikkat çekti.

İstanbul

İstanbul Newroz'u için yüzbinlerce kişi, Yenikapı Meydanı'nda buluştu.

BMG, HDK, YDG, HDP, Dev Yapı-İş, İnşaat-İş'in de aralarında bulunduğu çok sayıda kurum, Yenikapı Marmaray İstasyonu'nda buluştu. BMG, **“Birliğe, mücadeleye çağırıyor Newroz”** yazılı pankart ve BMG flamaları ile yürüyüşe geçti. YDG **“Şoreş, Wê Bi Agirê Newrozê Mezin Bibe”** yazılı pankart açarak sahneye kadar yürüdü. YDG'nin hazırladığı Newroz pankartı gençlerin yoğun ilgisini çekti.

Mitingte HDP, HDK, DBP, ESP, SODAP, SYKP, Kaldıraç vb. adına konuşmalar yapıldı. Partizan'ın da içinde olduğu İstanbul Newroz bileşenlerinin ortak metni sahnede Türkçe ve Kürtçe okundu. Programın devamında BMG adına **Mürüvet Küçük** bir konuşma yaptı.

İzmir

Siyasi parti ve sendikalar, açtıkları pankart ve dövizlerle kortejler halinde meydana giriş yaptı. Kadınlar ve gençlerin yöresel kıyafetleriyle katıldığı miting renkli görüntülere neden oldu. BMG bileşenleri BMG flamalarıyla **“Birliğe ve Mücadeleye Çağırıyor Newroz, Pîroz Be”** yazılı pankartla eylemdeki yerini aldı. Mitingte HDP İzmir Milletvekili Murat Çepni, HDK Eşsözcüsü Cengiz Çiçek ve DBP Eş Genel Başkanı Saliha Aydeniz söz aldı.

Ankara

“Dem dema serkeftinê ye (Şimdi kazanma zamanı)” şiarıyla yüzlerce kişi, soğuk havaya rağmen Newroz kutlaması için Anıtpark'ta bir araya geldi.

İzmir'de katledilen Deniz Poyraz, hapishanede katledilen Garibe Gezer ve Diyarbakır Newroz'u'nda katledilen Kemal Kurkut'un fotoğraflarının yer aldığı dövizler alana alınmadı. Partizan ve YDG flamaları polis tarafından engellenmeye çalışıldı. Buna rağmen kitle polise geri adım attırarak alana giriş yaptı. BMG mitinge **“Birliğe ve Mücadeleye Çağırıyor Newroz Pîroz Be”** yazılı pankartla katıldı.

Adana

Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu'nda yapılan Newroz mitinginde alana yöresel kıyafetleriyle girenler polis engeliyle karşılaştı. Halkın kararlı duruşu ve sloganları üzerine polis geri adım attı. BMG mitinge, **“Biji Newroz, Yaşasın Halkların Birleşik Mücadelesi”** yazılı pankartla katıldı.

Amed

Newroz Amed'de Bağlar'da bulunan Newroz Parkı'nda gerçekleştirildi. 7'den 70'e yüz binlerin akın ettiği Diyarbakır Newroz'u'na, Federe Kürdistan Bölgesi, Irak, Mısır, Lübnan, Fas, Tunus, Ürdün ve Yemen ile Avrupa ve Kuzey Afrika ülkelerinden çok sayıda siyasetçi, akademisyen ve gazeteci katıldı.

Polisin sahnenin önüne kurduğu barikat Newroz başlamadan gençler tarafından yıkıldı. Miting yüz binlerin doldurduğu alandan **“Biji Serok Apo”** sloganıyla başladı. Alanda hasta ve infazı yakılan tutsakların serbest bırakılması için Adalet Nöbeti'nde olan aileler de yerini aldı.

Miting Kürdistanî İttifak Grubu içerisinde yer alan Kürt partilerin, sahneye çıkarak yüz binleri selamlamasıyla devam etti. Elazığ Kadın Kapalı Hapishane'de tutuklu olan DTK Eşbaşkanı Leyla Güven'in gönderdiği mesaj okundu. Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi Eşbaşkanı Selçuk Mızraklı da Edirne F Tipi Hapishane'den mesaj gönderdi.

HDP Eş Genel Başkanı **Pervin Buldan**, bir milyonu aşkın kişiye seslenerek Deniz Poyraz ve Kemal Kurkut şahsında şehit düşenleri andı.

“Demirci Kawa'lar Kazanacak!”

Türkiye Komünist Partisi Marksist Leninist MK SB Newroz'a ilişkin **“Emperyalist İşgal Saldırıları-na, Her Türlü Ulusal, Cinsel ve Sınıfsal Baskıya Karşı Demirci KAWA'lar Kazanacak, Zalim DE-HAK'lar Kaybedecek!”** başlığıyla bir açıklama yaptı.

MK SB, tkpml.com'da yayımlanan açıklamada **“...Dünya halkları, tüm ezilen sınıf ve uluslar, Rusya emperyalizminin Ukrayna'yı işgal saldırısına karşı çıkması gerektiği gibi, TC faşizminin başta Kuzey ve Doğu Suriye toprakları olmak üzere, Suriye'nin diğer bölgelerine, Irak Kürdistanı'na, Dağlık Karabağ'a yönelik işgal ve ilhak saldırıları da reddetmeli ve mahkum etmelidir.**

Şimdi emperyalist kapitalistlerin savaşlarına karşı Demirci Kawa olma zamanıdır. Şimdi başta TC olmak üzere bölge gerici devletlerinin işçi sınıfına ve ezilen halklara yönelik saldırganlığına karşı Newrozlaşma zamanıdır” sözlerine yer verdi.

“Emperyalist savaşa ve yoksulluğa geçit yok!”

Ortadoğu halklarının, Kürt ulusunun direniş ve mücadele günü Newroz'a ilişkin bir açıklama yapan Partizan, **“2022 Newroz'u, 'bittiler, takatları kalmadı' diyenlere alanda verilen güçlü bir yanıt olacaktır!”** dedi.

Açıklamada, **“2022 Newroz'u, son birkaç ayda yüzü aşkın yerde işçi sınıfının dalga dalga yayılan direnişlerinin coşkusuna ev sahipliği yapacaktır. 2022 Newroz'u, 8 Mart'ta gözaltı, baskı ve ablukaya rağmen sokakları terk etmeyen kadın ve LGBTİ+ların direncinden beslenecek onunla büyüyecektir. İşçi direnişlerinden 8 Mart'a taşınan direniş meşalesi; halklara emperyalist savaşı ve yoksulluğu dayatan günümüz Dehaklarına karşı Newroz'da harlanacak, buradan 1 Mayıs ve 18 Mayıs'a taşınacaktır!”** denildi.

BMG: “Newroz, mücadeleye çağırıyor!”

Newroz'a ilişkin açıklama yayımlayan Birleşik Mücadele Güçleri **“Haksız savaşlara, işgallere, faşizme, sömürüye ve yoksulluğa karşı Newroz'un isyan ateşini kuşanarak alanlara akalım!”** dedi

Açıklamada şunlar kaydedildi: **“Newroz'da, emperyalist savaşlara, işgallere; sömürüye, şovenizme, Kürt düşmanlığına karşı halkların birliği ve mücadelesinin güçlü sesini haykıracağız! Fabrikalardan yükselen işçi sınıfının gür sesi 8 Mart'ta kadınların direnciyle buluştu. Şimdi bayrağı Newroz'da daha yukarı çekeceğiz! Newroz'dan, 1 Mayıs'a; Kürt halkının, işçilerin, kadınların gençlerin ezilen kimliklerin birleşik mücadelesini örgütleyeceğiz!”**

Bariş Söylemleri Arkasına Gizlenen Savaş Politikaları ve Ukrayna-Rojava Hattı

“... ‘Savaş politikanın başka araçlarla devamıdır. Yani Şiddet araçlarıyla’... Bu görüşü şimdiki savaşa uygulayın. Göreceksiniz ki, yıllar yılı, neredeyse yarım yüzyıldır, İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya, Avusturya ve Rusya’nın hükümetleriyle yönetici sınıfları, sömürgeleri yağma etme, yabancı uluslara zulmetme, işçi sınıfı hareketlerini ezme politikasını gütmüşlerdir. Bugünkü savaşta izlenen politika da, işte tıpkı bu politika’dır.” (Lenin, Sosyalizm ve Savaş, s. 16)

Bugün Karadeniz’in kuzey kıyılarında patlak veren savaşa, mevcut ülke yönetimlerinin ve onların burjuva efendilerinin nasıl bir gayeyle yaklaşıtlarını ortaya koyabilmek için siyasetlerinin ne olduğuna bakmak gerekmektedir. Kapitalist dünyanın en iyi yaptığı, illüzyon, manipölasyon, sahtekarlık ve yalan politikalarından da böylelikle sıyrılabilir. En nihayetinde Mao yoldaşın çokça dillendirilen sözünde olduğu gibi; “Savaş kan dökülen siyaset, siyaset ise kan dökülmeven savaştır”.

Türk devletin de Rusya’nın Ukrayna’ya dönük işgal saldırılarına yaklaşımını en berrak olarak ortaya konulabileceği yöntem onun yalan propagandalarından arındırılmış olarak izlediği siyaset ve faşizan uygulamaları gözönünde bulundurmaktır.

Günümüz emperyalistlerinin hepsi, Rusya’nın Ukrayna’ya dönük saldırılarının ardından yeniden barış elçileri gibi diyalog ve müzakere çağrılarında bulunmaktadır. Ancak NATO’nun milyarlarca dolarlık meblağlara ulaşan silahları BM, ABD “yardımlarıyla” Ukrayna’ya aktarılmaktadır.

Bu barış yanlısı(!) sömürgeci devletlerin Ukrayna-Rus savaşı sonrası ilk NATO zirvesinde attığı adım, Slovakya, Romanya, Bulgaristan ve Macaristan’dan oluşan yeni bir “dörtlü muhabere grubu” oluşturmaktır.

Rus devleti ise kendi bir avuç oligarkının çıkarına, NATO’nun yayılmacı politikalarını kendi işgalciliği için bir zemine dönüştürdü.

Emperyalist sömürgeciler ve onların yönetiminde bulunan burjuva sınıfı için mesele, emek gücünün son damlasına kadar sömürülmesidir. Yani emperyalist bu savaşların amacı, yabancı uluslardan emekçi sınıfların kendi ezen sınıfları tarafından sömürülmesine hizmet etmektedir.

Tüm bu süreçler, çatışmalı ya da çatışmasız ilerlerken Türkiye, Ukrayna ve yurtdışında isimleri anılan dört ülke gibi ülkeler, emperyalist yağma düzeninin yerli işbirlikçileridir. Bu işbirlikçiler, savaş dönemlerin-

de arkalarında bulunan kapitalist devletlerin doğrudan kara orduları olurken, çatışmasız süreçlerde emekçi sınıfların sömürülmesinde aracılık ederler.

Burjuvazi bu nedenle bütün kavramlara, uzaktan bakıldığında erdemlilik, etik vb. kavramlarla şekillendirilen başkaca kavramlara kendi yağma politikalarının elverdiği gibi kullanır.

Kavramlar; onların ağızlarında bir sakıza, ellerinde bir hamura dönüşür. Söz ettikleri barış, barış değil; söz ettikleri eşitlik bir eşitlik değildir. Kullandıkları bu kavramlardan kendi sömürü çarklarına su taşıma potansiyeliyle, ezilen halkın rızasını oluşturmaya yararlanırlar. Uşak devletler ise, bu tartışmalara yaklaşım konusunda en riyakar davranabilenleridir. Türk devleti ve onun sözcüleri Ukrayna-Rus savaşında diyalogcu, barış yanlısı bir söylem kullanageldi. Hatta bu konu da “Batı’nın hiçbir adım atmadığı”-nı söyledi.

Ancak...

Rusya’nın işgal saldırılarına karşı yaptırımlara dahil olmadı.

Ukrayna’ya SİHA satmaya devam etti. Bu SİHA’lar satılırken, bunları üreten faşist firmanın sahibi Ethem Sancak bir grup Vatan Partili’yi de yanına alarak Rusya’ya af dilemeye gitti. SİHA’ları üreten bu holding Ukrayna’nın geniş düzlüklerinde çiçek sulamak için sattıkları Bayraktar’ların bu şekilde kullanılacağını bilmiyormuş...

Antalya’da Rusya ve Ukrayna’nın dışişleri bakanları Türkiye’nin arabuluculuğuyla Antalya’da ağırlandı. Fakat Türkiye nasıl oluyorsa dünyanın her yerine savaş ihraç

eden NATO’nun üyesi arabulucu bir ülke. Rusya ve Ukrayna’nın dışişleri bakanları 10 Mart’ta bir araya geldi, aynı ilde bir gün sonra NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg ile TC devlet yetkilileri görüştü.

Bugün sözde barış ve müzakere kollarını yaratmaya çalışan bu ülke, daha geçtiğimiz yıl yine SİHA gösterileriyle Karabağ savaşında Ermenistan’ın karşısında Azerbaycan’ın yanında savaşa aktif katılım sağladı.

İsrail siyonizminin Filistin halkına uyguladığı katliamcı politikaları bir yanda dururken, bir anda İslamcılığı-Müslümanlığı doktrinde yaşayan AKP hükümeti, BAE’ye “İsrail ile ilişki kuralarsa büyükelçimizi çekeriz” diyordu. Erdoğan İsrail Cumhurbaşkanı Isaac Herzog’u 9 Mart tarihinde Ankara’da ağırladı. Erdoğan, “Karadeniz’de de Akdeniz’de de ne varsa bulup çıkartacağız”, “3’üncü nükleer santrali kuracağız” söylemlerini sarf ederken TSK Libya’da savaşın sahadaki aktif figürlerinden biri olarak konumlanıyordu.

Şimdi Türkiye’nin yaklaşık yarım asırdır değişmeyen tek siyasetine yani Kürt ulusuna dönük katliam, inkar, yok etme saldırılarına bugün çok kullanışlı kavram olan barış, müzakere ve diyalog üzerinden yeniden bakalım.

Kuzey Irak’ta yüzlerce askeri üs oluşturan Türk Devleti neredeyse her gün Medya Savunma Alanları’nı savaş uçaklarıyla bombalıyor. Kuzey-Doğu Suriye Özerk Yönetimi’nin etkin olduğu bölgelerde kullanışlı çeteler aracılığıyla savaşı sürdürüyor. Efrin ve birkaç bölgeyi daha kendi işgalci askeri

güçleriyle elinde tutuyor ve adı konmamış valiliklerle buraları yönetmeye çalışıyor.

Daha bu yılın 20 Ocak’ında Türk Devleti’nin açık silah desteğiyle Hesekê’de Sinaî Hapishanesi’ne dönük IŞİD saldırıları gerçekleşmiş ve 121 QSD’li güvenlik görevlisi şehit düşmüştü. Bu saldırıların başarısızlıkla sonuçlanması üzerine Türk devleti YPG kontrolündeki birçok bölgeyi karadan bombalamaya başladı. Tüm bunlar, Türk Devleti’nin Rojava’ya dönük askeri saldırıganlığında her an tetikte olduğunu göstermektedir.

Yanardönerlikte sınır tanımayan, işine geldiğinde bir cengaver gibi dolaşan işine geldiğinde bir pısrığa dönüşen bu faşizan teşkilat, eline geçen her fırsatı her tarihi dönemeci, her boşluğu Kürt kazanımlarını yok etmek için fırsata dönüştürmeye çalışmaktadır.

Böyle bir fırsat geçmediğinde ise kendi kendini bombalayarak uyduruktan bir bahane bile yaratmaktadır. MİT Müsteşarı Hakan Fidan’ın “Gerekirse Suriye’ye dört adam gönderirim. Türkiye’ye 8 füze attırıp savaş gerekçesi üretirim, Süleyman Şah Türbesi’ne de saldırtırız” sözleri bu devletin neler yapabileceği ve ne kadar barış yanlısı olduğunu göstermesi bakımından önemlidir. Bugün pasifist bir çizgide bile olsa toplumlar tarafından yükseltelen barış çağrıları yeni işgalci politikaları bir nebze olsa frenletmekte, yavaşlatmaktadır. Fakat bu her zaman böyle gitmeyecektir de. Çünkü işgalciliğe ve yağmaya odaklanmış burjuva devletler, açıktan yürütülen bir işgal savaşından cesaret almaktadır.

Ancak sorun bunların ne yapacağı, savaşlarının nerelere kadar varabileceği sorunu değildir. Bu burjuva pespayeliğe nasıl son vereceğimiz, bu emperyalist savaşlara karşı iç savaşları, devrimci savaşları nasıl yükselteceğimiz sorunudur.

Bugün Ukrayna’ya yönelik saldırıda da olan halka oluyor. Türk Devleti’nin de böylesi çekişmelerde kurban olması eğer bekleniyorsa olanın yine halka, bize olacağını görmek gerekir. Sorun bunların emperyalist dünya sisteminde birbirlerini tasfiye etmeleri değildir.

Örgütlenilmesi gereken, bugün savaş gerçekliği içerisinde örgütlemek zorunda olduğumuz şey, özellikle Rojava ve Türkiye’de halkın kendi iktidarını alabilmesi için örgütlü gücünü büyütmesidir. Bu da her şeyden önce burjuva dar görüşten, sosyal şovenizmden kurtulmayla mümkün hale gelir.

Zafer ve Yenilgilerle Dolu Bir Tarih! 1/2

Dünyada 1965-1970 yılları arasında emperyalist-kapitalist sistemin kaynaklık ettiği ana çelişkiler giderek şiddetleniyordu. Bu başlıca çelişkiler; emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişki, emperyalist-kapitalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki ve yine çeşitli emperyalist ülkeler arasındaki çelişkilerdi.

Bu çelişkilerin varlığı bir yanda egemenlerin baskı, sömürü ve saldırganlık politikalarını derinleştiriyordu. Diğer yanda da bu saldırganlık siyasetine karşı Asya, Afrika ve Latin Amerika başta olmak üzere enternasyonal proletaryanın, ezilen dünya halkları ve ulusların emperyalizm ve dünya gericiliğine karşı mücadelesine giderek zemin hazırlıyordu. Devrimci dalganın kabardığı bu yıllar yeni Ekim devrimlerinin, demokratik halk cumhuriyetlerinin güçlü işaretlerini de içeriyordu.

Avrupa merkezli 1968 gençlik hareketleri ve Vietnam Devrimi anti-emperyalist mücadeleye ivme kazandırıyor. Tüm bu olumlu gelişmelerin yanı sıra Stalin'in ölümünden sonra, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nde yaşanan iç ihanet, ideolojik olarak devrimci saflardaki kirlenmeyi de derinleştiriyordu. Başkan Mao, bu

sosyalist maskeli bürokratik burjuvaları ortaya çıkaran nesnel koşulları bilimsel bir tarzda sorguladı. Ki aynı dönemde yaşanan Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimi de bu bilimsel sorgulayıcılığın eseridir. Sosyalizmde sınıf mücadelesi ve bu mücadelede tarihin yaratıcısı olan kitlelerin rolü, bu kavrayışın daha da derinleştirilmesinin ürünüdür.

Dünyadaki bu gelişmelerin Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nı etkilememesi düşünülemezdi. İşçi, köylü ve gençlik cephesinde kendiliğinden gelişen bu hareketler yeni devrimci parti ve örgütlerin açığa çıkmasına zemin hazırladı. Hiç tartışmasız bu süreçte Türkiye sol hareketi içinde Kemalizm'in etkileri ve parlamentarist hayaller güçlüydü. Kürt ulusal sorununa yaklaşımda sosyal şovenizmin etkisi, devrimin yolu konusunda da parlamentarist düşünüş tarzı, sol cephedeki ideolojik yozlaşmanın ana kaynağıydı. Reformizm, revizyonizm ve her türden tasfiyecilik bu kaynaklardan besleniyordu.

Proletarya partisini tarih sahnesine çıkaran koşullar da dünyada ve Türkiye'deki bu gelişmelerdir. Kaypakkaya yoldaş önce Türkiye İşçi Partisi ve daha sonra da Proleter Devrimci Aydınlik ve Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi içinde yer al-

mıştır. Kaypakkaya, kurucusu olduğu proletarya partisinin ideolojik siyasal hattında burjuva düşünüş tarzına karşı yürüttüğü bu ideolojik mücadele üzerinde şekillendirmişti. Yani proletarya partisinin temel tezleri tarihsel tecrübeler ışığında Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nın somut koşulları üzerinde şekillenmiştir. İşçi grevlerine, toprak işgallerine, gençlik hareketlerine katılan Kaypakkaya, edindiği bu tecrübe ve deneyimle proletarya partisinin tarihsel tezlerini oluşturdu. Burada devrimci teori ile pratiğin uyumu vardır. Burada tarihi tecrübeleri somut koşullara yaratıcı bir tarzda uygulama gerçeği vardır. Kısacası burada uygulanan yöntem bilimsel bir yöntemdir. Bu yöntem, gücünü Marksizm-Leninizm-Maoizm'den almaktadır. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü olan proletarya partisi de bu kaynaklardan beslendi.

Kimilerinin iddia ettiği gibi **proletarya partisi tarafından şekillendirilen "5 temel belge, 11 ilke" Çin devrim stratejisini Türkiye coğrafyasına dogmatik bir tarzda uyarılama çabası değildir.** Demokratik Halk Devrimi, Halk Savaşı, Kemalizm, ulusal sorun vb. konulardaki tüm tezler, Osmanlı yıkıntıları üzerinde kurulan TC'nin iktisadi ve siyasi analizine

ve bu diktatörlüğe karşı nasıl mücadele edileceği gerçekliğine işaret ediyor. Çünkü Kaypakkaya, bu sonuçlara, TC'nin kuruluş sürecinde emperyalistlerle girdiği ilişkileri, Kürt coğrafyasındaki gelişmeleri vb. inceleyerek ve kendisinin bizzat katıldığı işçi ve köylü hareketlerinde edindiği deneyimlerle sentezleyerek ulaşmıştır.

Keza Kaypakkaya şu konularda nettir: Zora karşı zor yani **karşı-devrimci şiddet karşı devrimci şiddet ve her türden burjuva düşünüş tarzına karşı tereddütsüzce ideolojik mücadele.** Ama dönemin parti, kadro ve militanlarının esas olarak bu anlayışı içselleştirdiğini söyleyemeyiz. Zira 1976 yılında dönemin önderliğinin (Koordinasyon Komitesi'nin) darbeci bir tarzda anti-MLM düşüncelerini proletarya partisine dayatması bunun en somut örneğidir. Burada şu gerçeğe dikkat çekmek, önyargılı bir yaklaşım değildir.

Proletarya partisi, TİİKP'nin burjuva çizgisine karşı mücadele içinde doğan komünist bir partidir. Bu partinin ideolojik, siyasal, örgütsel inşacısı, baş mimarı Kaypakkaya'dır. Fakat **bu çizgi o kısa zaman dilimi içinde kendi kadrosunu yarata-mamıştır.** 1976 yılında dönemin geçici küçük burjuva önderliğinin parti içi demokrasi kültürünü, iki çizgi mücadelesini yadsıyan ve kendisini dayatan bu yıkıcı anlayış proletarya partisinin kuruluşu sonrasında var olan en kötü miraslardan biridir. Bu kötü miras, düşman saldırıları ve içte yaşanan ideolojik kırılmaların yanı sıra proletarya partisi, kadrosal-niteliksel anlamda da zayıflayınca daha yıkıcı hale geldi. Kadrosuz parti düşünülemez. Güçlü bir komünist parti, güçlü kadroların eseridir. Sürekliliği sağlanmış bir önderlik, güçlü kadrolar yaratan bir proletarya partisiyle mümkün olabilir. Böylesi bir parti hem devrimci şiddeti uygulamada hem de her türden anti-MLM anlayışa karşı mücadelede amansız ve tavizsiz olur. Kaypakkaya'nın tutumu da budur. Daha sonraki önderliklerin esas olarak yapamadığı da budur. Bu konuda hem sorgulayıcı hem de yol gösterici bir görevle karşı karşıya olduğumuzu asla unutmamalıyız.

Başkan Gonzalo'yu bir kez daha saygıyla anarken, onun PKP'nin kuruluş sürecine dair yaptığı şu değerlendirmelere bakmakta yarar vardır. Çünkü, bu değerlendirmeler proletarya partisinin kuruluş sürecinde Kaypakkaya'nın tarihsel rolüne dair benzerlikler içermektedir.

"Başkan Gonzalo: PKP için Mariategui onun kurucusudur. O, partiyi berrak bir ML temel üzerinde inşaa etmiştir. Böylece onu açık bir ideolojik tavır ile donatmıştır. Ona göre Marksizm-Leninizm

kendi zamanının, kendi döneminin Marksizmiydi. O, partiye genel bir siyasi hat temin etmiştir. Mariategui bugüne kadar Amerika kıtasının yarattığı bu en büyük Marksist, bizlere en büyük eserini yani PKP'yi miras bırakmıştır. Onu kaybetmemizin parti için ne anlam taşıdığını çok iyi anlıyoruz. Ancak şurası açık olmalıdır ki, o bütün hayatını bu büyük eserin gerçekleşmesini adamıştır. Partinin kuruluşu onun bütün yaşamını almıştır, kastettiğimiz budur. Ama partiyi sağlamlaştırmak ve geliştirmek için zamanı olmamıştır. Bir düşünün. Partinin kuruluşu üzerinden henüz iki sene bile geçmeden, hayatını kaybetti. Tarihi görevini yerine getirebilmesi için, partinin sağlamlaşma, gelişme zamanına ihtiyacı vardır.” (Başkan Gonzalo Konuşuyor, s. 13)

Kaypakaya, proletarya partisinin kurucusudur. Ve o bize bu güçlü mirası bıraktı. Onun bu çizgiyi derinleştirmeye, sağlamlaştırmaya zamanı olmadı. Bu çizginin savunucuları olarak, bizler esas olarak bu görevleri başaramadık. Ama sınıf savaşımlı sürüyor. Ve başaramadığımız her şey önümüzde görev olarak duruyor. Ellinci yılını selamlarken, her militan görevlerine bu tarihsel sorumluluk bilinciyle yaklaşmalıdır.

Neden başaramadık sorusuna yanıt aramak ve durmadan sorgulamak görevidir.

Bilindiği gibi proletarya partisi, kuruluş sürecinde Türkiye sol hareketi içinde tabu olarak görülen ve dokunulmayan konulara dokundu. Bu anlamıyla proletarya partisi ile dönemin diğer devrimci parti ve örgütleri arasında temel bir ayrım söz konusudur.

Bu ayrım noktası yalnız Türkiye coğrafyasının gerçekliğini çözümlemeyi kapsamıyordu. Aynı zamanda uluslararası komünist hareketin içinde sürmekte olan burjuva çizgiyle proleter çizgi arasındaki mücadelede de doğru bir noktada konumlanmasını sağlıyordu. Proletarya partisinin Başkan Mao'nun önderliğinde modern revizyonizme karşı yürütülen mücadelenin yanında saf tutması asla bir rastlantı değildir. Bilakis sahip olduğu proleter dönüşüm tarzının bir sonucudur. **Proletarya partisinin 50 yıllık mücadele tarihine baktığımızda, uluslararası komünist hareket içinde yaşanan saflaşmalarda tüm yetersizliklerine rağmen esas olarak doğru bir noktada konumlanmıştır.** Bu gerçekliği modern revizyonizme karşı tutumunda da görmek mümkündür. Bu gerçekliği Arnavutluk Emek Partisi ve Çin Komünist Partisi'nde yaşanan iç ihanetlere karşı aldığı tutumda görmek mümkün-

dür. Proletarya partisi bu gücünü üzerinde yükseldiği ideolojik zeminden almaktadır. **Çünkü tüm yetmezliklerine ve sınıf savaşımı içinde geri savrulmalarına rağmen Marksizm-Leninizm-Maoizm'i savunmadaki ısrarı onu güçlü kıldı.** Elbette ki daha güçlü bir çıkış ideolojik sorgulamada derinleşmeyi, siyasal alanda yetkinleşmeyi ve örgütsel olarak güçlü bir partiye dönüşmeyi zorunlu kılıyor. Ve proletarya tarihi tecrübeleriyle biliyor ki, komünist parti içinde boy veren oportünizme ve revizyonizme karşı amansız bir mücadeleye girilmezse özgür gelecek yürüyüşü sakatlanır. Çünkü revizyonizm, oportünizm her koşulda komünist partisinin birliğini bozmaya çalışır. Komünist güçleri bölmek, parçalamak bu burjuva düşünüş tarzının hedeflerinden biridir. Revizyonizmin proleter saflardaki ideolojik ajanlık tanımı da bu gerçekliğe işaret eder.

Bugünkü durum, görevlerimiz ve birleşik mücadele

“... emperyalizm çürüten, can çekişen kapitalizmdir. Bir bütün olarak kapitalizmin gelişmesinin son aşamasıdır. Sosyalist Dünya Devriminin başlangıcıdır.” (1928 Komünist Enternasyonal Programı, s. 22)

Evet aradan yaklaşık olarak bir yüzyıl geçmesine ve hala emperyalist-kapitalist sistem varlığını sürdürmesine rağmen Komünist Enternasyonal'in bu saptaması gerçekliğinden bir şey kaybetmemiştir. Çünkü tarih sınıf mücadelesi tarihidir. Ve sınıf mücadelesi, tüm tarihi süreci içeren, sömüren ile sömürülen arasında süren uzun bir zaman dilimini kapsar. Bu süreç

aynı zamanda zaferlerle ve yenilgilerle iç içedir. Bugün de emperyalist-kapitalist sistem her geçen gün dünyada yaratıcısı olduğu adaletsizlikleri daha da derinleştiriyor. Dünyanın kaynaklarını yok ediyor. Bu anlamıyla kapitalizm yalnız insanlığın geleceğini değil, doğayı da tahrip ediyor.

Keza kapitalizm toplum için değil, bir avuç egemen sınıf için zenginlik üretiyor. Bundan dolayı artık “hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” söylemi de, üretenlerin bu sömürü düzenini değiştireceğine işaret ediyor. Bilindiği gibi yerküremiz yalnız ekonomik bir krizle değil, siyasal, ekolojik, iklim krizi içinde de debelenmektedir. **Elbette ki krizler ne denli büyük olursa olsun kapitalizmin yıkımına yol açmaz. Sadece yıkmak için tarihsel olanaklar sunar.** Bu anlamıyla proletarya önderlikli devrimler bir ihtiyaçtan öteye, bir zorunluluktur. Tüm mesele başta işçi sınıfı olmak üzere, geniş emekçi yığınların bu zorunluluğun farkına ne zaman varacağı sorunudur. Bugün enternasyonal proletarya ve devrimci güçlerin tüm çabası da bu gerçeklerin görülmesine ve buna uygun tarihsel sorumlulukların yerine getirilmesine dönüktür.

Proletarya partisinin ellinci kavga yılında; ezilen yığınların değişim istemi devrimle taçlanacaktır. Bunu durdurmaya emperyalist-kapitalist sistemin ve dünya gericiliğinin gücü yetmeyecektir. Bu tarihin kanunudur. Eğer tersi durum olmuş olsaydı, insanlık tarihinin saati köleci toplumda duracaktı. Oysa tarihin saati her daim çalıştı-çalışmaya da devam ediyor. Bu tarih hem bağrında onlarca devrimi hem de zikzaklı bir yürüyüş yolculuğunu

barındırıyor. Ve bundan dolayı devrimler kaçınılmazdır diyoruz.

21. yüzyıl “barış, refah ve özgürlük” yüzyılı olacaktır diyen emperyalistler ve kiralık kalemşörlerinin bu söylemlerinin enternasyonal proletarya ve ezilenler için ne anlam ifade ettiği açık ve nettir. Onların sözünü ettiği “barış”, “ücretli kölelik” sisteminin sorunsuz bir tarzda sürdürülmesidir. Baskıya, sömürüye ve zulme karşı enternasyonal proletaryanın ezilen halklar ve ulusların çöl sessizliğine gömülmesidir.

Ama ezilenler, sömürülenler böylesi bir sessizliği kabul etmeyeceklerdir. Dünya çapında yaşanan huzursuzluklar da bunu gösteriyor. Kapitalizmin içine girmiş olduğu ekonomik kriz beraberinde siyasi krizi daha da derinleştirecektir. Yine an itibarıyla ortada güçlü bir devrimci dalga yoktur. Ama süreç bu yöne doğru evrilmekte, krizin yaratmış olduğu bu yoksulluk ve sefalet tablosu sokaklarda daha güçlü yeni kitle hareketlerinin gelişmesine yol açacaktır. Temel sorun dipten gelen bu dalgayı siyasal iktidar mücadelesine kanalize edecek proleter önderliklerin yaratılmasıdır.

Tarihi tecrübelerimizle biliyoruz ki, burjuvazi 20. yüzyılda Ekim Devrimi, Demokratik Halk Devrimleri korkusuyla yaşadı. Ve bugün ellinci mücadele yılında bir kez daha haykırıyoruz; enternasyonal proletarya 21. yüzyılda yeni Ekimlerle, Demokratik Halk Cumhuriyetleriyle emperyalist burjuvazinin korkusunu daha da büyötmeye devam edecektir.

(Devam edecek)

Salgın ve Pandeminin Ekonomi-Politikle Olan İlişkisi (2/2)

Bilimsel Kuşkunun Manipüle Edilmesi: Agnotoloji

Agnotoloji yani bilimin inkarı (ignorance of science) taraftarlarının dünyanın geoid şeklinden yıldızlar ve galaksiye, insan ve diğer canlıların evrimle gelişen yapılarından bu gelişimi sekteye uğratabilecek ya da gelişimin yönünü saptırabilecek her duruma ve elbette hastalıklara, uykudan spora, yemeden içmeye hemen her konuda yani yaşamın tüm alanlarında bilime karşı yine kimi bilimsel verileri de kullanarak geliştirdikleri bir tür gerici fikirler sistematığı ile karşı karşıyayız. Bunun son örneği de Covid-19 süreci oldu.

Kapitalizm emrine giren bilim insanları, ne yazık ki gerçekleri manipüle ederek onları olduklarının tam tersi haline getirebilirler. Birkaç çok bilinen örneği sıralayacak olursak; sigara üreticilerinin talep ettikleri “sigaranın sağlığa zararlı bir içeriğinin olmadığı”, plastik üreticisi kapitalist işletmelerin talep ettikleri “plastığın tamamıyla geri dönüştürülebilir” olduğu vb. raporlar bir grup bilim insanı tarafından hazırlanarak aslında insan ve doğa için son derece zararlı olan bu maddelerin bir anlamda yasallaşmasına hizmet ettiler. İşte bu noktada agnotolojistler bu veriyi kullanarak bugün Covid-19 sürecinde de “bilim insanlarının halka yalan söylemekte oldukları”, “aslında bir virüsün olmadığı”, “aşılarda içinde çip olduğu ve aşılardan kimselerin Microsoft tarafından hemen her yerde elektronik olarak izlenebilecek duruma gelecekleri” gibi bilim kurgunun dahi sınırlarını zorlayacak türden argümanlar geliştirdiler ve bunları defaten yaydılar. Kimi yanlış aşı uygulamalarına eşlik eden yanlış ilaç kullanımları da ortaya çıkınca agnotolojistlere gün doğdu ve “ne derecede haklı olduklarının ispatlandığını” anlatmaya başladılar.

Hemen belirtelim ki; bir grup bilim insanı, meslek ve insan onurunu ayaklar altına alarak sigara ve plastik için gerçeğe aykırı raporlar düzenlemiş olsalar da bunların sahteliğini, gerçeğe aykırı olduklarını ortaya koyan sayıca daha kalabalık başka bilim insanları da var. Dolayısıyla bütünüyle bilim insanlarına ya da bilime karşı kuşku üretilmesinin, bilimin kendisinden kuşku duyulmasının mahkum edilmesi, bilim karşıtlarının ürettikleri argümanlara karşı gerçeği gösteren rapor ve çalışmaların yayımlanması sadece bilim insanlarının değil; bilimi insanlığın sı-

Hem sokağın faşistlerce domine edilmesi hem de işçi ve emekçilerde artan hoşnutsuzluğun sistem karşıtı bir mücadelenin parçası haline getirilememesi devrimcilerin, komünistlerin görevlerini yapmamalarının sonucudur.

nıfsız toplumunda daha özgür koşullara kavuşturacak olan komünistlerin de görevidir.

Kapitalist sistemin irrasyonel pratiklerinin toplamından hareketle bilimi sorgulamak irrasyonel olanı olağanlaştırmaktır. Sorgulanması gereken kendisi bizzat hareket halindeki irrasyonellik olan kapitalizmdir. Covid-19 ne laboratuvarı üretilmiş ne de buna karşı geliştirilen aşılardan “bireyin özgür iradesini teslim almayı” amaçlıyor. Şayet öyle bir durum olsaydı; sömürgelerden gelen kâr nedeniyle kendi ülke işçi ve emekçilerinden işçi aristokrasisi yaratarak bu işçilerin sosyalizm için savaşmalarını önleyen kapitalist sistem Avrupa’da değil; işçilerin hem kapitalist hem de emperyalist sömürü nedeniyle Avrupa işçilerine göre çok daha yoksul oldukları sömürülen ülke işçilerine ücretsiz olarak aşı dağıtır ve öncelikle bu işçileri aşılayarak kendilerine karşı savaşmalarını garanti altına almaya çalışırlardı. Oysa yazının tamamında değinildiği gibi patenti Avrupalı birkaç şirketin elinde tutulan Covid-19 aşısı, sömürülen ülke işçilerinin hala erişebilecekleri yakınlıkta değildir.

“Pandemi ile komünizmin geleceği”ni müjdeleyen revizyonizm

Slavoj Žižek tarafından dile getirilen ve hemen küçük burjuva liberal-sol kesimde taraftar bulan görüşe göre “Corona salgını, aynı gemide olan tüm insanlığın kurtuluş için komünizmi talep etmesini beraberinde getirecektir.” Revizyonizmin en çıplak halini içeren bu görüş, öncelikle salgın sonrasında en demokratik burjuva cumhuriyetlerde bile biyo-kontrol adı altında birey ve toplumun militarist-faşist uygulamalarla yaşamaya mecbur edildiklerini göremediği için daha en baştan yanlış zemin üzerine inşa ediliyor.

Bu nedenle buradan komünist bir dünya talebi çıkacağını varsaymak birkaç açıdan sorunludur.

Öncelikle komünistler açısından, kendilerinin liderlik edip yönetmedikleri ve kitlelerin devrimci fikirler etrafında örgütlenmedikleri koşullarda “komünizm taleplerinin yükseleceğini” söylemek kendiliğindenciliktir. “Örgütlenin fakat yalnızca ortak çıkar birliğine dayanan cemiyetlerde, grev fonu ve işçi çevrelerinde değil siyasi bir parti içinde de ör-

gütlenin; kapitalist toplumun bütününe ve otokratik yönetime karşı verilecek kararlı mücadele için örgütlenin. Böyle bir örgütlenme olmaksızın proletarya hiçbir zaman sınıf mücadelesine yükselmeyecektir; böyle bir örgüt olmadığı sürece işçi sınıfı hareketi kısır kalmaya mahkumdur.” (Lenin, Toplu Eserler, cilt 4)

Kendiliğinden gelişen bir toplumsal hareket, potansiyel olarak ileri talepler barındıracak dahi olsa bunları devrimci bir programın parçası haline getirecek devrimci bir örgütün önderliği olmaksızın potansiyel ileri taleplerle birlikte bu hareket sönmeye mahkumdur. Aradan geçen iki yılın ardından kitlelerde artan endişe ve karamsarlık duyguları, faşist gruplar tarafından kendileri için güç devşirebilecekleri bir fırsat olarak değerlendirilmiş ve kimi ülkelerde faşist terör gösterileri düzenlenmiştir.

Hem sokağın faşistlerce domine edilmesi hem de işçi ve emekçilerde artan hoşnutsuzluğun sistem karşıtı bir mücadelenin parçası haline getirilememesi devrimcilerin, komünistlerin görevlerini yapmamalarının sonucudur.

İkinci olarak; kapitalist haydutlar, salgın sürecinin sonunda elde edecekleri kazanıma odaklanarak süreci en başından kendileri lehine örgütlemeye çalıştılar. Birey ve toplumun özel alan tanımı ortadan kaldırılmış durumda. İstedikleri an, istedikleri insanı kontrol edebilir, tutup götürebilir oldukları koşullarda; (İngiltere’de bir taraftan virüse bağışıklık sağlanması gerekçesi ile tedbir alınmasının reddi ama diğer taraftan polise hasta gördüğü insanları gözaltına alma yetkisi verilmesi kapitalizmin bu süreci nasıl yönettiği ve nereye götürmek istediğine bir örnek olabilir) demokrasiden dahi bahsetmek mümkün değilken bu sürecin komünist talepler doğurabileceğini söylemek aslında burjuvazinin revizyonistler ağzından mücadeleden vazgeçme çağrısı yapmasından başka bir şey değildir.

Yine bu süreçte Avrupalı emperyalist devletlerin Yunanistan sınırına yığılan mültecilere karşı olduğu açık olan “sınırları kapatma” uygulaması da göstermektedir ki emperyalizm bu sürecin kazanımlarına odaklanmıştır.

Ekonomik olarak salgın nedeniyle emek-üretim faaliyetlerinin aksaması ya da turizm gibi bazı sektörlerde yaşanan keskin düşüş nedeniyle “kapitalizmin çökmekte olduğu” tezi de bir başka revizyonist tezdir. İster ekonomik isterse siyasi bir kriz olsun bu kriz, komünistlerin önderlik ettiği devrimci bir müdahale ile derinleştirilip devrimci siyasi bir krize (kapitalist devlet iktidarının ortadan kaldırılıp sosyalist bir iktidarın örgütlenmesini birinci madde olarak belirlemiş bir siyasi krizden bahsediyoruz) çevrilmediği takdirde kapitalizm buradan güçlenerek çıkacaktır; “öldürmeyen kriz güçlendirir” esprisinin ifade ettiği anlam tam olarak budur.

Özetle; politik bilinç ve devrimci önderlikten yoksun, bireysel panik halinin yaratacağı kaos, devrimci bir durum ortaya çıkarmaz; aksine mevcut demokratik hakların da gasp edileceği otokratik bir yönetimle sonuçlanır.

Covid-19 ve işçi sınıfı

“Fütürist” olarak tanımlanan kimileri de kapitalist şirketlerin evden çalışma modeline yönelmesini, “kutu gibi plazalarda” çalışan emekçilerin özgürleşecek olması olarak yorumlayıp alkışladılar. Onlara göre bu süreç, “artık geri dönülemez biçimde çalışanların daha özgür olacakları bir dönemi müjdeliyor”du. Oysa bir

mekân olarak “iş yeri” sadece çalışmanın yapıldığı alan olma anlamının ötesinde belirli zaman süresinde emek-üretim faaliyetinin gerçekleştiği mekan olma anlamı da taşır.

Mekanın belirsizleştirilmesi, iş süreçlerinin de belirsizleşmesi anlamına gelir ve bu durumda kapitalist, emekçinin dinlenme, sosyalleşme, kendi ihtiyaçlarını karşılama zamanını da iş zamanına dahil eder. Bugüne kadar teknoloji yoğun sektörlerde, iş yeri dışında çalışanların yaşadıkları, birebir bu duruma denk düşmektedir.

Aslında çalışana kapitalist tarafından sunulan teknolojik desteğin amacı da tam olarak budur; belirsiz hale getirilmiş iş zamanı-iş mekanı ile günün her saatinin ya da emekçinin yaşam alanının iş mekânı haline dönüştürülmesi. Krizle birlikte en temel sağlık ve gıda maddelerini dahi normal ederinin 20 katı fiyata satarak krizi kendisi için fırsata çeviren kapitalistin, emekçi yararına bir düzenlemeye gideceğini söylemek vahşi kapitalizme dair en temel düzeyde dahi bilgi sahibi olmadığına göstergesidir.

Covid-19 sürecinde toplu olarak çalışmaya zorlanan işçi sınıfı gerçeği, “işçi sınıfının öldüğü” iddiasındaki bütün revizyonist tezlerin de ne denli asılsız olduklarının bir kez daha ilanıydı aslında.

Bu eksende bu duruma karşı örgütlenmeyen her söylem, her hareket sınıf içerisinden yoksun olacaktır ki Covid-19 sürecinde de tekrar gördüğümüz gibi bütün her şey sınıfsaldır; hastalığın kendisi bile!

Daha en başından ideolojik yenilgi olarak Covid-19 sürecini bütünüyle yönetmeyi kapitalist devletlerin eline bırakan tutum elbette ki işçilerin bu süreçte daha fazla yoksullaşmalarını da sadece izlemiş oldu.

Gelişmiş kapitalist ülkelerde pandemi nedeniyle iş ve ticaret kaybı yaşayan işçi ve esnafa maaşlarının ya da gelirlerinin % 70’ine varan ödeme yapılmasına karşın, daha en başta halktan 10 TL bağış isteyen faşist TC devleti, kapitalistleri krizin yükünden kurtarmak için 3 aylık ücretsiz izin uygulamasını hızla yasalaştırdı.

Sermayeyi koruma refleksi ile hareket eden faşist TC devletinin Hazine ve Maliye Bakanlığı verilerine göre Covid-19 sürecinde halka 200 milyar TL tutarında devlet yardımı yapılmıştı. Ancak durum incelenince bu tutarın % 75’inin halk tarafından 5’li çete olarak adlandırılan ve aldıkları kamu ihaleleri ile sadece Tür-

kiye’nin değil dünyanın en çok kamu ihalesi alan ilk 10 şirketi arasına giren Limak-Kolin- Cengiz-Mapa-Kanyon şirketlerine vergi indirimi erteleme olarak kullandırıldığı anlaşıldı.

Dünya genelinde işçi sınıfı içerisinde yeterli bir örgütlülük olmadığı içindir ki, kapitalistler elde ettikleri muazzam kâra karşılık neden yeterli tıbbi destek, hastane, yoğun bakım ünitesi, sağlık personeli vb. desteği veremediklerinin hesabını vermedikleri gibi bir de bütün kabahatlerine rağmen koruyucu kimliği üstlendiler. Üstelik koruyuculukları da bir şarta bağlı; iradenizi, özgürlüğünüzü onun kurtarıcı kimliğine duyduğunuz güvenle onun eline teslim etmeniz şartına!

Yine Türkiye özgülünde ele alacak olursak bu süreçte devlet bireysel özgürlüklere kolaylıkla müdahale edebileceği uygulamalarla (sokağa çıkma yasakları, maskesiz açık havada dolaşma yasağı, yılbaşı partileri için ev baskını tehditleri vb.) devletin işçi emekçi halk üzerindeki otoritesini genişletti. Bu süreçte askeri şirketlere, istihbarat, ordu, polis gücüne devletten ayrılan payın oranı artırıldı.

Özetle; gerek Türkiye’de gerekse dünyada kapitalist sistem Covid-19 pandemi sürecini hem ideolojik, hem askeri hem de yasalar bakımından işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı yeniden örgütlenme süreci olarak ele aldı ve bunu şimdiye kadar da karşı itiraz örgütlenmediği için kendisi açısından başarı ile yönetti.

İşçi sınıfı ideolojisinden siyaset üretebilmek

Teknolojik aletlerin kitle iletişimi, medya, ulaşım ve ticarete kullanımının artmasının sonucunda dünyanın başka uzak noktalarında yaşanan hadiselerden hızlıca haberdar olabilmek ya da geçmişte birkaç gün süren yolculukları birkaç saat içerisinde gerçekleştirebilmek mümkün hale geldi. Ancak bütün bunlarla birlikte kapitalist devletleri birbirinden ayıran sınırlar şimdi çok daha güçlü şekilde yerlerinde duruyor ve iletişimin yaygınlığı ve kolaylığı hiç de iddia edildiği gibi dünyayı global bir köye çevirmedi.

Gerçek şudur ki; nasıl ki köleciler Roma toplumunda veba nedeniyle sokakta kırılan yoksul kölelerin varlığına karşın, zengin evlerini çeviren yüksek duvarların içinde lüks avlularında salgının dinmesini bekleyen köle sahipleri arasında ki eşitsizlik, bütün eşitsizlikleri yaratan eşitsizliğe ve sömürüye dayalı sistemden

ileri geliyordu ise bugün de havuzlu boğaz manzaralı yalısının bahçesinde spor yaparak salgından kendisini yalıtan kapitalistin kendisine ait fabrikalarda toplu olarak çalışmaya mecbur ettiği işçilerle kendi durumu arasındaki ikilik özünde aynı şeye sömürü toplumunda sömüren ve sömürülen iki farklı sınıfa ait olmaları gerçeğine dayanır. Dünyanın kendisinin, insanlığın ve doğanın salgın hastalıklar, afetler ve kapitalist- emperyalist paylaşım savaşlarıyla felakete sürüklenmesini engelleyecek yegane güç işçi sınıfının devrimleridir. Gerçek anlamda devrimi isteyen, kapitalist devlet iktidarını parçalayarak devrimci işçi iktidarını kurmak isteyen bütün devrimcilerin görevi işçi sınıfını, sınıf mücadelesi perspektifi ile örgütlemenin aciliyetini kavramak ve bunu gerçekleştirmek üzere alana, bölgeye uygun kimi özgül yöntemler geliştirmek ama muhakkak surette işçi örgütlenmesini sağlamak olmalıdır. (Bitti)

Kaynakça

Parıldar Hülya, Tarihte Bulaşıcı Hastalıklar, Tepecik Eğit. ve Araşt. Hast. Dergisi 2020; 30 (Ek sayı):19-26 doi:10.5222/terh.2020.93764

Parıldar Hülya, Tarihte Bulaşıcı Hastalıklar, Tepecik Eğit. ve Araşt. Hast. Dergisi 2020;30(Ek sayı):19-26 doi:10.5222/terh.2020.93764

Diakov Vç, Kovalev S., İlkçağ Tarihi-2-, s.146, Yordam Kitap, 2011

Akın Levent, Tarihte Görülen Bulaşıcı Hastalıklardan Alınan Dersler, Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Ana Bilim Dalı

Kohn, G.C. (ed.) Encyclopedia of Plague and Pestilence: From Ancient Times to the Present. New York: Infobase Publishing, (2008) (Aktaran Dr. Fatih Artvinli, Türk Tabipler Birliği Covid-19 Pandemisi 6.Ay Değerlendirme Raporu)

Engels F., İngiltere’de Emekçi Sınıfın Durumu, Eriş Yayınları, s. 80,1987

Engels F., İngiltere’de Emekçi Sınıfın Durumu, Eriş Yayınları, s. 81,1987

Lowry Heath , “Pushing the Stone Uphill,” 127

Engels F., İngiltere’de Emekçi Sınıfın Durumu, Eriş Yayınları, s. 85, 1987

Engels F., İngiltere’de Emekçi Sınıfın Durumu, Eriş Yayınları, s. 85, 1987

G. Tyler Miller, Jr. and Scott E. Spoolman ,Essentials of Ecology, 5e, p.18)

DW, Dünya, 20.01.2020

YORUM | Nükleer Savaş Tehlikesi... ABD Dünya Savaşına Nasıl Hazırlanıyor?

Raporlar ne kadar da benzer: 27 Şubat'ta, başbakan Olaf Scholz, Almanya'nın II. Emperyalist Savaş'tan bu yana en büyük yeniden silahlanma programını duyurdu.

Bugünkü "Frankfurter Allgemeine Zeitung", emperyalist Alman hükümeti ile AB'nin tek nükleer gücü olan Fransa arasındaki yakın işbirliğini açıkça bildiriyor (www.faz.net, 19 Mart 2022).

9 Mart'ta Avustralya gazetesi, "İkili Tehdide Karşı Güç Oluşturma" manşetini yayınladı. Avustralya hükümeti, silah harcamalarını yüzde 30 artırmaya karar vermişti. Bu, 40 yılı aşkın süredir görülen en büyük silah yatırımı. "Çifte tehdit", Çin ve Rusya'ya karşı savaş anlamına geliyordu.

Bu panik tepkiler, Rus emperyalizminin saldırganlık savaşına mı yoksa uzun süredir hazırlanan ve artık emperyalist saldırganlığın doruk noktasına vardığı bir ruh halini mi anlatıyor? Foreign Policy dergisi, 18 Şubat'ta Atlantik Konseyi'ndeki Scowcroft Merkezi'nin müdür yardımcısı Matthew Kroenig'in ABD dış politikasının ana akımını temsil eden bir makalesini yayımladı.

Başlık: **"Washington hem Rusya'ya hem de Çin'e karşı savaşa hazırlanmalı"**. Makale, ABD'nin tek süper güç olarak tehdit altındaki konumunu savunmak için

ana hasım Çin ve ana müttefiki Rusya'yı ABD hegemonyasına tabi tutarak strateji ve taktikler geliştiriyor. Çin örneğinde, bunun içeriden bir "renkli devrim" sahneye çıkarmı yoksa Çin'i Tayvan'a saldırmaya ve ardından ona saldırmaya kışkırtarak mı başarlacağından emin değil.

Rusya'ya gelince, ABD ve NATO, uzun yıllardır konumlarını Rusya sınırına daha da yaklaştırıyor, füzeler konuşlandırıyor, büyük çaplı manevralar yapıyor veya nükleer yetenekli bombardıman uçaklarını ve savaş filolarını Rusya sınırına doğru uçmaya teşvik ediyor.

ABD'nin sadece Ukrayna'yı en modern silahlarla silahlandırmakla kalmadığı aynı zamanda CIA ajanlarının Ukrayna birliklerini böyle bir savaş için hazırlamak ve eğitmek için yıllarını harcadığı da artık ortaya çıktı.

Özellikle keskin nişancılar ve tanksavar füzeleri ile en son teknoloji ile gizli haberleşme eğitimi verildi. Rus emperyalizmi -kendi emperyalist çıkarları dışında- ekonomik, politik ve askeri olarak kitlesel bir zayıflama tehlikesiyle ilişkili olan Ukrayna'ya bir saldırı gerçekleştirdi.

Foreign Policy'de adı geçen makale, ABD ve müttefikleri tarafından, hangi silah

sistemlerinin dahil edileceğine dair kesin bilgilerle birlikte, açıkça iki katına kadar askeri harcamalarında büyük bir artış çağrısında bulunuyor: Avrupa'da bu, tanklar ve füzeler hakkında, Pasifik müttefiklerinin denizaltılar, deniz mayınları ve gemi roketleri satın almasını aciliyetinin altını çizerek belirtiyor. Tam olarak şu anda Almanya ve Avustralya'da ilan edilen şey de budur!

ABD "nükleer silahlara daha fazla güvenmeli" diye devam ediyor makale, alaycı bir şekilde formüle edilmiş "nükleer caydırıcılıkla ilişkili risklerin" olduğunun tamamen farkında. "İkinci Dünya Savaşı", ABD'nin "zaferi sadece bir savaş alanında aramadığı" büyük bir model olarak önerilmektedir.

Emperyalist dünya savaşı stratejistlerinin tüm bu planlarda gözden kaçırdıkları şey, ABD emperyalizminin amaçlarına boyun eğdirilmelerine veya nükleer silahlarla yok edilmelerine hiçbir şekilde gönüllü olarak izin vermeyecek olan halk kitleleridir. Rus emperyalizmi, hem Ukrayna'daki hem de kendi ülkesindeki halkın kitlesel direnişini hesaba katmamıştı.

1963 yılında, "uluslararası komünist hareketin genel çizgisi hakkındaki polemiklerde", Mao Zedung liderliğindeki Çin Komünist Partisi, nükleer silaha sahip olmakla

övünen revizyonist SBKP'nin Genel Sekreteri Nikita Kruşçev'in "nükleer fetişizm ve nükleer şantaj" politikasını eleştirmişti ve şöyle demişti: **"Komünistler; dünya barışını korumak için, emperyalizmi sürekli olarak teşhir etmeli, emperyalizme karşı mücadelede halk kitlelerini harekete geçirmeli ve örgütlemelidir. Savaş kışkırtıcılığında ve saldırganlıkta ABD emperyalizmi ön plandadır. Bu çizgi izlendiğinde, ABD emperyalizminin nükleer şantajını ve yeni bir dünya savaşı başlatma planlarını boşa çıkarmak mümkündür."**

ÇKP'nin barış mücadelesindeki bu devrimci çizgisi, aradan neredeyse 60 yıl geçmesine rağmen hala doğrudur.

Bir nükleer savaşı önleyebilecek olan, dünya halklarının birleşik mücadelesidir. Ve devrimci ve Marksist-Leninist partilerin önderliğinde, bu emperyalist sisteme ve onun şu anda öne çıkan emperyalist savaş tehlikesine son verebilecek olan, dünya çapındaki halk kitleleridir. Bu nedenle, 4 kıtadan 60'tan fazla üyesi olan Uluslararası Devrimci parti ve Örgütlerin Koordinasyonu (ICOR)'na üye partilerin güçlendirilmesi, bugün her zamankinden daha önemlidir. Almanya'da devrimci bir işçi partisi olarak MLPD de onlardan biridir.

"Tüm Politik Tutsaklara Özgürlük!"

18 Mart Politik Tutsaklar Günü dolayısıyla, Rote Hilfe- Kızıl Yardım, UPOTUDAK-Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi, TSP- Tutsakların Sesi Platformu, SAMIDOUN-Filistinli Tutsaklarla Dayanışma Ağı ve Dünya, Devrimci, Politik Tutsaklara Özgürlük ve Dayanışma Uluslararası Koordinasyon Komitesi tarafından ortak bir açıklama yapıldı. Açıklamada, **"Dünyanın birçok ülkesinde faaliyet yürüten örgütler; 18 Mart uluslararası politik tutsaklar gününde, bütün politik tutsakların özgürlüğü ve hasta tutsakların serbest bırakılması için her alanda eylemler yapmaya çağırıyoruz. Hasta tutsakların tedavilerinin yapılması için bir an önce serbest bırakılmasını talep ediyoruz. Politik tutsakların serbest bırakılması ve hasta tutsakların tedavilerinin yapılabilmesi için Avrupa'daki toplumsal muhalif güçleri, tutuklulara sahip çıkmaya çağırıyoruz"** denildi.

Berlin'de dayanışma eylemi

Berlin'de Birleşik Devrimci Mücadele Güçleri tarafından bir eylem gerçekleştirildi.

Berlin'in Kreuzberg semtinde yapılan eylem devrim, sosyalizm, özgürlük mücadelesinde ölümsüzleşenlerin anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından Birleşik Devrimci Mücadele (BDM) adına Türkçe ve Almanca konuşmalar yapıldı.

BDM adına yapılan konuşmada emperyalist-kapitalist sistem koşullarında dünyanın pek çok ülkesinde devrimci, ilerici ve anti-faşistin tutsak düştüğü, onları sahiplenmenin gerekliliği belirtildi. İsrail'de Ahmed Saadat, ABD'de Mumia Abu Jamal, Fransa'da Georges İbrahim Abdallah, Hindistan'da Kisan Da ve Sheela Marandi ve Türkiye'de Abdullah Öcalan örnekleri verilerek egemenlerin tutsakları tahliyeleri

gelse bile tahliye etmeyip ömür boyu hapsedilerde tecrit altında tuttukları söylendi.

TC devletinin politik tutsakları fiziki olarak tasfiye etme ve politik olarak ezme-yi hedeflediği, Aysel Tuğluk örneğinde olduğu gibi hasta tutsakları tahliye etmeyerek ölüme terk ettiği, yakın zamanda 11 hasta tutsağın bu uygulamalar sonucu yaşamını yitirdiği vurgulandı ve tutsakları sahiplenmenin önemine değinildi.

Azadi adına yapılan konuşmada ise Avrupa devletlerinin ve özelinde de Alman devletinin Kürt aktivistlerine, devrimcilere yönelik saldırılarına, politik aktivistleri kriminalize etme çabalarına değinildi. Eylemde bir konuşma yapan tarihçi Nick Brauns da dünyanın çeşitli ülkelerinden örnekler vererek, egemen sınıfların komünist, devrimci, sosyalist insanları her zaman mücadeleden koparmak için zindanlara attığını, Türk devletinin rehin aldığı Abdullah Öca-

lan, Figen Yüksekdağ, Selahattin Demirtaş ve binlerce HDP tutsağı ile dayanışma içinde olduklarını belirtti.

Tutsak resimlerinin taşındığı eylemde **"Zindanlar Boşalsın, Tutsaklara Özgürlük"**, **"Yaşasın Devrimci Dayanışma"** gibi sloganlar atıldı.

Innsbruck; "Politik tutsaklara özgürlük!"

Innsbruck'da 18 Mart Dünya Politik Tutsaklarla Dayanışma Günü vesilesiyle, Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) Innsbruck Markplatz'da eylem düzenlendi, eyleme Antifa da destek verdi.

Eylemde **"Tüm Politik Tutsaklara Özgürlük"** pankartı ve çeşitli dövizler açıldı. Rote Frond jugend, ATİK, PDA, Mathias B. Lauer, Komintern ve Innsbruck'dan kadın aktivistler konuşma gerçekleştirdiler. Eylem alkış ve sloganlarla son buldu.

8 Mart ve Newroz Coşkusuyla 1 Mayıs'ta Alanları Zaptetmeye!

Türkiye gündemi seçimine hazırlanıyor diyebiliriz. Burjuva muhalefet son yerel seçimlerde -HDP'nin de desteklemesi sonucunda- AKP-MHP'nin yönetiminde olan İstanbul, Ankara, Mersin, Adana... gibi büyükşehir belediyelerinin çoğunu kazandı. Bu büyükşehir belediye yönetimlerinin AKP-MHP iktidarının elinden çıkması sonucu buralardan beslenen AKP kadrolarının ve AKP'nin denetimindeki vakıfların suyu da kesilmiş oldu. Çok sayıda vakıf, havuz medya çalışanı, bankamatik memuru vb. İstanbul ve Ankara belediyeleriyle ilişkilerini sonlandırmak zorunda kaldı.

2022 yılına doğalgaza, elektriğe, temel gıda maddelerinden ulaşma kadar hemen her alanda yapılan yüksek zamlarla girildi. Milyonlar açlık ve sefaletle mahkum edildi. Enflasyon 19 yılın zirvesinde. TÜİK'e göre enflasyon yüzde 54.44, ENAG'a göre ise yüzde 123.80. Resmi enflasyon, 20 yıl sonra ilk defa yüzde 50'yi aştı. AKP-MHP faşist iktidarı, halkımızı sadece açlığa mahkum etmekle kalmıyor. İşçilere, emekçilere, kadınlara, gençlere her fırsatta saldırıyor. Elleri tuttukları yargıyla ülkeyi açık hapishaneye dönüştürdüler. Her gün hapishanelerden tabutlar çıkıyor. Hasta tutsaklar tedavi edilmeyerek ölüme mahkum ediliyor. İçeride ve dışarıda devrimcilere, Kürtlere yönelik saldırılar, katliamlar devam ediyor. Her gün kadınlar katlediliyorlar. En son 8 Mart kutlamalarına katılan kadınlara yönelik baskı, saldırı ve gözaltılar yaşandı.

Yukarda seçim gündemine girilmiştir dedik. TV'lerde, sokak röportajlarında insanlar zamlardan, hayat pahalılığından dem vuruyor; “ellerimiz kırılıyordu da bunlara oy vermeseydik” diyenlerin sayısı gün geçtikçe artıyor. AKP-MHP iktidarının yapılan oyunlarının sürekli olarak gerilediği basında yer alıyor.

İktidar da seçimleri kaybetme olasılığının farkında ve bu durumu tersine çevirmenin yolu olarak Seçim Kanunu'nda değişiklik yapmak için kolları sıvadı. Öncelikle seçim kurulları ve seçmen kütüklerinde değişiklik yaptılar. İktidarın küçük ortağı MHP'nin baraj sorunu nedeniyle, barajın yüzde 10'dan yüzde 7'ye düşürülmesi önerisi getirildi vb.

AKP-MHP faşist iktidarı, muhalefetin erken seçim istemlerine karşın ortaklaşa bir

seçim yasa taslağı hazırlayarak “Milletvekili Seçimi Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi” adıyla Anayasa Komisyonu'na sevk etti. Taslakta yüzde 10 olan seçim barajının yüzde 7'ye düşürülmesine yer verilmiş. Çok uzun yıllardır HDP'nin ve onun önceli olan partilerin seçim barajını aşmalarının önüne geçmek için konulan baraj, HDP'nin son seçimlerde barajı aşip parlamentoda 3. parti konumuna gelmesiyle fiilen anlamsızlaşmıştı. Ancak faşist MHP için sorun olarak ortada durmaktadır. Dolayısıyla değişiklik ile iktidarın küçük ortağının barajı aşması amaçlanıyor.

Seçim barajının düşürülmesi sadece bununla sınırlı bir oyun değil. Yüzde 7 barajı, öncelikle ülke barajında özellikle de bölgesel baraj konusunda az oy alan partiler açısından tuzaklarla dolu. Örneğin; MHP ülke barajı konusunda problemlili ama varsayalım ülke barajını aştı ama bölgesel alanlarda yüzde 7 barajını aşmadığı yerlerde oyları en çok oy alan partiler arasında paylaşılacak. Yani MHP bu bölgede yüzde 7 barajını aşmadığı için bu bölgeden milletvekili çıkaramayacak.

Baraj sistemiyle ilgili bir diğer tuzak da bu tasarı yasalaştığında, baraj altında kalacak olan partilerin seçmeni “oyum boşa gitmesin” diye kendi partisine değil kendisine daha yakın hissettiği büyük oy oranlı partiye oyunu vermesi hedefleniyor.

Yeni seçim yasa taslağında diğer bir önemli madde ise il seçim ve ilçe seçim kurullarında yapılmak istenen değişiklik. İl Seçim Kurulu hakimlerinin kıdem esasına göre belirlenmesini değiştiriyorlar. Kıdem esasına göre olursa AKP iktidarından önce hakim olmuş kişiler İl Seçim Kuruluna başkan veya üyesi oluyordu. Bu yeni seçim kanununa göre ise İl Seçim Kurulu başkan ve üyeleri kura ile seçilecek. Kuralarda yapılacak hilelerle AKP yandaşı hakimlerden oluşacak İl Seçim Kurulları. Böylece seçimlerde yapılacak hilelerin itirazlarına bu hakimler tarafından bakılacağı için mühürsüz zarf kullanımı ya da başka oyunlar AKP lehine olduğundan dolayı aykırı kararlar çıkmaması ve hilelerin kapatılması amaçlanıyor.

Bu yeni seçim yasa taslağı iktidar partileri lehine bir sonuç ortaya çıkaracak gibi tasarlansın durumdadır. Mevcut seçim siste-

mi zaten anti-demokratikti. Bu taslak haliyle de var olan anti-demokratik uygulamaları daha da derinleştirmektedir. Seçimlerden işçi sınıfı ve emekçi halk lehine bir sonuç çıkmayacağı çok açık olmasına rağmen, var olan seçim kanunu bile yeterli görünmemekte, olası yol kazalarına karşı iktidar kendince önlem almaktadır.

Elli yılın deneyimi ve birikimiyle alanlara

Bir yanda bu gelişmeler yaşanırken diğer yandan da dünyanın dört bir yanında fabrika önlerinde işçiler “Kölelik koşullarına teslim olmayacağız” diye haykırıyor; savaş ve yoksullaşmadan en fazla etkilenen kadınlar iş yerlerinde, fabrika önlerinde direniş ve eylemlerini daha üst boyuta çıkardıklarının mesajını 8 Mart'ta veriyor. 6 Mart'la başlayan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinlikleri bu yıl çok daha kitleseldi. Büyük şehirlerde olduğu gibi küçük şehirlerdeki etkinlikler de coşkuluydu.

Bunda her gün biraz daha derinleşen ekonomik kriz, yoksullaşma ve bu yoksullaşmadan en fazla etkilenenlerin kadınlar olmasının payı var. Bu yıl tüm engelleme girişimlerine, gözaltılara rağmen kadınlar 8 Mart günü Taksim'i zorladılar. Ciddi bir direniş ortaya koydular. Kürdistan'da kadınlar çok daha kitleseldi. AKP-MHP faşist iktidarının tüm saldırılarına, tutuklama ve gözal-

tılarına rağmen kadınların 8 Mart coşkusu yasak tanımadı.

Newroz ise T. Kürdistanı başta olmak üzere yaygın ve kitlesel kutlamalarla yapıldı. Amed Newroz'unda 1 milyonun üzerinde insan biraraya geldi. İstanbul, Ankara ve İzmir'de katılım yüksekti. Özellikle İstanbul'da karlı, soğuk havaya ve polislin tüm engellemelerine rağmen kitleler Yenikapı meydanını doldurmuştu.

Örneğin inşaat işçileri “Emekçiler Newroz'da. Şimdi Kazanma Zamanı” yazılı pankart açarak meydana giriş yaptılar. Birleşik Mücadele Güçleri de kitlesel olarak alanlardaydı.

Türkiye ve T. Kürdistanı kentlerinde kadınların ve gençlerin katılımının yoğunluğu göze çarpıyordu. Kadınlar 8 Mart isyanını Newroz'a taşıdılar. Newroz'da göze çarpan taleplerden birisi de hasta tutsaklar başta olmak üzere politik tutsaklara yönelik özgürlük çağrısıydı.

8 Mart'la başlayıp Newroz'la devam eden bu kitlesel katılım ve coşkuyu, 1 Mayıs'a taşımak ilercisi, devrimci, yurtsever güçlerin önünde bir görev olarak durmaktadır. Proletarya partisinin elli mücadele yılının deneyimi, birikimi ve coşkusuyla bütün Partizanların alanları doldurması, 1 Mayıs-ları kızıştırmaması anın devrimci ruhuna yarı olacaktır.

PUSULA

Her Devrimci Görev, Emek ve Bedel İster

Kapitalist-emperyalist sistemin işçilere, emekçilere, ezilen ulus ve halklara sunacağı bir ekonomik refah, sağlayacağı bir özgürlük yoktur. Çünkü emperyalizm özgürlüklere düşmandır. Bir avuç haydudun çıkarları için milyonları yoksulluğa, sefaletle sürükleyen bir sistemdir. Tıpkı bugün Ukrayna’da olduğu gibi haksız savaş kundakçılığıdır. Milyonların yaşamı pahasına silah tekellerinin kanlı kasalarını doldurma haydutluğudur.

İşbirlikçileri-uşakları da efendilerinden farklı değildir. TC’ye bakalım; Dış politikada büyük haydutların kapışmasından “nasıl kırıntılar elde ederim” planı, içte ise dizginsiz, çok yönlü ve kapsamlı bir devlet terörü... Devrimcilere, sosyalistlere, Kürt halkına, inanç guruplarına, kadın ve LGBTİ+lara; kendisi gibi düşünmeyen herkese düşman... Kentler, sokaklar, işyerleri, kısacası direniş dinamiğinin olduğu her yer egemenlerin saldırısı altında.

Tüm bunlar gerçeğin bir yanı. Diğer yanı ise baskıların yaratmış olduğu korku ikliminin dipten gelen direniş uğultularıyla yavaş yavaş dağılması... Son işçi direnişleri, zamlara ve hayat pahalılığına karşı sokaklarda yükselen öfke, 8 Mart ve Newroz’un coşku ve direngenliği bu işareti içeriyor.

Yeni bir toplum yeni bir umutla yaratılır. Yeni bir yol inançla, kararlılıkla açılır. Eskiylene, çürüyene dikkat çekmek, itiraz etmek bir olumluluktur ama yetmez. Asıl olan itiraz ettiğimiz her şeyi değiştirmeye dönük güçlü bir irade ortaya koymaktır. Devrimin güçlü bir kadrosunu, örgütünü yaratmak için devrimci pratiklerde yoğunlaşmaktır. Daha genel anlamda ifade edecek olursak, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarına karşı devrimci bir sorumlulukla hareket etmektir. Böylesi bir düşünüş ve hareket tarzı militan duruşumuza, tarihsel misyonumuza daha bir anlam katacaktır. An itibarıyla basitten karmaşığa doğru tüm görevlerimizi yerine getirmek için her türden geriliğe, geri duruşa karşı mücadele etmek zorundayız. İdeolojik ve siyasal amaçlarını kavramada yetersiz olan her özne örgütsel ve pratik görevlerini yerine getirmede de yetersiz olur. “Kavramak uygulamaktır” söyleminin pratik karşılığı da budur.

Halkın davasına hizmet etme anlamında her birimizin mutlaka yapabileceği ve yapması gereken şeyler vardır. Unutmayalım ki, devrimci mücadele yolunda elde edeceğimiz her başarı bize özgüven duygusu aşılar, yeni görevler için cesur kılar. İşte o zaman tartışmalarımıza şikayetle değil “yeni başarıları nasıl elde ederiz” perspektifiyle başlarız.

Devrimciler, komünistler ne iç sorunlar ne de sınıf düşmanları karşısında asla çaresiz değildirler. Sınıf devrimcileri kavganın her aşamasında zincirleri kıra kıra ilerleme özgüvenine ve cüretine sahiptirler. Çünkü tarihin en ileri, en devrimci ideolojisine sahiptirler. Sınıf devrimcileri, en güçlü örgütü yaratma, durağan köhnemiş olan her düşüncüyü pratik duruşu sorgulama ve aşma kudretine sahiptirler. Eğer sorunlar karşısında sıradan bir duruş sergiliyorsak buradan sorgulanması gereken devrimci duruşumuzdur. Çünkü böylesi bir duruşla ne karşımıza çıkan sorunları çözebiliriz ne de teorik ve ideolojik alanda bir gelişme ve buna uygun olarak militan bir duruş sergileyebiliriz.

Keza çalışma alanlarımızda belli bir gelişmeden söz edebilir miyiz? Veya gelişmenin kriteri nedir? Hiç tartışmasız kitlelerle bağını sürekli geliştiren bir örgüt-örgütlülüğün varlığı önemli bir işaretir. Böylesi bir sonuca ancak sorunlara müdahaleyle, kolektif aklı kullanmayla varılır. Kısacası nitelik ve nicelik düzeyde bir gelişme varsa orada başarıdan söz edebiliriz. Ve bu başarının da ısrarlı planlı bir çalışmanın ürünü olduğunu anlamakta zorlanmayız.

Yaşanan bunca pratik tecrübeden sonra artık şu gerçeği kavramamız gerekir: Kitlelerle temas kurmadan, sokaklarda militan bir pratiğin öznesi olmadan salt genel çağrılarla yetinmek sınıf savaşımı açısından bir anlam taşımaz. Ya da belli bir nicel güçle alışlagelmiş örgütsel pratiklerle ve anlayışlarla hareket ederek dipten gelen bu öfkeyi örgütlemek mümkün değildir. Sınıf savaşımında sarsıcı güçlü çıkışlar ancak alışlagelmiş düşünce kalıplarını aşmakla mümkün olur. Yeni yollar denemek, açmak, duruşumuzu sorgulamakla daha cüretli çıkışlar yapmakla mümkündür.

Bu yürüyüşte karşımızda var olan zorlukları, tehlikeleri görüyoruz. Ama elimizde bu zorluklarla savaşacak, tehlikelere karşı tedbirler alacak araçlar da vardır. Burada dikkat çekmek istediğimiz tarihsel deneyimdir, birikimdir. Bunlara yaslanarak koşullara uygun yaratıcı pratiklere yönelmek, ortaya çıkan fırsatları en iyi şekilde değerlendirmek bizim elimizde. Evet, hayat bizden daha büyük fedakarlıklar bekliyor. Bu fedakarlıklarda bulunmazsak ne değiştirebiliriz ne de değişebiliriz. Ve yine zorluklar görevlerimizi yerine getirmememizin bahanesi olmamalıdır. Sınıf savaşımında kolay görev yoktur. Her görev büyük bir emek ve bedel ister. Nesnel koşulların sunmuş olduğu fırsatları en iyi şekilde değerlendirmek için bu emek yoğunluğu gerekli ve zorunludur.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Doğan Kolçak: Bayrampaşa Hapishanesi’nden firar eden Doğan Kolçak, Üsküdar’da Nisan 1980 tarihinde bir ihbar sonucu polis tarafından kuşatılır. Son mermisine kadar direnen Kolçak, yaralanır. Direnişi karşısında acze düşen düşman ancak son mermisi de tükenince yanına yaklaşabilir ve Kolçak’ı orada katleder.

Celal Ferhat: Dersim-Çemişgezek Hadişar köyü doğumlu olan Celal Ferhat, Nisan 1980 tarihinde Dersim Hozat’ta Halkın Kurtuluşu taraftarlarının bıçaklı saldırısı sonucu şehit düştü.

Yahya Kara: 1954 Çanakkale doğumlu olan Yahya Kara, Almanya’da proletarya partisi taraftarı olarak mücadele yürütürken 10 Nisan 1981’de bir iş cinayeti sonucu yaşamını yitirdi.

Ali Uçar: Dersim Ovacık Güney Konak (Çakperi) köyünde 1959 yılında doğan Ali Uçar, proletarya partisi saflarında 1976 yılında örgütlenmiştir. 1977-78 yıllarında İstanbul Askeri Komitesi’nde yer almış; 1978 yılında 1. Konferans’ın ardından parti üyesi olmuştur. Birçok başarılı eylemde bulunan Uçar, İstanbul Bakırköy-İncirli’de bir evi boşaltmaya gider ancak polisin kurduğu pusuya düşer. Burada çıkan çatışmada 6 Nisan 1983’te ölümsüzleşir.

Elif Külekçi: 1996 yılı Ölüm Orucu direnişçilerinden olan ve Nisan 1999’da Tokat’ta ölümsüzleşen Seyit Külekçi’nin annesi Elif Külekçi, 12 Nisan 1998’de Elbistan’da yaşamını yitirdi.

Seyit Külekçi: Maraş Elbistan doğumlu Seyit Külekçi, proletarya partisi ile, taşındıkları 1 Mayıs Mahallesi’nde tanıştı. 1990 yılından sonra kendisinin de askeri faaliyete geçme ısrarıyla ihtiyaçlar doğrultusunda şehir askeri örgütlenmesinde yer aldı. Aynı yıl tutuklanan Külekçi, 96 Ölüm Orucu sürecine partisinin temsilcisi olarak katıldı. 14 Nisan 1999’da Tokat Merkezle bağlı Arhoğ Köyü’nde ölümsüzleşti

Doğan Altun: 1972’de Erzincan/Tercan doğumlu Doğan Altun 1993 yılında Komsomol’da ilişkilendi. 1996’da Halk Ordusu’na katılan Altun, Seyit Külekçi ile birlikte Tokat merkeze bağlı Arhoğ köyünde ölümsüzleşti.

Kemal Şahin: Almanya’da kanser sonucu 11 Nisan 1998’de yaşamını yitiren Kemal Şahin (Tufan), partisine olan güveniyle öne çıkıyordu. Kan kanseri tespiti konduktan sonra da yaşamla olan bağlarını hiç kesmiyor, çalışmalarına de-

vam ediyordu.

Sevda Yıldız (Kinem/Barbara): Dersim-Hozat-Ergen (Geçimli) köyünde 1969 yılında doğan Sevda Yıldız Dersim Merez/Çiçekli Nahiyesi’ne bağlı Rabat Köyü’nde düştükleri hain bir pususu sonucu Ahmet Laço ile birlikte ölümsüzleşti.

Ahmet Laço (Rıza): Dersim Ovacık Pozvenk (Yenisöğüt) köyünde 1964 yılında doğan Ahmet Laço, Dersim Merez/Çiçekli Nahiyesi’ne bağlı Rabat Köyü’nde düştükleri hain bir pususu sonucu Sevda Yıldız ile birlikte ölümsüzleşti.

Dilek Polat: Dilek Polat 1973 yılında Dersim ili Hozat ilçesinin Xaçeli (Dikenli) köyünde yoksul bir Kürt ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Devrimci düşüncelerle henüz çocukluk yıllarında tanıştı. Örgütlü mücadeleye Dokuz Eylül Üniversitesi Buca Eğitim Fakültesi’nde okurken Komsomol saflarında başlamıştır. 1999 Eylül’ünde Karadeniz gerilla faaliyetine dahil olmuş; 7 Nisan 2006 tarihinde Ordu’da askeri bir eylem hazırlığı sırasında üzerindeki bombanın kaza ile patlaması sonucu şehit düşmüştür.

30 Mart Kızıldere direnişi

Türkiye devrimci ve sosyalist hareketinin önemli temsilcilerinden Mahir Çayan; Deniz Gezmiş ile birlikte yakın tarihe damga vuran isimlerden biri oldu. Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu liderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yakalanarak idama mahkûm edildi. Bunun üzerine Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi liderlerinden Mahir Çayan, THKO ile ortak davranma kararı aldı. Mart 1972’de Ünye’ye geçerek, burada bulunan NATO üssünde çalışan iki İngiliz ve bir Kanadalı radyo teknisyenini kaçırdılar. Rehinerlerin serbest bırakılması karşılığında Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının serbest bırakılmasını talep ettiler.

Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Ertan Saruhan, Sinan Kazım Özüdoğru, Hüdaî Arkan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy ve Ertuğrul Kürkçü rehinerlerle birlikte Tokat’ın Niksar ilçesine bağlı Kızıldere köyüne geldiler. Burada muhtarın evine mevzilendiler. Ancak bir ihbar sonucu kolluk güçleri köye geldiler. Ağır silahlılarla ve NATO askerleriyle birlikte muhtarın evini kuşattılar. Helikopterler de havadan kuşatmayı destekledi. Mahir Çayan ve yoldaşları burada çıkan çatışmada 30 Mart 1972’de şehit düştü.

Çelişmelerin Yer Değiştirmesi ve Birbiri Üzerindeki Etkileri 1/3

Proletarya partisinin kapitalizme karşı verdiği mücadelenin sosyalizm ile taçlandırılması için, toplum içindeki çelişmelerin doğru ele alınması zorunludur. Çelişmeler, çelişmeli yönler ve çelişmelerin yer değiştirmesi yanlış ele alındığında, stratejik ve siyasi taktiklerde hata yapılır. Bu sorunu daha açık bir şekilde ele alan uluslararası proletaryanın büyük öğretmenlerinden Mao Zedung'a baş vuracağız ve bu konuda ona getirilen doğru olmayan eleştirilere de yer vereceğiz.

Mao'nun aşağıya alacağımız görüşleri bazı mekanik materyalistler tarafından eleştiri konusu yapılmıştır. Bu nedenle konunun daha iyi anlaşılması için Mao'nun, "Çelişmeler Üzerine" adlı makalesinin içinde ayrı bir başlık altında ele alınan, "Baş Çelişme ve Bir Çelişmenin Esas Yönü" başlıklı bölümden bir aktarma yapacağız.

"... ister baş çelişme olsun ister ikincil çelişme, herhangi bir çelişmede iki çelişmeli yön eşit olarak alınabilir mi? Gene hayır. Herhangi bir çelişmedeki çelişmeli yönlerin eşit olmayan bir gelişmesi vardır. Bunlar bazen denge içinde gibi görünebilirler, ama bu sadece geçici ve göreceli bir durumdur, eşitsizlik ise temeldir. İki çelişmeli yönden biri birincil, öbürü ise ikincildir. Birincil yön, çelişmede önder rolü oynayan yöndür. Bir şeyin niteliği esas olarak bir çelişmenin birincil yönü tarafından, yani hakim duruma geçmiş olan yön tarafından belirlenir."

Mao, bu teorisini, Çin pratiğinden ve toplumsal pratiklerden örnekler vererek genişletir. Bazı küçük burjuva kesimler, Mao'nun "baş çelişme" saptamasına karşı çıkarak, bunu Marksizm'den sapma olarak göstermeye çalışırlar. Oysa, baş çelişme saptaması salt Mao'ya ait olmayıp, bu Rus Ekim Devrim'iinde Lenin ve Stalin'de de vardır. Mao bunu daha belirgin bir hale getirmiş ve sınıflar arası mücadelede diyalektik yönünü ortaya koymuştur.

Mao devam eder: "Bazıları bunun bazı çelişmeler için geçerli olmadığını sanırlar. Örneğin, üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişmede üretici güçlerin birincil yön; teori ile pratik arasındaki çelişmede pratiğin birincil yön; ekonomik temel ile üstyapı arasın-

daki çelişmede ekonomik temelin birincil yön olduğunu ve bunların karşılıklı durumlarında hiçbir değişme olmadığını düşünürler. Bu diyalektik materyalist anlayış değil, mekanik materyalist anlayıştır. Evet, üretici güçler, pratik ve iktisadi temel genellikle esas ve belirleyici rol oynarlar; bunu inkar eden materyalist değildir. Ama aynı zamanda kabul edilmelidir ki, belli şartlarda üretim ilişkileri, teori ve üst yapı gibi yönler de esas ve belirleyici rolü oynarlar. ... Bu söylediklerimiz materyalizme aykırı mıdır? Hayır. Çünkü bir yandan tarihin genel gelişmesi içinde maddi olanın zihinsel olanı, toplumsal varlığın toplumsal bilinci belirlediğini kabul ederken, öte yandan da zihinsel olanın maddi şeyler üzerindeki, toplumsal bilincin toplumsal varlık üzerindeki ve üst yapının iktisadi temel üzerindeki etkisini de kabul ederiz; zaten bu zorunludur."

Bu alıntının son bölümlerini, Mao'dan MZDÇDÜD'de³ aktarmış ve Mao'nun burada ne kadar "hile" ile kendini gizlemeye çalıştığını keşfetmişler(!) Septisizmin bu a priori'lerini kendi sofistik niyetleriyle baş başa bırakıp, yolumuza devam edelim.

Neden, çünkü bu tür eleştirmenler, sorunu sonuna kadar götürme yerine, bir yerde kesme eyleminde bulunurlar. O zaman algısal bilgileri ussal bilgiye dönüşmez. Bunlar, araştırma yerine, niyetlerle hareket ettikleri için, doğrunun karşısı "hata" dahi olamamışlardır. "Yalan olma"yı tercih etmişlerdir. Ne zaman ki "yalan olma"yı bırakıp "hata" olabilirliklerinde "doğru"ya ulaşabilme koşulları da olacaktır. Çünkü, hata (yanlış) ve doğru zıtların birliğinin oluşturur. Doğru, hatalara karşı mücadeleden çıkar, ama, yalandan hiçbir şey çıkmaz. Çıksa çıksa, varoluşçu Sartre'nin Hegel'den ödünç aldığı koca bir "HİÇ" çıkar.

"Yalanın değil ama yanlışın doğruyu bulmakta bize ne ölçüde yardımcı olduğunu bilmeliyiz"⁴ sözü tam da buraya uygundur. Çünkü insanlık, tarihi geriden değil, ileriden geriye takip ederek ve geriye, kendi nesnelliği içinde yanlışlarından arındırarak ileriye taşıyabilmiştir.⁵

Mao, diyalektiği, Marksist yöntem ışığında açıkladığı gibi, Hegel'den sonra, şeylerin diyalektiğini açıklayan ve bu denli derinlemesine inen bir yanı da

burada görebiliriz. Bu durum ortadayken, "felsefenin temel sorunu"na, yani maddenin birincil, düşüncenin ikincil oluşunu ya da bir başka söylemle; düşüncenin maddenin hareketinin yansıması olduğunun reddi gibi bir sonuca varmak, zorlama yaklaşımın ötesinde, soruna yüzeysel yaklaşım ve kavrayışla ilgili olabilir.

Mao, maddenin ve toplumsal varlığın diyalektiğini, dondurmamış, tersine onların yansımalarının diyalektiğini de geliştirmiş ve bunların birbirini etkilemelerini ve değişimlerinin diyalektik gelişimini ortaya koymuştur.

Bir taraftan düşüncenin maddenin hareketinin en yüksek ürünü olarak görülecek, ancak bu, en yüksek ürün, yansıması olduğu ana kaynağını etkilemeyecek ya da onu belirleyecek şekilde etkileyici durumlara gelemeyecek?

Bu diyalektik materyalist anlayışa terstir. Mekanik materyalizm denen "sıradan maddeci" anlayışın kendisi de budur.

E.Hoca'nın takipçileri, "Mao hile

yapıyor, idealist ama kendini Marksist göstermeye çalışıyor" diyor. (Bir idealistin ne diye kendini Marksist göstermek istemesi ise ayrı bir soru). Bilginin (düşünce) nereden geldiği ("Marksistler her şeyden önce insanın üretimdeki faaliyetini en temel pratik faaliyet olarak, insanın bütün diğer faaliyetlerinin belirleyicisi olarak görürler" der Mao Zedung) ve esas kaynağının ne olduğu bilimsel bir şekilde ortaya konuyor.

Mao'nun Marksizm'in klasikleri arasında yer alan "Halk İçindeki Çelişmelerin Doğru Ele Alınması" (1957) adlı ünlü konuşmasında, yine aynı düşüncelerini tekrarlar ve şöyle der: "Marksizm bize, demokrasinin üst yapının bir parçası olduğunu ve siyasal alanına girdiğini öğretir. Başka bir deyişle, son tahlilde, demokrasi ekonomik temele hizmet eder."⁶

Mao'nun kısa olarak aktardığımız bu sözlerinde de felsefenin temel sorusuna olsun üst yapının alt yapıyla ilişkisine yönelik olsun, hangisinin "temel", "esas", "belirleyici", ve "birincil" oldu-

ğuna net yanıt veriyor. Sadece buradaki konuşmasında değil, bütün yazılarında ve konuşmalarında diyalektik materyalizmin ilkeleri vardır ve Marksizm'in geliştirilmesi ve ona katkıları vardır. Mao'da olmayan tek şey; materyalizmi mekanik olarak ele almaktır. Bu onda yoktur ve arasanız da bulamazsınız! Mao eleştirmenleri, onda bu "mekanikliği" göremeyince hemen; "aha, idealizmi bulduk!" diye "keşiflerini" yüksek perdeden haykırıyorlar. Kristof Kolomb var olanı keşfetmişti, mekanik dogmatikler ise olmayanı keşfe çıkıyorlar!

Mao, **Çelişmeler Üzerine** adlı makalesinde, **"Baş Çelişme ve Bir Çelişmenin Esas Yönü"** başlıklı bölümde, zıtlar arasındaki çelişmenin diyalektiğini bilimsel bir şekilde ve Marksist felsefeye dayanarak açıklamıştır. Zıtların birbirine dönüşümü, birbirinin içine geçmesi, bir biçimden bir başka biçime dönüşümleri ve bunlar arasındaki mücadelenin sonucunda bir başka bir şeye dönüşmesi ve nitelik değiştirmesinin anlatımı varken, aynı zamanda maddenin ve toplumsal varlığın yansımaları olan düşünce ve toplumsal bilincinde madde ve toplumsal varlık üzerindeki etkilerini ve bunun diyalektik gelişiminin açıklaması Mao'da etkin bir şekilde vardır. Tersini düşünmek hareketin bütünlüğünü görmemenin yanında maddenin hareketini diyalektik gelişimi ve bunların birbiri

üzerindeki olası etkilerini de yadsımak ya da tek yanlı bir etki olarak ele almak olur. Ya da günümüz toplumsal bilincini, kendi soyumuz Homo Sapiens'lerin ilk dönemiyle aynılaştırma gibi bir şey!

Stalin üstyapının alt yapıyı etkilemesini şöyle açıklar: *"Üstyapı alt yapı tarafından ortaya çıkarılmaktadır; fakat bu, hiçbir biçimde altyapının, sınıfların, toplumsal düzenin kaderi karşısında pasif, tarafsız ve kayıtsız olduğu anlamına gelmez. Tam tersine, bir kere ortaya çıktıktan sonra, muazzam aktif bir güç haline gelen üstyapı altyapısının belli bir biçim sağlamasını aktif katkıda bulunur, eski altyapının ve eski sınıfların tamamen temizlenmesi ve ortadan kaldırılması amacıyla yeni toplumsal düzene yardım için bütün önlemleri alır."*

Stalin'in ölümünden 3 yıl sonra Kuruşçev'in SBKP 20. Kongresi'ndeki "ünlü" revizyonist konuşması ve hemen peşinden sosyalist üretim ilişkilerinin tasfiyesine yönelmesi, üst yapının alt yapıyı değiştirebildiğini ve onun üzerinde zaman zaman belirleyici olduğunun örneği verir.

Şöyle bir mantık yürütebiliriz; eğer Stalin ölmeseydi ya da Kuruşçev Stalin'in yolundan gitmeye devam etseydi ve sosyalist üst yapıyı korusaydı, SSCB, belki de geriye dönüşü yaşamayacaktı ya da geriye döndürmek işi Kuruşçev ve onun önderliğindeki dönemlere düşmecekti. Bu örnek, üst yapının alt yapıyı

nasıl etkilediğini ve geriye dönüşte belirleyici bir rol oynadığını ortaya koyar. Alt yapı geriye dönüşe uygun olmasaydı, Kuruşçev ortaya çıkar mıydı? Elbette çıkmazdı. En nihayetinde belirleyici olanın alt yapı, toplumsal varlık ve madde olduğu her zaman belirtiliyor. Burada tartışılan üst yapının, düşüncenin ve de toplumsal bilincin; sırasıyla, alt yapı, madde ve toplumsal varlık üzerindeki etkilerinin boyutu doğru bir şekilde ele alınmalıdır.

Bazı idealistlerin ve mekanik materyalistlerin ileri sürdüğü gibi, eğer üst yapının alt yapıyı belirleme durumu yoksa, Kuruşçev'i ne diye "dönek", "revizyonist" diye eleştiriyoruz. Nasıl olsa alt yapı belirleyici ise, Kuruşçev kendini de paralasa geriye dönüş olmayacaktı ya da alt yapı kapitalist olduğu için Kuruşçev "komünist"de olsa "gariban"ın yapacağı fazla bir şey olamazdı. "Kaderine küsseydi" diyerek işin içinden çıkarız. Böylesi bir açıklama da ne doğru ne de bilimsel olurdu(!)

İki zıt şeyin birbirine dönüşmesi olgusu, her gün yaşadığımız şeyler olduğu gibi, düşünsel anlamda dahi, komünist faşiste, faşist ise komüniste dönüşebiliyor. Üst yapı-alt yapı sorununda ise, belirleyici olan alt yapı olmasına karşın, üst yapının da alt yapıyı belirlediği süreçler olmaktadır. Mao'nun "burjuva karargahları bombalayın" talimatı ve Büyük Proleter Kültür Devrimi buradan yol alır. Ayrıca, sosyal devrimlerin kendisi, düşüncenin maddeye egemenliğinin belirleyiciliğini ortaya koyan bir süreçtir. Ancak bu düşünce, o maddenin ürünü olarak ortaya çıkmış ve tekrar pratiğe geri dönmüştür. 17 Ekim Rus Devrimi, Çin Devrimi ve diğer devrimler aynen böyledir. Bu devrimler, bilincin nesneye (maddeye) bir başka nitelik vermesidir ve bu devrimler aynı zamanda üst yapının alt yapıyı belirleyiciliğine örnek olarak verilebilir. Bu, zıtların birbirine dönüşümüne örnek olduğu gibi, düşüncenin maddeye dönüşümü olarak da söylenebilir.

"Üst yapı, alt yapı üzerinde sadece etki eder" ya da *"aktif etki eder"* diyerek işin içinden çıkmak, madde-düşünce diyalektiğini böyle açıklamaya çalışmak, insanın dönüştürücü değiştirici aklıyla da dalga geçmek olur. Ya da tarihsel gelişmeleri, salt toplumsal varlıkların içine sıkıştırıp kalmak, o tarihi yapanların düşüncesinin değiştirici gücünü ve nihayetinde bu değiştirici gücün yine

kendi pratiğinden edindiğini ve burada "pratiği öne" çıkarıyormuş gibi yapıp, ama gerçekte ise onu da yadsımak ya da etkisini tam olarak görememektir.

Materyalist diyalektiğin ortaya koyduğu, açıkladığı "bilinç" ile, Hegel ya da diğer idealistlerin "TİN" "evrensel akıl", "logos", ya da "İDE"leri aynı şeyler değildir. Diyalektik materyalizmde "ide"nin kaynağı, "tanrı" adı verilen herhangi bir doğaüstü (ki, bu da insanların yarattığı bir olgudur) güç değil, maddedir. İnsan, maddi pratiğinden elde ettiği düşünceyle, bilinçle, bilgiyle kendi pratiğine de yön verebilir ve vermektedir de. Bu nedenle de Marx, koşullara insanın biçim verebileceğini söyler. Bu maddenin insan düşüncesi tarafından biçimlendirilmesi değiştirilmesi ile ilgilidir. Marx, bunu söylerken, maddenin birinci veri olduğunu elbette reddetmiyor.

Marx, "Kutsal Aile"de, Fransız materyalizmini değerlendirirken, şöyle yazar:

*"Eğer, insan, her bilgiyi, her duyumu, vb. duyularla kavranan dünyadan ve bu duyularla kavranan dünyanın bağrındaki deneyimden alıyorsa, demek ki, önemli olan, ampirik dünyayı, insanın oradan gerçekten insanca olan şeyi deneyebileceği ve onun alışkanlığını edineceği ve insanın kendisini insan olarak algılayacağı bir biçimde düzenlemektir. ... Eğer koşullar insanı biçimlendirmiyorsa, bu koşulları insanca biçimlendirmek gerekir."*⁸

(Devam edecek)

1- Mao, SE, C. 1, s. 419-420

2- Mao, SE, C. 1, sf. 423, aç ÖG.

3- MZDÇDÜD: Mao Zedung Düşüncesi ve Çin Devrimi Üzerine Düşünceler, Derleyen Garbis Altınöglü. Bu kitabı anmamızın nedeni, bu konuda hala özeleştirilmediği ve maddenin insanı biçimlendirmemesi, bu koşulları insanca biçimlendirmek gerekir."

4- Afşar Timuçin, Düşünce Tarihi, s. 470, Genişletilmiş 2. Baskı, İnsancıl Yayınları

5- "Hataya, hayır denir ve üstü çizilir; aptallığa evet denir, görülür, tekrarlanır ve yavaş yavaş onun içine gömülür." Michel Foucault, Felsefe Sahnesi, Seçme Yazılar 5, s. 222, 2. Basım, Ayrintı Yayınları

6- Mao Zedung, SE, C. 5, s. 446, Birinci Baskı, Aydınlık Yayınları

7- J. V. Stalin, Eserler, C. 16, s. 172, İnter yayınları, aç ÖG.

8- Marx-Engels, Kutsal Aile, s. 199, aç ÖG.

Küresel ve Yerel Güç Savaşlarının Bağlılığı

Özellikle 1990'larla birlikte dünyanın hızlanmasına tanık oluyoruz. Hızlanan ve genişleyen toplumlar arası etkileşime paralel, küresel çaptaki güç/hegemonya savaşlarının da hızlandığı, genişlediği, karmaşılaştığı ve keskinleştiği söylenebilir. Bu çerçevede yerelerde yaşanan pek çok sorunun, gerilimin, çatışmanın vs. küresel çaptaki hegemonya savaşlarıyla olan bağının da genişlediği ve bağlantılı ilişkisini derinleştirdiği söylenebilir.

Filistin, Mezopotamya, Yemen, Irak, Suriye, Lübnan, Libya, Sudan, Somali, Eritre, Etiyopya, Hong Kong, Myanmar, Doğu Timor, Venezuela, Kolombiya, Ukrayna vb. kronik sorunları, gerilimleri veya çatışmaları bulunan bütün bölgelerde/ülkelerde küresel ile yerel güç dengeleri iç içe geçmiş ve birbirleri ile bağlantılılık ilişkisine girmişlerdir.

Küçük bir bölgedeki sınıfsal, dinsel, etnik vb. eksensel sorunun/gerilimin, tarihsel, güncel ve yerel bağlamı incelenirken, bu bağlamın küresel güç dengelerinden bağımsız değerlendirilemeyeceği gibi, bütün küresel güç/hegemonya savaşlarının yerellik bağlamında özgün biçimler aldığı rahatlıkla söylenebilir.

Ukrayna'da yaşanan işgal ve savaş; hem yerel iktidar odaklarının kendi aralarında hem de ağırlıklı olarak Rusya Federasyonu Merkezi Devleti (RF-MD) ile AB devletleri ve NATO arasındaki gerilimin sonucu olarak biçimlenmiştir. Yerel iktidar odakları arasında, RF-MD tarafını benimseyenler, Ukrayna'nın tarihsel bağlamlarını, dini ve etnik kimliklerle aidiyetlikler ekseninde yeniden tanımlarken; AB devletleri ve NATO tarafını benimseyenler ise ağırlıklı olarak SSCB dönemindeki haksızlıkları, baskıları, acıları vs. öne çıkartıp, ulus-devlete uygun bir Ukrayna milliyetçiliği inşa etmek için kullanmaktadır. Bu sınıfsal gerilim, küresel güç dengelerini biçimlendiren hegoman devletlerin ve blokların taraf olmasıyla, küresel güç dengelerinin birer parçasına/eklentisine dönüşebilmektedir. Böylece Ukrayna'daki yerel iktidar/güç savaşları, küresel güç savaşlarına eklemlenirken; küresel güç dengeleri ve hegemonya savaşları Ukrayna'da kendine özgü biçimlere evrilmektedir.

Ukrayna milliyetçileri her ne kadar ulus devleti -2014'teki AB devletleri ve ABD merkezi devleti destekli "renkli bir devrim" ile- ele geçirmenin avantajına sahip olduysa da Ukrayna nüfusunun ço-

ğunluğu etnik ve dini olarak RF-MD'ye bağlılığını koruyor. Ukrayna milliyetçileri, Ukrayna Kilisesi'nin Moskova Kilisesi'nden kopmasını sağladıysa da nüfusun büyük bir bölümü kendisini RF-MD'nin ve dolayısıyla Moskova Kilisesi'nin, Ortodoks Hristiyanların ve Slavların hamisi olarak görüyor, hissediyor. Ukrayna'nın RF-MD tarafından işgalinden önce bile Donbass bölgesi, Ukrayna devletinden ayrılığını ve RF-MD'ye biatını gerçekleştirmiştir.

Rusya, Çin, İran, Hindistan, Pakistan...

Ukrayna'da RF-MD'nin desteğini alan iktidar odakları, 2014'te devletteki ağırlıklarını kaybetse bile özellikle RF sınırında etkilidirler.

Nüfusun çoğunluğunu Hristiyan ve Slav olmasının yarattığı avantajları ve aidiyetliği, işgalin meşrutiyyetinde kullanılan bir kesim, devleti yeniden ele geçirmek için RF-MD'ye yaslanmayı tercih etmiştir.

Bu tercihlerin küresel bağlamı, elbette ki daha geniş oluyor. Bu küresel bağlam ve etkileşimi daha geniş görebilmek için tarihsel (en azından yakın tarihli) bağlamıyla birlikte ele almak daha uygun olacaktır. Küresel hegemonya savaşları ve dengelerini 1990'lardan itibaren genel anlamda olsa bile, bakmak Ukrayna'da tezahür eden hegemonya savaşının özgüllüğünü daha iyi anlamamızı sağlayabilir.

1990'larda küresel güç dengeleri alt üst oluşlar yaşamıştı. "Sosyalist Bloğun" dağılması sonrası ABD kendisini tek süper güç ilan etmişti. Ancak 2000'lerin başlarından itibaren RF güçlenmeye başlamıştır. 1991'de kurulan Bağımsız Devletler Topluluğu (BDT), 1992'de kurulan Ortak Güvenlik Anlaşması Örgütü (OGAÖ) ve 1996'da kurulan Şangay İşbirliği Örgütü (ŞİÖ) 'nü aktifleştiren RF-MD; Çin, İran, Hindistan, Pakistan devletlerini de arkasına alarak küresel çapta bir blok oluşturdu. Özellikle Çin devleti ile birlikte Afrika, Orta ve Güney Amerika'da, ABD-MD'nin nüfuz alanını daraltan RF-MD, askeri alanda 2000- 2020 yılları arasında hem ordusunu modernize etmiş hem de ABD-MD'den sonraki en güçlü silah ihracatçısı olmuştur.

Dünya enerji piyasasında da öne çıkan RF-MD, Ortadoğu'da da güçlenmiştir. AB devletleri ABD-MD ve Japonya Devleti'nden oluşan ve genelde Batı olarak anılan bloğun, Gürcistan, Pakistan ve Hindis-

tan'daki pek çok girişimini ve etkinliğini boşa çıkartan RF-MD, 1999'da devletin başına geçen Putin döneminde en parlak dönemine erişmiştir.

Ekonomideki zayıflığını, Çin Devleti'ne yaslanarak görece giderebilen RF-MD, enerji ve askeri alandaki gücünü hegemonyasını güçlendirmek ve genişletmek için kullanma konusunda becerisini ve deneyimini artırırken, Gürcistan ve Suriye'de elde ettiği kazanımları şu an Ukrayna'da gerçekleştirmeye çalışmaktadır. 2008 ve 2014'te olduğu gibi sadece ihtilafı bir bölgeyi işgal ve ilhak etmek ile yetinmeyen RF-MD, Ukrayna'da NATO, AB devletleri ve ABD-MD'ye geri adım attırma peşinde koşarken; diğer taraftan da 2014 rövanşını almaktadır.

Enerji akışında Ukrayna'nın rolü...

Ukrayna'nın jeo-stratejik önemi, RF-MD'nin bu kadar saldırgan bir strateji izlemesinde önemli olmuştur. Rusya Federasyonu ve Avrupa arasındaki petrol- doğalgaz ana boru hatlarından birisi Ukrayna'dan geçiyor. Rusya Federasyonu'nun doğalgazının neredeyse dörtte üçü buradan geçiyordu. RF-MD, Ukrayna'ya olan bu bağımlılığını azaltmak için Belarus ve Bulgaristan üzerinden yeni hatlar inşa ettiyse de Ukrayna'nın enerji akışındaki rolü hala çok büyük ve stratejik önemdedir. RF'deki en büyük iki boru hattının geçtiği Kafkasya'nın güneybatısındaki (yani Ukrayna'nın doğusundaki) Novrushy şehri Ukrayna'ya çok yakındır. Ki Kırım'ın ilhakında bu boru hattının ve şehrin güvenliğinin sağlama kaygısı da belirleyici olmuştur.

Yanı sıra Ukrayna'nın NATO'ya üye olması durumunda kurulacak füze ve radar sistemleri RF-MD için tehdit olacaktır; Ki RF-MD 2009 yılındaki girişimleriyle NATO'nun Polonya ve Çekya'ya kurmak istediği füze rampalarının iptal edilmesini sağlamıştır. Hal böyle iken Rusya, Ukrayna'da NATO'nun varlığını kendisi için büyük tehdit sayıyor. Bu sebeple RF-MD, Ukrayna'daki iktidar savaşlarına doğrudan müdahil olmuştur.

Ukrayna'da etkili olan AB devletleri, AB-MD ve Japonya devleti bloğu, RF-MD ile Çin devletinin başını çektiği blok karşısında son 20 yıldır nüfuz alanını kaybetmektedir. Afrika, Orta ve Güney Amerika, Güney ve Güneydoğu Asya ŞİÖ'nün etkinliğine gittikçe daha fazla girmektedir.

Çin devletinin 2013'te başlattığı "Kuşak Yol Projesi" dolayısıyla dünya ticaret ve finans alanındaki ağırlığını artırdığı gibi askeri alanda da kendisini çok geliştirmiştir; Uzay teknolojisi ve yüksek teknolojik ürünlerin üretiminde de öne çıkarak gücünü gittikçe artırmaktadır. Bunun sonucu olarak, Çin devleti özellikle AB-MD ile Japonya'nın birçok nüfuz alanını ele geçirmiştir. Bu durum dolaylı olarak Rusya Federasyonu Merkezi Devleti'ni de güçlendirmiştir.

Batı Bloku kaybettiği bu nüfuz alanlarını doldurmak için ya da eskileri yeniden kazanmak için "renkli devrimler" dolayısı ile giriştiği hamlelerin pek çoğu, daha büyük güç kaybı ile sonuçlanmıştır. 2014'te Ukrayna'da kazanan Batı Bloku şimdi daha fazlasını kaybetmekle riski karşılamaktadır.

Blokların kendi aralarında olduğu kadar kendi içlerinde de gerilimler, sorunlar, çelişkiler bulunmaktadır. Ancak sıcak çatışmalar ve anlık yükselen gerilimler, bunların yerine birlik eğilimlerini daha öne çıkartabiliyor.

ŞİÖ'de, RF-MD ile Çin Devleti'nin veya Pakistan ile Hindistan Devleti'nin köklü ve büyük sorunları/gerilimleri bulunuyor. Benzer şekilde NATO'da ve AB devletleri, 1990'lardan beri ayrışık bir çizgide hareket ederken ABD-MD 'nin güdümünden çıkamamanın sancısı ve gerilimini sürekli yaşıyorlar. 1990'ların ortalarında ve 2017'de, kendi ortak askeri gücünü kurmaya yeltenen AB Devletleri, askeri alandaki zayıflık ve enerjideki bağımlılık nedeniyle ABD-MD'nin peşinde sürüklenmek zorunda kalıp NATO'ya sarılmıştır. Dolayısıyla dağılma riskini hala taşıyan ve zaten 1990'larda sosyalist bloğun dağılmasıyla kuruluş amacını götüren NATO, iki bloğun gerilimleri dolayısıyla yeniden canlandırabilmiştir; Ukrayna'nın işgali de NATO'nun yeni bir reenkasyonu olabilir...

Günümüzdeki iktidar odakları arasındaki güç/iktidar savaşlarının birbirleriyle etkileşimleri hem daha çok karmaşıklaşmış yani iki kutuplu hareket tarzından kopmuş, hem de farklı bağlamın etkisiyle iç içe giren ilişki ağlarına uygun yeni ve kompleks dengeler oluşmuştur.

Bunun ürünü olarak yerellerdeki güç/ iktidar savaşları, küresel hegemonya savaşları ile iç içe girerken; Hegemonlar arasındaki dengeler, yerellerdeki özgül biçimlere göre farklılaşıyor.

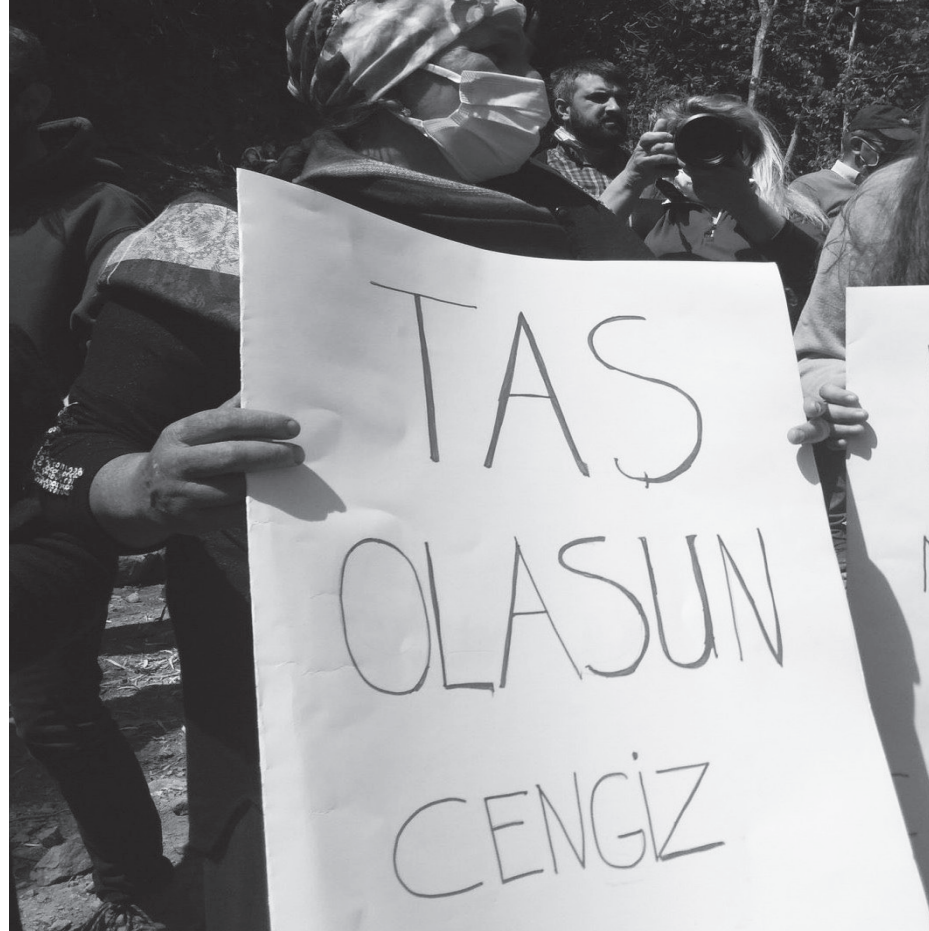
Beton Ekonomisi ve 1915 Çanakkale Köprüsü

AKP/Erdoğan iktidarının 20 yıllık iktidarı boyunca ülkeyi müteahhit zihniyetiyle yönetmesinin birçok sonucu oldu. Betona ve hazır paraya olan düşkünlükleri, ülkeyi hem ekolojik hem de ekonomik krize sürükledi, sürüklemeye de devam ediyor.

Bu müteahhit zihniyetinin son projesi de 1915 Çanakkale Köprüsü oldu. Esasen 2017’de bitirilmesi planlanan köprü, 5 yıllık bir gecikmeyle 18 Mart 2022 tarihinde Erdoğan’ın şaşalı şovuyla açıldı. Açılır açılmaz da tartışmaları beraberinde getirdi. Köprünün gerek maliyeti gerekse de AKP iktidarının olmazsa olmazı haline gelen Yap-İşlet-Devret modeli, ülkede herkesin yakından takip ettiği tartışmaları da alevlendirmiş oldu. Elbette köprünün maliyeti ve bu maliyette kimin “parayı götürdüğü” daha güncel bir tartışma olsa da, esasta bu vurguna yol açan yap-işlet-devret modeli, en azından yakın gelecekte de halkın esas sorunlarından birisi olacaktır ve buranın da anlaşılması gerekiyor.

Kısa bir geçmiş taraması yapacak olursak; 2001 ekonomik krizini ve krizin ardından IMF ve Kemal Derviş politikaları ile 2002 seçimlerinin ardından gelen AKP iktidarı süreci herkes tarafından bilinecek/hatırlanacaktır. Yaşanan bu krizin ardından ABD emperyalizminin döviz dağıtması, TC ekonomisine bir miktar “nefes aldırması” görece daha rahat bir seyir almıştı. Bu ilk yıllardaki döviz bolluğu, AKP iktidarına ekonomik olarak öncüllerine göre daha rahat hareket edebilme olanağı yaratmış ancak bu süreçte de emperyalizmin pazar ihtiyaçlarına göre sermaye yeniden yapılandırılarak, üretim ekonomisinden itihalat ekonomisine geçişin nüveleri ortaya çıkmıştı. Ardından patlak veren 2008 krizinin tüm faturası yine halka ödetilmişti.

Geçen bunca yıl ise iktidarın emperyalist pazara ülkenin tüm kaynaklarını peşkeş çekmesini beraberinde getirmiş, AKP iktidarının elinde sadece “beton ekonomisi” diyebileceğimiz bir modelde kalmasına ve tıkanmasına yol açmıştı. Çünkü AKP iktidarı, 2002’den bu yana ülkenin tüm kaynaklarını pazara çıkarmış; SEKA, TEKEL, limanlar ve çok sayıda üretim alanları özelleştirilmişti. Ekonomi ise bu politikaların ardından dışa bağımlı bir hale gelmişti ve deyimi yerindeyse “son birkaç atımlık canı” kalmıştı. Kalan son bu birkaç atımlık canı da AKP iktidarı suyunu çıkarana dek sürdürmeye çalışıyor. İşte Yap-İşlet-Devret çarpık anlayışı da bu modeli de belki de halkın orta ve uzun vadede en çok

cebine göz diken devlet uygulamalarından biri olarak karşımıza çıkıyor.

AKP’nin, uzun yıllardır sürdürdüğü bu Yap-İşlet-Devret (YİD) anlayışı, en basit haliyle; halkın geçmediği köprüye, uçmadığı havalimanına, tedavi olmadığı hastaneye dolaylı olarak ücret ödemesi demek. Çünkü bu projeler, projeyi alan şirkete belirli oranlarda “müşteri” garantisi vaat ediyor. Kişi değil özellikle müşteri demek gerekiyor. Mesela AKP iktidarının “sağlıkta devrim” sloganıyla halka yutturmaya çalıştığı Şehir Hastaneleri projesi, hasta garantili bir şekilde özel şirketlere peşkeş çekilmiş durumda. Eğer o sayıya ulaşılmazsa -ki ulaşılabiliirlikten epey uzak- aradaki o fark, yani şirketin zararı Hazine’den karşılanıyor. Yani dolaylı yoldan halk tedavi olmadığı hastaneye ücret vermiş oluyor.

200 liracık...

Bu Yap-İşlet-Devret sisteminde, -son dönemlere- bakılacak olunursa, benzer sermaye gruplarının sürekli ihaleleri aldığı da görülüyor. Halkın artık kulağına pelesenk olan 5’li çete denilen bu gruplar (**Cengiz Holding, Limak Holding, Kalyon Holding, Kolin Holding ve Makyol Holding**) müşteri garantili ihalelerle sermayesine sermaye katarken, fiyatlandırma konusunda da olabildiğine rahat bir şekilde

hareket edebiliyor. Bir örnekle bu şirketlerden Makyol’un içerisinde bulunduğu şirketler grubunun, Osmangazi Köprüsü’ndeki garanti müşteri planlamasından kaynaklı Hazine’den aldığı parayı yazalım;

“İzmit Körfez geçişini sağlayan ve 2009’da gerçekleştirilen Türkiye’nin en büyük otoyol ihalelerinden biri olan Osmangazi Köprüsü, Temmuz 2016’da ücretli geçişe açıldı. O dönemde köprünün Nuro-Özaltın-Makyol-Astaldi-Yüksel-Göçay şirketleri ortaklığında kurulan Otoyol A.Ş. 22 yıl 4 ay süreyle işleteceği açıklandı. Günlük garanti edilen geçiş sayısı 40 bin. Sözleşmedeki otomobil geçiş bedeli 35 dolar+KDV. (Köprünün ulaşımına açıldığı tarihteki dolar kuru ortalama 2.95 TL idi.) Verilen garantiler kapsamında köprüden 14.6 milyon araç geçmesi gerekiyordu. 2017’de köprüden geçen araç sayısının toplam 8.5 milyon olduğu, geçiş ücretinde yapılan indirim farkının da Hazine’den çıktığı açıklandı. Hazine’nin geçen araçlar için 578 milyon lira, araç garantisi nedeniyle geçmeyen araçlar için ise 811 milyon 300 bin lira ödeyeceği hesaplandı. Köprünün Hazine’ye 2017 için bir yıllık maliyeti 1.3 milyar TL oldu.”

Bu sadece bir köprünün dolar kuru 2.95 iken Hazine’ye 1 yıl maliyeti. Bu YİD yöntemiyle yapılan tüm betonarme yapıla-

rın maliyetini de hesap etmek akıl sınırlarını zorlar vaziyette.

Bu modelin son ayağı ise 1915 Çanakkale Köprüsü oldu. Erdoğan’ın açılışını yaptığı ve geçiş ücretinin “200 liracık” olduğunu söylediği bu köprü de YİD modelinin 2022 yılı ve sonrasında halka nasıl yük olacağını da tekrar gösterdi. Daelim-Limak-SK-Yapı Merkezi şirketlerinin yüklenici firmalar olduğu ve 11 yıl boyunca işleteceği köprü için açıklama yapan Ulaştırma ve Altyapı Bakanlığı, köprünün maliyetine ilişkin, “1915 Çanakkale Köprüsü’nün maliyeti 1 milyar 750 milyon avrodur” açıklamasını yaptı. Bununla beraber köprü için yapılan anlaşmada, şirketlere günlük 45 bin araç geçişi garantisi verilmiş durumda. Siyasetçiler ise bu sayının yanına yaklaşamayacağını vurguluyor.

Halkın vurgun düzenine öfkesi yükseliyor

Yukarıda bahsini ettiğimiz gibi bu köprüde de geçmeyen araçların maliyeti Hazine’den yani halkın cebinden çıkmış olacak. Köprünün maliyetine ilişkin bir kıyaslamasını yapacak olursak;

Köprünün uzunluğu ise 4.06 kilometre. Yani köprünün km maliyeti 900 milyon Dolar. Hong Kong ve Çin arasında yapılan Macau Köprüsünün maliyeti ise 360 milyon dolar civarında. Aradaki fark ise elbette halkın cebinden çıkıp sermayenin cebine girdi. Bundan sonra da sermaye geçmeyen araçlar için de sermaye elini bizim cebimize atacak.

Özetlemek gerekirse; AKP/Erdoğan iktidarının özelleştirme ve Yap-İşlet-Devret modelindeki ısrarının ürünü olan Çanakkale Köprüsü, gerek büyük betonarme yapısıyla gerekse de maliyeti ve sermayenin her durumda kazançlı çıkmasıyla AKP döneminin tam anlamıyla karşılığını bulduğu bir yapı. 20 yıldır emekçi ve halk düşmanı kesilip, sermayenin ve emperyalizmin hamiliğinde bulunan AKP iktidarı, gelecek dönem için de halkı borçlandırma-yı sürdürüyor. Ancak bu son köprü açılışıyla da görülüyor ki, halkın bu vurgun ve talan düzenine olan öfkesi yükselmeyi de sürdürüyor.

Bu öfke halinin önümüzdeki 1 Mayıs’a yansıtacağından da şüphe yok. Yapılacak şey ise halkın bu talan düzenine olan öfkesini doğru noktalara temas ettirerek yerine ulaştırmak olmalıdır. Bu sürecin örgütlü güçler açısından böyle ele alınması gerekmektedir.

Su Krizine Kısa Bir Bakış...

Kapitalistlerin ekoloji tartışmaları tüm küresel ekoloji hareketine yön veriyor. Ekolojik kurtuluş bağlamında yapılan hamleler basitçe birkaç yasal yaptırımdan, kitlelere yüklenen ahlaki ve ekonomik uygulamadan öteye gidemiyor/gitmiyor.

Geçtiğimiz 22 Mart, Dünya Su Günü’yü. Öncelikle günün anlam ve önemine gelmeden, bugünün Birleşmiş Milletler ve tüm endüstri lobileri/çevreleri tarafından içinin nasıl boşaltıldığına değinmiyoruz.

İçme suyuna olan erişim dünyada iki milyardan fazla insan için bir problemdir. Medyada ve uluslararası sivil toplum kuruluşları raporlarında kırmızı alarmla duyurulan, sadece içme suyu krizi değil, topyekün bir iklim krizi, aslında kapitalist üretim ilişkilerinin bir sonucudur. Suçlu burjuvaziden başkası değildir. Ve yine aynı sınıf, medyayı ve uluslararası STK’ların raporlarını manipüle ediyor ya da çarpıtıyor. Bu denklemi “insanlık” diye bir kavram yaratıp, yükü milyarlarca insana yüklemek bütün bu meselenin içini boşaltmaktır. “İnsan, bu gezegenin virüsüdür” gibi akıl almaz apolitik argümanlar havalarda uçuşmaktadır. Gezegeni bu hale getiren insanlık değil, burjuvazidir. Hem insanlık denen şey nedir ki? “İnsanlık” binlerce yıldır bu gezegende yaşayıp dururken, hep beraber gezegenin canına okumaya yemin edenler kimlerdir? Bu argüman basbayağı bir kapitalist yalandır. Küresel ısınma, çölleşme, susuzlaşma gibi krizler ne şaşırtıcı ki kapitalist endüstrinin gelişmesiyle paralel ortaya çıkmıştır. Son yüzyılın ekolojik grafiklerindeki olumsuz artışlar tabloları yıkıp geçmektedir.

Bunun sonuçlarıyla ilk yüzleşenler ise en başta sömürge ülkelerin halklarıdır. Emperyalizmle birlikte ortaya çıkan küresel sermaye deyim yerindeyse sömürge ülkelerin toprağındaki suyu bile emmektedir. Tröstlerin egemenliğinde ilerleyen içme suyu ve gıda endüstrisi/pazarı elini attığı yeri kurutmaktadır. Ve unutulmamalı ki yine bu çevreler, insan haklarının neyi kapsayıp kapsamadığına da karar vermektedirler. Öyle ki 2000 yılında Hollanda’daki Dünya Su Forumu’nda başta Nestlé olmak üzere dünyadaki su kaynaklarını domine etme hedefinde birçok endüstri grubu suya erişimin bir insan hakkı olmasına karşı çalışmalar yürüttü ve başarılı bir şekilde suya erişimi basit bir ihtiyaç kategorisine indirtti.

Örneğin, Pakistan dünyada su gerilimini en çok yaşayan ülkelerden birisi. 2025 yılında akut su krizi riskiyle karşı karşıya. Pakistan’da su piyasasını domine eden üç firma var; Nestlé, PepsiCo ve Coca Cola. Nestlé’nin, İsviçreli holding (tröst), dünyanın çeşitli yerlerinde yaklaşık seksen adet şişe su markası var. Dünyadaki içme sularını yağmalayanların başını çekmektedir. Pakistan’ın sularını emen, şişeleyip başta Kuzey Amerika’da ve Avrupa’da satan işte bu tür firmalardır. Aynı şekilde emperyalizmin merkezi ABD’de, California’da dahi Strawberry deresini sifonlayıp, şişeleyip satanlar aynı sermaye gruplarıdır. California’da yaşanan kuraklık ve çalı yangınları dalgasının da sorumlularıdır. Suyun miktarına, ekosisteme ya da yerli insanların hayatına olan etkilerine bakılmaksızın kör bir kar hırsıyla doğa talan edilmektedir.

Kapitalist yağma düzeni

Yarın yokmuşçasına hem bizim hem gezegenin suyunu çıkaran işte bunlardır. Devletler, hükümetler üstü olan bu firmalar, dünyadaki tüm piyasayı ve dolayısıyla hükümetleri domine etmektedirler. Bu tröstler yalnızca su şişeleyip satmıyorlar, aynı zamanda gıda endüstrisine de hakimler. Piyasada, marketlerdeki raflarda sıralanan ürünler, bir illüzyonun parçasıdır. Eni sonu küresel gıda ve su endüstrisi on dev firmanın egemenliğindedir. Geline bu noktada yaşadığımız gezegen ve ekosistemi çok kırılgan bir döneme girmiş bulunmaktadır. Öyle ya da böyle gelecek yıllarda özellikle sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde iklim krizi bütün yakıcılığını gösterecektir. Hatta göstermeye de başlamıştır. Dünyanın çeşitli bölgelerinde bu kapitalist yağmanın yanı sıra, siyasi ve askeri çatışmaların neticesinde de insani krizler baş göstermiştir. Örneğin, Etiyopya’nın Tigray bölgesinde gıda ve su erişimi bir çıkmaza girmiştir. Bunun sebebi Etiyopya devleti tarafından bölgeye (Tigray Halk Kurtuluş Ordusu’na) uygulanan ablukadır. Susuzluk gıdasızlığı, gıdasızlık ise kitleleri ölüme sürükleyecek açlığı tetiklemektedir. Bunun bir benzeri ise yıllardır Yemen’de

yaşanmaktadır. Yemen’deki iç savaş ve abluka sonucu yüzbinlerce çocuk geri döndürülemez sağlık sorunlarına, açlığa ve ölüme mahkum edilmiştir.

Akarsuların ayrıca enerji potansiyeli de vardır. Hidroelektrik santraller doğa talanının simgelerinden birisi haline gelmiştir. Türkiye gibi ülkelerde, yaptım olduculukla her yere yerleştirilen HES’ler bölgenin su hareketini kökten değiştirmiştir. Dereler akamaz olmuş, köylüler ve bölge insanları devlet güçleriyle karşı karşıya getirilmiştir. Keza geçtiğimiz dönemde Kazdağları’nda yaşanan altın madeni ve siyanür kullanımı içilebilir suyun zehirlenmesi riskini ortaya çıkartmıştır. Bu süreç sadece Türkiye’de işlemektedir. Bu talan, sermayenin neoliberal atılımlarıyla Meksika, Peru, Bolivya, Hindistan, Pakistan gibi ülkelerde yerel halkın yaşam alanlarını kurutmuştur. Geride ne kalacağını düşünmeksizin, bütün bir canlılığın kanını emen asalak düzeni; işte kapitalizm.

Günümüzde sömürge ya da yarı-sömürge ülkelerde politikacılar genellikle insan hakları ve insanların güvenliğinden çok piyasa etkinliği, ekonomik büyüme oranları, finansal sermayenin üretkenliği ve zenginlerin güvenliği ile ilgilenmektedir. Özellikle Afrika ülkelerinde, ilerleme yalnızca ekonomik büyüme ile özdeşleştirilir, bu da kamu kurumlarının temsili yönlerinin kademeli olarak kaybolmasına ve kamu kurumları ile vatandaşlar arasında artan bir uçuruma yol açar; dahası tüketici, müşteriler ve tasarruf sahipleri olarak kabul edilir, hepsi sadece borsalara fayda sağlamayı amaçlar. Yani susayan bir insan, su almaya aday bir müşteridir. Suyun özelleştirilmesi, özellikle kolonizasyon sonrası Afrika’ya vurulan bir başka emperyalist neşterdir.

Şişelenmiş su endüstrisi kadar, suyun kontrolü de yine bu bakımdan siyasi anlamlar taşımaktadır. Egemen sınıf, yani burjuvazi için, suyun kontrolü bir silah gibi kullanılmaktadır. Köşeye sıkıştığında ya da yaptırım gücünü yükseltmek istediğinde kullandığı bir silah. Türkiye’de Fırat nehrinin üzerindeki barajların kontrolü, önceleri Suriye’ye, şimdi Rojava’ya

karşı bir silah olarak kullanılmıştır. Aynı şekilde bir başka kadim nehir olan İndus nehri, Hindistan ve Pakistan arasındaki çekişmenin bir simgesi haline dönüşmüştür. Özellikle yarı-sömürge ülkelerin komprador burjuvazileri suyun başını tutmada, tam da bekleneceği gibi, hiçbir insani kaygı gütmemektedirler.

Ekolojik kurtuluş devrimle mümkündür!

Kuruyup giden dereleri, gölleri ya da sulak alanları düşündüğümüzde içimizi bir karamsarlık kaplamaktadır. Kapitalistlerin ekoloji tartışmaları tüm küresel ekoloji hareketine yön veriyor. Ekolojik kurtuluş bağlamında yapılan hamleler basitçe birkaç yasal yaptırımdan, kitlelere yüklenen ahlaki ve ekonomik uygulamadan öteye gidemiyor/gitmiyor. Elbette her birimizin doğal su kaynaklarımızı kullanırken tasarruflu olması gerekir, buna şüphe yok ancak tekrar söylemekte fayda var, koskocaman arazileri kurutan, sulara siyanür karıştıran, hektarlarca ormanı dümdüz eden şey “insanlık” değil, dünya halkları değil, burjuvazinin ta kendisidir. Doğru, geri döndürülemez noktalara ulaşmış durumlar da yok değil. Çölleşen araziler, kuruyan dereler ve göller ortadadır.

İnsanı insan haline getiren şey insan türünün doğayla mücadelesidir. Yalnız bu mücadele doğayı dümdüz edip, yok etmek demek değildir. Karşılıklı bir doğurganlık ve üretkenliği özünde taşımaktadır. İnsan merkezci doğa algısı, aslında yine kapitalist bir bakış açısıdır. Özünde kar hırsını taşımaktadır. İşte, Dünya Su Günü bağlamında ekolojik mücadeleden anladığımız muhakkak devrimci bir ekoloji anlayışı olmalıdır. Ekolojik kurtuluş mümkündür ve görünen o ki bu tartışmalar gelecek yıllarda daha da can alıcı noktalara taşınacaktır. Tüm bu kapitalist üretim ilişkileri ters yüz edilmeden, bu yağma ve talan basit yaptırımlarla ve burjuva liberal STK’ların gölgesinde asla sona eremeyecektir. Kapitalizm dünyanın sonunu getirir, biz kapitalizmin sonunu getirelim. Gezegensemizi ve üzerinde yaşayan canlılığı kurtaralım.

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 258

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçükköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

Newroz'dan 1 Mayıs'a Direniş Hattı!

2022 Newroz'u Kürt halkının, devrimci, ilerici güçlerin ve geniş toplumsal muhalefetin önümüzdeki günlere dair verdiği güçlü mesajlara tanık oldu.

2022 Newroz'una, TC'nin geride kalan bir yıllık süre içinde, kesintisiz bir şekilde milliyetçi, ırkçı ve şovenist hezeyanlar eşliğinde sürdüregeldiği baskı, gözaltı ve tutuklama buna eşlik eden sınır ötesi-sınır içi askeri operasyonlar ve katliamların gölgesinde girildi.

AKP-MHP faşist iktidarı, özyönetim direnişlerinden bu yana yaşama geçirmeyi sürdürdüğü "Diz Çöktürme Stratejisi"nin açtığı yoldan; "irade kırma", "kazanma umudunu yok etme" adına elinden geleni yaptı. Dahası devrimci-demokratik alanda açık katliamlara girişti; İzmir'de HDP binasına tertiple-

diği saldırıda Deniz Poyraz'ı katletti.

Saldırıların bir ayağı da zindanlarda karşılık buldu. Faşizm, dört duvar arasında her türlü uygulamaya rağmen direnişe tutunan devrimci tutsakları katletme, hasta tutsakları ölüme terk etme politikasında ivme yükseltti. Garibe Gezer'in ölümsüzleşmesi ve Aysel Tuğluk'a yönelik intikamcı tutum bu sürecin ana karakterini yansıtan iki örnekti!

AKP-MHP iktidarı, sistemin içinde debelendiği ve her gün daha fazla derinleşen yapısal krizini, bunun yansımaları olan açlık, yoksulluk ve sefaleti büyüten adımlarla çözme yoluna gitti. Geniş emekçi kitleler, işsizlik ve açlığın insafına terk edildi.

2022 Newroz'u tam da bu gerçeklik içinde, hemen her alanda düzenin uygu-

lamalarına karşı kitlelerin biriktirdiği büyük öfkenin açığa çıktığı bir ana ev sahipliği yaptı. Newroz'da milyonlar, 8 Mart'ta kadın ve LGBTİ'ların faşist zulme rağmen ortaya koyduğu kararlılığın açtığı yoldan yürüdü; umudu ve direnişi büyüttü!

Newroz, kutlandığı hemen her yerde, önceki yılı aşan bir kitlelilik ve militanlıkla gerçekleştirildi. Yeni kuşak Kürt gençliğinin büyük bir sinerjiyle alanlara aktığına tanık oldu. Diğer yandan yurtsever bir bilince sahip olsa da Kürt halkı ve gençliğinin büyük bir örgütsüzlük yaşadığını da gösterdi. Kürt gençliğinin militan öfke ve tepkisinin devrimci bir temelde yeniden kalıba dökülmesinin bir ihtiyaç olduğuna işaret etti.

2022 Newroz'u; yürürlüğe sokulan

tüm saldırı politikalarına rağmen Kürt ulusunun, Abdullah Öcalan'a yönelik uygulamalara sessiz kalmayacağını ve İmralı tecridinin kaldırılmasına yönelik talebi sahiplendiğini gösterdi.

2022 Newroz'u; hemen her yerde yoksul Kürt emekçilerinin yoğun bir katılımına tanık oldu. Başka bir açıdan, yaşanan ekonomik krizin Kürt halkında bulduğu yıkıcı, ağır karşılığı da göstermiş oldu.

2022 Newroz'u; Türk devletine, onun adına kaptan köşkünde oturan AKP-MHP iktidarına; 2015'te bu yana yaratmak istediği korku iklimine indirilen ağır bir darbe olmuştur. Nitekim Newroz sonrası İzmir ve İstanbul Kartal'da gerçekleştirilen gözaltılar da devlet nezdinde yaşanan rahatsızlığın izdüşümüdür. Önümüzdeki günlerde Türk devletinin daha kapsamlı, bütünlüklü saldırılarını yaşama geçireceğini tahmin etmek zor değildir!

Newroz'da Kürt ulusunun ortaya koyduğu direniş iradesi kuşkusuz devrimci- demokratik muhalefeti de doğrudan etkileyecek onu ileriye taşıyacaktır.

Newroz devrimci-demokratik güçlerin de moral tazelediği, gelecek adına önemli bir sinerji biriktirdiği bir gün oldu!

Newroz, dalga dalga yayılan işçi direnişlerinin, 8 Mart'ta sokakları mesken tutan kadın ve LGBTİ+ hareketinin enerjisiyle gelişti, büyüdü! Bu sinerji ve açığa çıkan tepki ve öfke, geniş emekçi kitlelerle buluşarak 1 Mayıs'a taşınacaktır/taşınmalıdır!

Newroz'un sarı, kırmızı, yeşiliyle kendini ifade edene Kürt emekçi kitlelerinin enerjisi, 2022 1 Mayıs'ında kızıla boyanacaktır. 2022 1 Mayıs'ı, Newroz'un coşkusunu, direncini, mücadelesini ve meydan okuyan gerçekliğini bir adım ileri taşımaya adaydır! Bunu gerçek kılmak için şimdiden birleşik, kitlesel ve güçlü bir çalışma için harekete geçelim!

8 Mart'tan Newroz'a güçlenerek taşınan direniş hattını şimdi 1 Mayıs'a taşıma zamanıdır!